

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

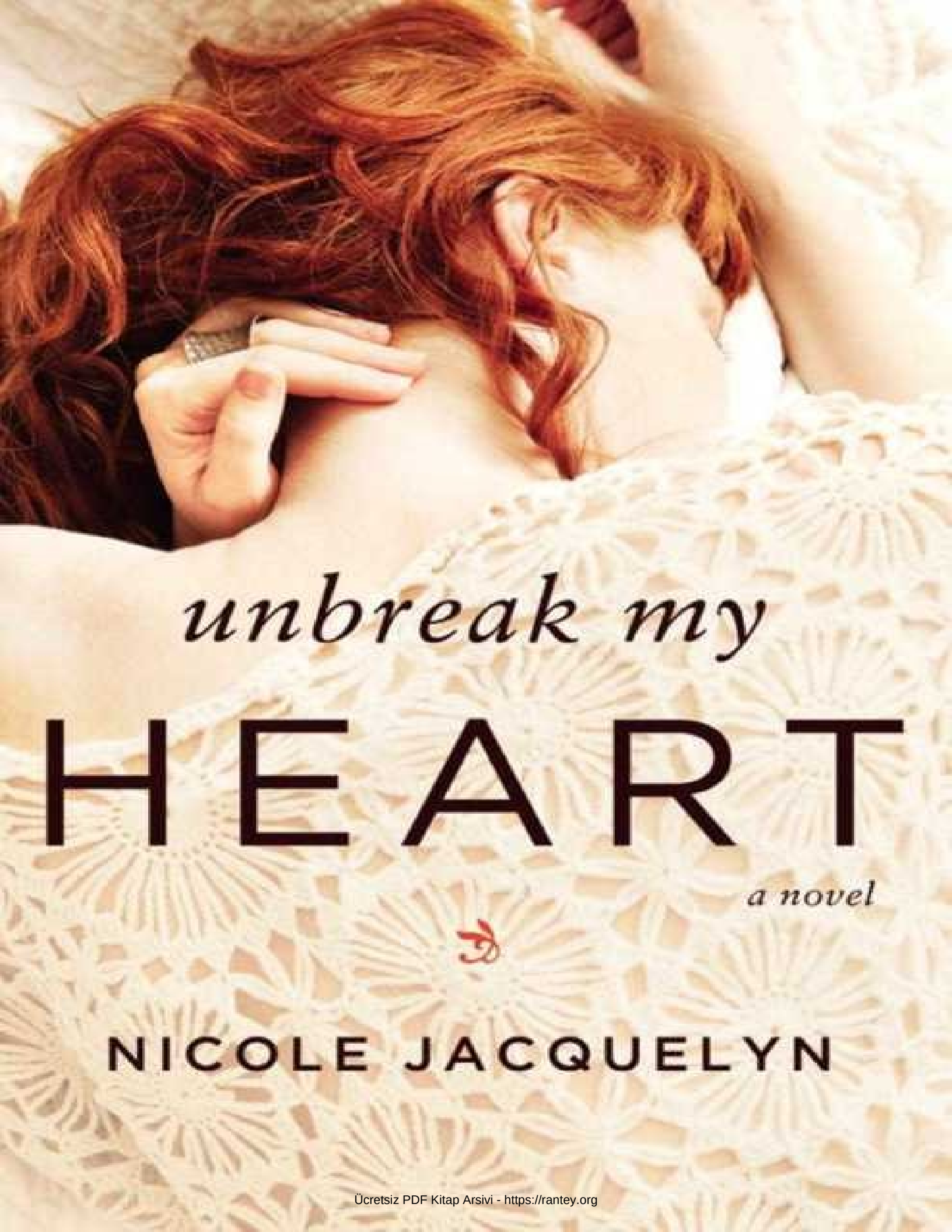
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

unbreak my

HEART

a novel

NICOLE JACQUELYN

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

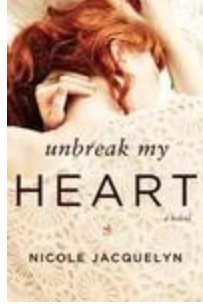
Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

benim
H E A R T

NICOLE
JACQUELYN

P O R R V E R
New York Boston

[İçindekiler](#)
[Listesini](#)
[Okumaya](#)
[Başlayın](#)
[*Kalp Değişikliği* Haber Bültenlerinin](#)
[Önizlemesi](#)
[Telif Hakkı Sayfası](#)

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır.

Kitaptaki materyalleri kullanmak için izin istiyorsanız (aşağıdakiler dışında) inceleme amaçlı), lütfen permissions@hbgusa.com ile iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

*Bu ithafı okuduğunda ağlayacak olan
annem için. Seni seviyorum anne.*

Teşekkür_____

Hepimizin mutlu olduğundan daha fazla fast food yiyen ve tüm bu süre boyunca gülümseyen kızlarıma teşekkür ederim. Sizi seviyorum. Ben yazabileyim diye akşam yemeği ve kahve hazırlayan ve kızlarımla ilgilenen annemle babama ve beni dinleyen kız kardeşime: Teşekkür ederim.

Geri bildirimlerinin hiçbirini şekerle kaplamayan ve bu karakterleri en az benim kadar seven Nikki'ye: Milyonlarca kez teşekkür ederim.

Unbreak My Heart'ı menajerine göndermem için beni ikna ettiğinde bana binlerce kapı açan Ashley'e, uykusuz geçen her gecemde bana destek olan Toni'ye ve bu yolculuğun başından beri yanımda olan Donna'ya ne kadar teşekkür etsem azdır.

Kate ve Shane'in hikâyesini ilk okuduğunda çok heyecanlanan ve okurken bana mesaj atan menajerim Marisa'ya ve *Kalbimi Kırma*'daki her şeyin doğru olduğundan emin olmak için saatlerini harcayan editörüm Alex'e: Teşekkür ederim.

Beni buraya kadar getiren okuyuculara ve blog yazarlarına çok şey borçluyum ve umarım bu hikayeyi benim kadar seversiniz.

Önsözu

Shane

Neden yine bu boka gidiyoruz?" Yolcu tarafındaki aynada makyajıyla uğraşırken karıma sordum.

"Çünkü kuzenin için önemli."

"O benim kuzenim değil," diye hatırlattım ona, şerit değiştirerek.

"Peki. Bu *Kate* için önemli," diye yanıtladı sabrı tükenerek. "Bu konuda neden bir pislik gibi davrandığını anlamıyorum."

"Çocuklar olmadan evden ne sıklıkla çıkıyoruz, Rach? Nadiren. Tek gecemizi on sekiz yaşındakilerle dolu lanet bir kahvehanede yalnız geçirmemeyi tercih ederim."

"Kahretsin, bu gece çok iyisin," diye mırıldandı kızgınlıkla. "Kate beni haftalar önce davet etti. Evde olacağını bilmiyordum."

"Doğru, planlar değişti."

"Gideceğime söz verdim! Görevden her döndüğünde senin için her şeyi bırakıyorum. Bunu biliyorsun. Değiştiremeyeceğim planlarımın olduğu *bir gece* yüzünden ahmak gibi davrandığına inanamıyorum."

"Kate'in beni burada istediğinden şüpheliyim," diye mırıldandım, zaten arabalarla dolu olan küçük otoparka girerken. "Kaza yaptığını ve yandığını gördüğümde bundan nefret edecek."

Arabadan atladım ve Rachel'in arabadan inmesine yardım etmek için kaputun etrafında yürüdüm. Hamileyken neden bu kadar yüksek topuklu ayakkabı giymekte ısrar ettiğini hiç anlamamıştım; bu beni geriyordu. Çok seksi görünüyordu ama bir gün düşecekti ve ben onu yakalamak için orada olamayacağımdan korkuyordum.

"Gerçekten hiçbir fikrin yok, değil mi?" dedi gülerek, elini tutup onu yavaşça oturduğu yerden çekerken. "Tanrı aşkına, nasıl oldu da birlikte büyüdünüz ve Kate hakkında hâlâ bu kadar az şey biliyorsun?"

"Onunla büyümediğimi biliyorsun." Kapıyı çarparak kapattım ve onu yavaşça küçük binaya doğru yürüttüm. "On yedi yaşında taşındım ve on dokuz yaşında şehri terk ettim. Tanrı aşkına, o aileden biri değil. O, beni çok küçük bir süre için yanına alan insanların şımarık, *tuhaf* yeğeni.

kısa bir süre."

Rachel sesimdeki kızgınlık karşısında kısa bir süre durdu. "O benim *en iyi arkadaşım*. Tek arkadaşım. Unuttuysan söyleyeyim, bizi o tanıştırdı."

"Bilerek değil."

"Bu ne anlama geliyor? Bilerek yapmadığın neydi?" "Bir araya geldiğimizde çok kızgındı."

"Hayır, değildi," diye karşı çıktı Rachel. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Boş ver. Önemli bir şey değil."

"Lütfen, *lütfe*n, nazik olur musun ve oraya girdiğimizde işkence görüyormuşsun gibi davranmaz mısın? Onunla anlaşmanızın ne olduğunu bilmiyorum-"

"Onunla bir anlaşmam yok, sadece muhteşem karımı bu akşam yemeğe çıkarmak istemiştım ama onun yerine arkadaşının bir grup genç için şarkı söylemesini izleyeceğiz. Tam olarak umduğum şey bu değildi."

Yanağını avucumun içine almak için uzandım ve parmağımla dudaklarının altındaki deriyi ovuşturdım. Onu öpmek istedim ama arabada sürdüğü rujdan sonra bunun için bana teşekkür etmeyeceğini biliyordum.

"Daha sonra başka bir yere gideriz, tamam mı? Sanırım o ilk sırada, yani burada fazla kalmayacağız," diyerek küçük bir gülümsemeyle beni temin etti, gözleri yumuşadı. Onu öpmek istediğimi biliyordu; elimi yüzüne koymam tanıdık bir hareketti.

"Tamam, bebeğim." Eğildim ve burnunun ucunu hafifçe öptüm. "Çok güzel görünüyorsun. Bunu sana daha söylemedim mi?"

"Hayır."

"Sen biliyorsun."

Gülümsedi ve tekrar binaya doğru yürümeye başladı, ben de parmaklarımı başımın arkasındaki kısa saçlarımın arasından geçirdim.

Kate'i sevmediğimden değildi. Tam tersi aslında. Çocukken arkadaşlık ve onun çok komik olduğunu düşünürdüm. İlginç, bazen tuhaf bir mizah anlayışı vardı ve tanıdığım en içten, en nazik insandı. Ama her nedense, yıllar önce birdenbire bana odaklanmıştı ve bu ilgi beni rahatsız etmişti.

Ondan hoşlanmıyordum ve onun bana aşık olması kendimi tuhaf ve rahatsız hissetmeme neden oluyordu. Onun duygularını incitmek istemedim ama lanet olsun, o bana göre değildi. Çok temiz, çok saf ve güvenilir biriydi. O zamanlar bile, on yedi yaşında duvarlarında hala peri posterleri olan kızdan biraz daha sert, biraz daha karanlık kadınlardan daha çok etkilenmişim.

Bu yüzden, üniversitedeki ilk döneminden sonra eve kırmızı rujlu ve dövmelele kaplı bir kız getirene kadar ondan olabildiğince uzak durmaya başladım. Arkadaşının zamanını tekeline alırken Kate'in beni üzgün gözlerle izlemesini ve incinmiş duygularını tamamen göz ardı etmesini görmezden geldim. Kate'i o şekilde hiç sevmemiştim ve yeni arkadaşının peşinden gitmekte bir yanlışlık görmemiştim.

Sonunda onun oda arkadaşıyla evlendim ve o andan itibaren Kate'le hiç arkadaş olmamışız gibi davrandım. Böylesi daha kolaydı.

"Hadi bebeğim," diye seslendi Rachel, beni karanlık kahvehanenin içine çekerek. "Bir masa görüyorum ve ayaklarım beni öldürüyor."

Neden o lanet ayakkabıları giymekte ısrar etti ki?

"Size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu küçük bir garson. Gerçekten küçüktü. Boyu oturduğumuz bistro masasından ancak daha uzundu.

"Yeşil çay alabilir miyim lütfen?" Rachel sordu.

"Elbette! Elimizdeki yeşil inanılmaz. Ne zaman teslim edeceksin?" "Bir süre için değil."

"Tebrik ederim!"

Güler yüzlü garson nihayet bana doğru baktığında "Sade kahve," diye sipariş verdim. Gülümsemesi düştü ve sözlerimin amaçladığımdan daha kısa çıktığını fark ettim.

"Elbette!" diye cıvıladı sıkı bir gülümsemeye, sonra da uzaklaştı. "Ciddi misin Shane?" Rachel kızgınlıkla homurdandı.

"Ne?" Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ahmaklık etmişim ama kalabalık kahvehanenin beni terlettiğini açıklayacak değildim. İnsanlar yüksek sesle gülüyor, itişip kakışıyor ve birbirlerine çarpıyorlardı ve oturduğumuz yerden çıkışları göremiyordum.

"Hey, San Diego," diye seslendi tanıdık bir ses hoparlörlerden. "Bu gece nasılsınız?"

Salon tezahüratlarla doldu ve Rachel'ın yüzü benim yanımdan sahneye doğru bakarken aydınlandı.

"Çok tatlısın, değil mi?" Kate kısa bir kıkırdamayla homurdandı. "Ben de sizi seviyorum çocuklar."

Kalabalığın sesi daha da arttı ve omuzlarım tepki olarak gerildi. "Elden ele dolaşan bir kahve kutusu var, kimde?" Durakladı.

"Tamam, Lola'da şu anda, arkada mor gömlekli ve Mohawk'lı olan. Aldığın zaman, eğer yapabilirsen birkaç dolar ekle ve ver."

Kalabalık alkışladı ve Kate ses sisteminden tekrar kıkırdadı. "Siz isyan etmeden başlasam iyi olacak."

Hâlâ ona bakmak için dönmemiştim. Açıkçası, berbatsa onu utandırmak istemiyordum. Ben-

Hoparlörlerden tek bir gitarın net notaları geldi ve tüm oda sessizliğe bürünürken donup kaldım. Tamamen sessizlik. Tezgâhın arkasındaki baristalar bile Kate şarkı söylemeye başladığında sahneyi izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar.

Vay anasını. Başım döndü ve göğsümden ucuz bir kurşun yemiş gibi hissettim.

Sesi hırıltılı ve dolgundu ve gitarını hayatı boyunca her gün kucağına aldığı bir bebek gibi kucaklıyordu. Orada tamamen rahattı, ayağını vuruyor ve kalabalıktaki farklı insanlara gülümsüyordu, onlar da onunla birlikte şarkı söylemeye başladı.

İnanılmazdı. İnanılmazdı. Başka tarafa bakamadım. Bu bir anda aklına gelen aptalca bir fikir değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bu çocuklar onu tanıyordu. Onu çok seviyorlardı.

Ve muhteşem görünüyordu.

Kahretsin.

Saçları Rachel'in birkaç kez denediği bir şekilde yanlardan toplanmıştı. Sanırım onlara zafer rulosu deniyordu? Rach'in çözemediği zaman böyle adlandırdığına eminim. Cildi pürüzsüzdü ve dişlerini spot ışıklarının altında bembeyaz gösteren koyu pembe bir ruj sürmüştü. Omzundan sarkan bir tişört ve o kadar dar olan yırtık bir kot pantolon giymişti ki oturmayı nasıl başardığından bile emin değildim.

Gözlerimi yavaşça kıptım ve o hâlâ oradaydı.

"Sana onun iyi olduğunu söylemeye çalıştım," dedi Rachel

yanımdan kendini beğenmiş bir şekilde. "O şarkıyı o mu yazdı?"

Karıma bakmak için dönerek sordum. "Bebeğim, ciddi mi? Bu bir Taylor Swift şarkısı."

"Oh."

"Bu bir Kenny Chesney şarkısı."

"Bunu tanıyorum," diye mırıldandım, sahneye doğru bakarak. "Sadece country mi söylüyor?"

"Tabii ki hayır. Çoğunlukla başka şeyler ama genelde bir teması oluyor. Bu gece belli ki çocuklar hakkında... gençler, çünkü bağışlar bazı

zorbalığı durdurma derneği."

Başımı salladım ama gözlerim yine sahnede idi, Kate oturduğu yerde hafifçe dans ediyor, gitarının önündeki yeni şarkının temposuna ayak uyduruyordu. Kate zorbalığa uğramış mıydı? Böyle bir şey hatırlamıyordum ama Rachel'a da söylediğim gibi, eğitim kampına gitmeden önce Kate'in teyzesi ve amcasıyla sadece bir yıldan biraz fazla kalmıştım. Belki de kaçırmıştım. Bu düşünce öfkeyle dişlerimi gıcırdatmama neden oldu.

Kate parlak dudaklarını büzdü ve kalabalığa göz kırparak bir öpücük gönderdi.

Nefesim kesildi.

Yüce İsa.

Koltuğumu masadan geriye ittim ve Rachel'ın elini tutarak onu kucağıma oturması için çektim.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı gülerek. "Burada kalmam gerekiyorsa, bazı avantajlar elde edeceğim." "Öyle mi?"

"Evet." Eğildim ve dudaklarıma bulaştığını hissedebildiğim ruju görmezden gelerek onu sertçe öptüm. Dilimi ağzına kaydurdum ve daha iyi bir açı yakalamak için başını eğdiğinde tırnaklarının omzuma battığını hissettim. Tanrım, onu öpmek hâlâ ilk yaptığım zamanki kadar iyi hissettiriyordu. Onunla tanışmadan önce birini bu kadar çok sevmenin mümkün olduğunu bile bilmiyordum.

"Yağmur kontrolü mü?" diye sordu dudaklarıma karşı, elini uzattı ve yüzümüzü temizlemek için birkaç peçete aldı. Yüzü kızarmıştı ve o lanet kahvehaneyi terk edip onu yalnız bırakmaktan başka bir şey istemiyordum.

Karım tanıdığım en güzel kadındı ve bu sadece görünüşünden kaynaklanmıyordu. O da benim gibi büyümüş, ihtiyacı olan her şey için didinmiş ve mücadele etmişti ve ben birlikte kurduğumuz aile ve hayatla gurur duyuyordum. Kötü yetiştirilme tarzımızdan çok yol kat etmiştik.

"Artık eve gidebilir miyiz?" Yüzümü silerken sırtarak cevap verdim.

"Hey, siz ikiniz köşeye!" Kate mikrofona seslenerek Rachel'ın bana attığı inanılmaz seksi bakışı böldü. "Yok öyle bir şey, burada çocuklarım var."

Kalabalık güldü ve ben sahneye sertçe baktım.

Kate o kadar parlak gülümsüyordu ki sersemlemiş gibiydi. "Bu benim en iyi arkadaşım, işte orada. Muhteşem değil mi?"

Rachel kulağıma usulca gülüp Kate'e bir öpücük kondururken kalabalık alkışladı.

"O adamın kim olduğunu bilmek istiyorum!" diye seslendi bir kız odanın öbür ucundan ve herkesi güldürdü.

"Eh, o sadece kocası," diye cevap verdi Kate, kalabalığın kıs kıs gülmesine neden olarak. Gözlerime bakıp göz kırptı, sonra sıırttı ve sanki az önce midemi bulandırmamış gibi gözlerini kaçırıp bir sonraki şarkıya başladı. Neredeyse bir saat boyunca sahnede harikalar yaratırken onu izledik.

Sonra Rachel'ı vedalaşmadan binadan çıkardım, çocukların koşuşturmasını atlatmak istediğime dair bahaneler uydurdum.

Son on yıldır kaçtığım kadın hakkında çok az şey biliyormuşum gibi bir izlenime kapıldım ve bunu nasıl kaçırdığımı merak ettim. Hatırladığım o garip kız ya da Rachel'ın ben evdeyken ara sıra eve davet ettiği eşofmanlı ve atletli pasaklı kadın değildi.

Sahnede gördüğüm Kate tam bir afetti, kendinden emin ve küstahtı. O zaman ondan uzak durmaya devam edeceğimi biliyordum, ama daha önce olduğundan tamamen farklı bir nedenden dolayı.

Kate

İki ay sonra

Evans Web Design," Otoyolda şerit değiştirirken telefonuma cevap verdim. Tanrım, trafik tam bir kâbustu.

"Katherine Evans'la mı görüşüyorum?" "Evet, kimsiniz?"

"Affedersiniz, ben Laurel İlkokulu'ndan Tiffany. Sage Anderson'ın acil durum irtibat numarası olduğunuz için arıyorum-"

"Sage iyi mi?" Bana korna çalan arabaya ters ters bakarak araya girdim. Neden annesini değil de beni arasınlar ki?

"Sage iyi, Bayan Evans. Sadece bugün onu okuldan kimin alması gerektiğini bilip bilmediğinizi merak ediyorduk. Ders yaklaşık otuz dakika önce bitti ve onu almaya kimse gelmedi."

"Onu annesi alır," diye cevap verdim, ön panelimdeki saate bakarak. "Aramadı mı?"

"Hayır, hanımefendi. Ona ulaşmaya çalışıyorduk ama ulaşamadık." "Bu çok garip."

"Öyle," diye kabul etti.

"Tamam, gelip onu alacağım ve Rachel'a ulaşmaya çalışacağım ama bu en az yarım saatimi alır." Görünüşe göre şehir merkezindeki randevum ertelenmek zorunda kalacaktı.

"Hiç sorun değil. Sage benimle ofiste takılabilir." "Tamam, ona Kate teyzesinin birazdan geleceğini söyle."

Telefonu kapattım ve geri dönebilmek için otoyoldan çıktım. Kahretsin, kuzeye gitmeye çalışırsam önümüzdeki iki saat boyunca dur-kalk trafiğinde sıkışıp kalacaktım. Arka sokaklardan Sage'in okuluna doğru ilerledim ve Rachel'ı tekrar tekrar aradım. Cevap vermedikçe midem daha da sıkışıyordu.

En iyi arkadaşım çocuğunu okuldan almayı unutmazdı. Tanrı aşkına, o ikinci sınıf öğrencisiydi. Son iki yıldır olduğundan daha farklı bir alma zamanı yoktu. Bir terslik vardı.

Sage'in okuluna varmam düşündüğümünden daha kısa sürdü ve ellerim titreyerek bir park yerine girdim.

İçimde sakinleştiremediğim korkunç bir his vardı.

"Hey, bir kız arıyorum, kısa boylu, siyah saçlı, saçma bir bitki ismiyle tanınıyor..." Ön büroya ulaştığımda en ciddi sesimle söyledim.

"Kate Teyze! Ben buradayım!"

"Ah, evet. İşte aradığım kişi bu," diye takıldım ve tüm dünyadaki en sevdiğim kız kollarını bana sararken gülümsedim.

Ofis görevlisi sırtarak, "Sadece çıkışını imzalamanız gerekiyor," dedi. "Sorun değil."

Sage'in çıkışını imzaladım ve onu arabama kadar geçirdim, bagajı açıp orada tuttuğum yedek güçlendiriciyi çıkardım.

"Annem nerede?" Sage ayak parmaklarının üzerinde zıplayarak sordu. Arabamla dolaşmanın heyecanı belli ki okulda unutulmanın onda yarattığı travmayı gölgede bırakmıştı.

Onu arka koltuğa yerleştirirken, "Emin değilim ufaklık," diye cevap verdim. "Baban bugün poligonda!" Sage beni bilgilendirdi. onun evi.

"Öyle mi?"

"Evet, uzun zamandır evdeydi."

"Kesinlikle öyle görünüyor, değil mi?" Neşeyle cevap verdim. Hiçbir fikri yoktu.

Rachel'in Shane evdeyken onunla vakit geçirmek istemesine aldırmadım. Bunu tamamen anlıyordum. Ama birinin sevgilisi başka bir askeri görevden eve döndüğünde görmezden gelinen arkadaş olmak berbattı. Shane yokken neredeyse Rachel'la yaşıyordum.

-Yalnız kalmaktan nefret ederdi ama kocası Amerikan topraklarına ayak bastığı anda ben yine istenmeyen adam ilan edildim.

Bu yıllardır oluyordu. Bunun beni neden hâlâ rahatsız ettiğinden emin değildim. Sage arka koltuktan, "Annemin yakında bir bebeği olacak," diye seslendi.

Onların sokağına döndüm.

"Biliyorum, oldukça heyecan verici, değil mi?"

"Evet. Gerçi bir kardeşi daha olacak."

"Kardeşlerin nesi var? Benim iki erkek kardeşim var," diye hatırlattım ona, boş garaj yoluna girerken.

O cevap vermeye başladığında arabadan indim ve kimse bizi karşılamaya gelmeyince şaşkınlıkla sessiz eve baktım. Rachel ve çocuklar hangi cehennemdeydi?

Ben oturduğu yerden kalkmasına yardım ederken Sage saçmalamaya devam etti. "-bir kız kardeş istiyordu. Erkekler kokar ve sadece erkeklerin eşyalarıyla oynarlar-"

"Kate?" diye seslendi biri sokağın karşısından. "Rachel nerede? Rachel nerede?"

çocukları iki saat önce alması gerekiyordu!"

Döndüğümde Rachel'ın komşusu Megan'ın, kucağında Gavin ve yanında zıplayan Keller'la çıkmaz sokaktan geçtiğini gördüm.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdim sessizce o bana ulaştığında. "Sage'i almadığı için okuldan aradılar. Son kırk dakikadır ona ulaşmaya çalışıyorum."

"Annem nerede?" Sage şaşkınlıkla aramıza bakarak sordu. "Hey, abla, çocukları benim için içeri götürür müsün?" Ona anahtarlarımı uzattım. Megan Gavin'i yere bırakırken. "Bir saniye içinde içeride olacağım ve bir şeyler atıştıracağız. Kurabiye yapmak ister misiniz?"

"Evet!" Keller yumruğunu havaya kaldırarak bağırdı.

"En sevdiğin teyzene merhaba yok mu?" Kaşlarımı kaldırarak sordum.

"Merhaba Kate Teyze! Kurabiyeler!" diye bağırarak Gavin ve Sage'in peşinden kapıya doğru koştu.

Sage'in kapının kilidini açıp anahtarları kilitte asılı bırakarak hızla içeri girmesini izledim.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Megan'a dönerek sordum.

"Hiçbir fikrim yok. Tırnaklarını yaptırmaya gideceğini ve bir saat içinde döneceğini söyledi. Üç saatten fazla oldu," diye cevap verdi hayal kırıklığı içinde, kollarını beline sararak.

"Bu onun yapacağı bir şey değil."

"Hayır, öyle olmadığını biliyorum." Aceleyle ekledi, "Kızgın değilim, endişeliyim."

Genelde geleceğini söylemeden *önce* gelir."

"Kate Teyze, kurabiye!" Keller ön kapıdan bana bağırdı.

"İçeri girsem iyi olacak," dedim Megan'a, omzumun üzerinden açık kapıda sallanan Keller'a bakarak. "Onlara göz kulak olduğun için çok teşekkürler."

"Sorun değil," diye başını sallayarak cevap verdi. "Bir şey duyduğunda bana haber ver, tamam mı?"

"Elbette," dedim, küçük maymunumun kapı çerçevesine tırmanmaya çalıştığı yere doğru yürümeye başlamıştım bile.

"Hadi gidip mutfağı dağıtalım!" Keller kıkırdarken onu bir futbol topu gibi kaldırarak yüksek sesle anons ettim. Dolaplardan malzemeleri çıkarıp mutfağı dağıtmaya başladığımızda çocukların önünde paniğe kapılmamak için kendimi zor tuttum. Kendime Rachel'ın yakında arayacağını söyledim ama ondan haber alamadıkça buna olan inancım azalıyordu.

* * *

Saatlerce hiçbir şey duymadık.

Rachel'ı en az yüz kez aramaya çalıştım ama asla cevap vermedi ve bir süre sonra sesli mesaj kutusuna başka bir mesaj bile bırakamadım.

Çocuklara yemek hazırlarken telefonum çaldı ve cevap vermek için acele ederken neredeyse düşürüyordum.

"Alo?" Biraz sessizlik için çamaşır odasına doğru yürüdüm. "Alo?"

"Katherine Evans ile görüşebilir miyim?"

"Bu Katherine."

"Alo, ben Tri-City Tıp Merkezi'nden Margie. Rachel Anderson hakkında arıyorum."

Dizlerim su gibi oldu ve ayaklarımın üzerinde durabilmek için uzanıp çamaşır makinesini tuttum. "O iyi mi?"

"Hanımefendi, bir kaza geçirdi."

"O iyi mi?" Sesimin her kelimedede daha da tizleştiğini duyabiliyordum ve bağırmanın için dişlerimi sıktım.

"Hastaneye gelebilir misiniz hanımefendi?"

Kadının sesi doğal olmayan bir şekilde sakindi ve ne söylersem söyleyeyim bana doğru dürüst bir cevap vermeyeceğini biliyordum. İnsanlara ailelerinin hastanede olduğunu haber vermek onun işiydi. Aklımı kaçırmak üzere olmam umurunda bile değildi.

"Ben-" Panik içinde çamaşır odasına baktım. Ne yapmam gerekiyordu? "Yola çıkıyorum. Ona yolda olduğumu söyle."

"Buraya geldiğinde doğruca acil durum girişine gel."

"Geleceğim."

Telefonu kapatır kapatmaz belimi büktüm ve ellerimi dizlerime koyarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Rachel iyiydi. Bebek iyiydi. Bir hiç uğruna çıldırıyordum. Kendimi boş yere yormuştum. Sadece bir kazaydı.

"Sage!" Evin içinde hızla yürürken bağırdım. "Kardeşlerine göz kulak ol. Ben hemen Megan'lara gidiyorum, dışarıda olacağım!"

Ön verandaya ulaştığımda koşmaya başladım.

Megan'ın ön kapısında nefes nefese kalmıştım ve gözyaşlarımın eşliğindeydim. "Kate? N'aber?" Megan kapıyı açarken sordu.

"Çocuklara bakabilir misin? Gitmem gerek, az önce hastaneden aradılar." Boğazımdan acı dolu bir hıçkırık döküldü ve kendimi kontrol edebilmek için elimi yüzüme sildim. "Rachel'ın kaza geçirdiğini söylediler. Oraya gitmem gerek."

"Elbette, tatlım. Endişelenme," diye cevap verdi ben daha konuşmamı bitirmeden. "Caleb, ayakkabılarını giy dostum! Biraz Anderson'lara gidiyoruz."

"Woohoo!" Evin arka tarafında bir yerden duydum.

"Shane'i aradın mı?" diye sordu kapının yanındaki sandaletlerin içine kayarak. "Aklıma bile gelmedi," diye cevap verdim başımı hafifçe sallayarak. "Kendisi nadiren burada olur. Şehirde olduğunu unutmuşum." Onu aramadığım için kendimi bok gibi hissediyordum ama o yokken işlerle ilgilenmeye o kadar alışmıştım ki aklıma bile gelmemişti. Gavin doğduğunda Rachel'ı hastaneye götürmüş, Keller kolunu kırdığında işlerini halletmiş ve son birkaç yılda binlerce küçük olaya daha yardım etmiştim. O her gittiğinde ben devreye girmiştim ve o öğleden sonra evin içinde volta atarken onu bir an bile düşünmemiştim.

"Bir dakika içinde orada olacağız. Eminim iyidir," diye başını sallayarak beni temin etti Megan. "Sen en iyisi gidip ayakkabılarını giy ve çocuklara ziyarete geldiğimi haber ver."

"Onlara söylemeyeceğim-" Başımı salladım ve çıplak ayaklarıma baktım. Çıplak ayakla koşarken sıcak kaldırımı fark etmemiştim bile. Neden ayakkabı giymemişim ki?

"Hadi," dedi nazikçe, çocuğu önümüzden koşarak çıkarken beni kapıdan uzaklaştırarak. "Sana eşlik edeceğiz."

* * *

Çocuklara gitme sebebim hakkında ne söylediğimden emin değilim ve hastaneye nasıl gittiğimi, hatta o öğleden sonra nereye park ettiğimi bile hatırlamıyorum. Hemşirenin bilgisayar sisteminde Rachel'ın adını ararken nasıl görüldüğünü ya da birinin benimle konuşmasını beklediğim odaya doğru yürüyüşümü hatırlamıyorum.

Net olarak hatırladığım ilk şey, beyaz saçlı doktorun nazik yüzüydü.

Karşıma otururken genç papazın küçük gülümsemesi ve solumdaki sandalyeyi seçerken. Onların sözleri yıllarca rüyalarımda duyacağım bir litani haline geldi.

Rachel'im ölmüştü ama oğlu yaşıyordu ve yenidoğan yoğun bakım ünitesindeydi.

"Aramamızı istediğiniz biri var mı? Burada olmasını istediğiniz aileniz ya da arkadaşlarınız var mı?"

Bu soru beni etrafımda gittikçe kalınlaşan sisin içinden çekip çıkardı. *Yüce Tanrım.*

"Aramaları ben yaparım," diye cevap verdim, boş gözlerle duvara bakarak. "Biraz yalnız kalabilir miyim lütfen?"

"Elbette. Bana ihtiyacınız olursa hemen dışarıda olacağım," dedi papaz ve elimi okşamak için uzandı. "Hazır olduğunuzda sizi yenidoğan yoğun bakım ünitesine götüreceğim."

Onlar gittikten sonra oda sessizleşti ve sırf etrafımda yankılanmasını duymak için avazım çıktığı kadar bağırma isteğimle savaştım. O zaman insanların cenazelerde feryat etmeleri için neden yas tuttuklarını anladım. Bazen sesin yokluğu, kırılan bir kalbin acı dolu gürültüsünden daha acı vericidir.

Telefonumu ön cebimden çıkarıp önümdeki masanın üzerine koyarken ellerim titriyordu.

Zil sesinin odayı doldurması sadece bir an sürdü ve ekrandaki isme bakarken başımı ellerimin arasına aldım.

"Alo? Kate? Neyin var?"

"Shane-" dedim sessizce, sesim titreyerek.

"Ne? Beni neden arıyorsun?" Sesi şaşkındı, ama sözlerinin aciliyetinde küçük bir panik ipliği duyabiliyordum.

"Tri-City hastanesine gelmen gerekiyor," diye cevap verdim, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanıp telefonumun cam ekranına düşerek harfleri ve rakamları bozdu.

"Kim?" Sesi çılgına dönmüştü ve nefes alış verişinin ağırlaştığını, hareket ettiğini duyabiliyordum.

"Rachel bir kaza geçirdi." Hıçkırarak ağladım, sesi bastırmak için yüzümü kapattım.

İki araba kapısının neredeyse aynı anda kapandığını duyduğumda umutsuzca "Hayır," dedi. "O iyi mi?"

Nefes almaya çalışarak başımı salladım.

"Kate! O iyi mi?" diye bağırdı bana, acılı sesi odayı dolduruyordu.

tıpkı benim birkaç dakika önce istediğim gibi.

"Hayır," diye cevap verdim dişlerimi sıkarak, boğazının derinliklerinden bir ses çıkardığını duyduğumda üst dudağımdan aşağı sümük aktığını hissettim. "O gitti."

Tek kelime etmedi ve bir saniyeden kısa bir süre sonra bağlantı koptu.

Kişi listemi aşağı doğru kaydırıp tekrar GÖNDER tuşuna basarken masadan bir mendil almak için kendimi zor tuttum. Daha bitirmemiştim.

"Merhaba!" Sesi hem rahatlama hem de üzüntü içinde inlememe neden oldu. "Anne?" diye mırıldandım.

"Katie?"

"BEN-BEN-"

"Derin bir nefes al, bebeğim. Sonra bana sorunun ne olduğunu söyle," diye emretti.

"Senin ve Ellie Teyze'nin buraya gelmeniz gerekiyor," diye bağırdım, sırtımı dikleştirip yüzümdeki yaşları silerek. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Tamam, bir uçak buluruz," diye cevap verdi hemen, sanki Portland'dan San Diego'ya uçmak caddenin karşısına geçmek kadar kolaymış gibi. "Şimdi neler oluyor?"

"Rachel bir kaza geçirdi," diye mırıldandım, kelimeler boğazımda çakıl taşı gibi kalmıştı. "Başaramadı ve ben Shane için endişeleniyorum."

"Ah, Katie. Benim tatlı kızım," dedi üzüntüyle. "İlk uçakla geleceğiz, tamam mı bebeğim?" Telefonu kapatıp bağırarak babamı çağırırken sesi boğuklaştı.

"Sadece, ne yapmam gerektiğinden emin değilim," diye hıçkırarak itiraf ettim. "Shane henüz burada değil ve onu görebileceğimi sanmıyorum ve bebek de yoğun bakımda."

"Bebek iyi mi?"

"Evet, onu sadece gözlem altında tuttuklarını söylediler." Alnımı ovuşturdum ve kendimi tüm bunların bir kâbus olduğuna ikna etmeye çalıştım. Nerede olmam gerekiyordu? Şimdi ne yapmam gerekiyordu? Dünyadaki en iyi arkadaşım o hastanedeydi ama gerçekte değildi. Onu görmeye dayanamıyordum. Ona yardım edemezdim. Nereye gitmem gerekiyordu? "Ne yapacağım anne?"

"Sen yeğenini görmeye git." "Ne?"

"YYBÜ'ye gidiyorsun, yeğenini kucağına alıyorsun ve ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyorsun," dedi bana, sesinde gözyaşları vardı. "Gidip o bebeği sev. Sage ve çocuklar nerede?"

"Bir komşudalar. İyiler." "Güzel. Bu iyi bir şey."

"Evet."

"Babam birkaç uçak buldu. Yola çıkıyorum prenses," dedi bana nazikçe. "Yakında orada olacağız. Şimdi git ve yeni oğlumuzla ilgilen."

"Seni seviyorum anne."

"Ben de seni seviyorum. Yola çıkıyorum."

Elimden geldiğince hızlı bir şekilde Yenidoğan Yoğun Bakım Ünitesi'ne gittim ve birkaç dakika içinde yeni yeğenimi kucağıma aldım. Hemşireler bana onun tüm testleri başarıyla geçtiğini söylediler ve sallanan bir sandalyeye oturup onu göğsüme bastırırken huşu içindeydim.

"Kesinlikle boktan bir başlangıç yaptın, küçük adam," diye mırıldandım tüylü kafa derisine karşı, hafifçe ileri geri sallayarak. "Çok üzgünüm dostum. Muhtemelen anneni ve uzun zamandır içinde bulunduğun o sıcak balonu özölüyorsundur. Bu konuda sana yardımcı olamam."

Burnumu çektim, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölürken gözlerimi kapattım. Tüm vücudum ağrıyordu ve kollarımda o küçük çocuk olmasına rağmen, gün bir çeşit gerçeküstü rüya gibi görünüyordu, bazı kısımları sisli, bazı kısımları ise kristal berraklığında. Yerimden zıplayıp onun uyuyan küçük halini Rachel'a götürmek, yaptığı garip Mohawk şeyiyle ilgili ona takılmak ve erkeklerin hayatın zor kısımlarında nasıl hep uyuyor gibi göründüklerine dair şaka yollu yorumlar yapmak istiyordum. Onun, doğurduğu gürbüz çocuğa gururla gülümsediğini ve benim onu kaptığım için homurdandığını görmek istiyordum.

Her şeyin farklı olmasını istedim.

Bebeği kendime yakın tutarak uzun bir süre gözlerim kapalı, usulca mırıldandım. Oturduğumuz yer sessizdi, birinin kapıyı açtığını duyana kadar hiçbir şey odanın sessizliğini bozmuyordu.

Hemşire kapı aralığından, "İşte orada," diye mırıldandı.

Gözlerimi açtığımda Shane'in harap olmuş yüzünü bir metre ötemde gördüm. Zar zor dayanıyor gibi görünüyordu. Kırmızı çerçeveli gözleri benimkilerle buluşmadan önce oğlunu dikkatle süzerken sertçe yutkundum.

"O iyi mi?" diye sordu kalın bir sesle, yüzüme bakarak. Onu hiç bu kadar korkmuş görmemiştim.

"O mükemmel," diye cevap verdim, sesim duygularımla zonkluyordu.
"Hemşireler onun bir rock yıldızı olduğunu söyledi."

İki kez başını salladı, eliyle ağzını kapatmak için uzandı, ama başka bir kelime söyleyemeden tökezledi ve neredeyse duyulamayan bir hıçkırıkla dizlerinin üzerine düştü.

Bölüm 1

Kate

Bir Yıl Sonra

Canavarlarım nerede?" Ön kapıdan içeri koşarak bağırdım.

Elimde garip bir şekilde büyük bir hediye çantasıyla oturma odasına doğru ilerlerken ev sessizdi. Gunner'ın doğum günü hediyesini paketlemem gerekirdi ama zamanım olmadığını düşünmüştüm. Son bir yıldır hep geç kalıyormuşum gibi hissediyordum ve o sabah da durum farklı değildi.

Tanrım, Rachel'ın ölümünün üzerinden koca bir yıl geçtiğine inanamıyordum. Bazen Sage'in okulundan gelen o ilk telefon bana dün gibi geliyordu. Diğer zamanlarda ise sanki göğsümde eskiden en iyi arkadaşımın olduğu yerde hep bir delik varmış gibi hissediyordum.

Arka kapı tam ona ulaştığımda açıldı ve neredeyse yüzüme çarpacaktı.

"Oh, hey. Buradasın," dedi Shane, Keller'ı içeri sokarken dikkati dağılmış bir şekilde.

"Neden olmayayım ki?"

"Banyoya git, dostum," diye emretti ve gözlerime bakmadan önce Kell'i biraz itti. "Ellie burada. Birkaç gün izin alırsın diye düşündüm."

"Çocuklarla takılmak ne zamandan beri benim işim oldu?" Keller yanımdan geçerken selam vermek için kalçama dokunduğunda düz bir şekilde sordum.

Shane'in ben dadıymışım gibi davranmasından nefret ediyordum. Ben dadı değildim. Ben aileydim ve o çocukların annelerine en yakın kişiydim.

"Her lanet gün buradasın Kate. Sadece kendine ait bir gün istersin diye düşünmüştüm."

Parmaklarımı Gunner'ın hediyesinin etrafında daha sıkı kenetledim, çantanın protesto için kırışmasını görmezden geldim. "Bugün Gunner'ın doğum günü-"

"Bugünün hangi gün olduğunu biliyorum," diye araya girdi ve buzdolabından bir bira almak için yanımdan geçti.

"Senin derdin ne?" "Anlaşma

yok."

"Bak," diye başladım, sesimi yumuşatarak, "bugünün zor olduğunu biliyorum-" "O cümleyi bitirme."

"Shane-"

"Hiçbir fikrin yok. Hem de hiç. Bir kelime daha edersen

evimden defol."

Bu yüzleşme bir süredir hazırlanıyordu. Yıldönümü yaklaştıkça bunu havada bir elektrik akımı gibi hissediyordum ama bunu oğlunun doğum günü partisinin ortasında başlatacağını hayal bile edemezdim.

"O benim en iyi arkadaşımdı."

"O senin karın değildi," diye yanıtladı inatla.

Ona bağırarak istedim. Gunner'ın hediyesini kafasına fırlatmak istedim. Ona son dokuz yılda Rachel'la ondan daha fazla zaman geçirdiğimi söylemek istedim, çünkü o GI Joe oynarken, Rachel'ın kışını bir arada tutan *bendim*.

Ama bunların hiçbirini yapmadım çünkü ne faydası olacaktı ki? Hem karısına hem de onunla yaşadığı ilişkiye dair çarpık bir hafızası vardı ve artık o gittiğine göre, ona ne kadar hatalı olduğunu söylemenin kimseye bir faydası olmayacaktı.

Dışarı çıkmak için döndüm ama sadece birkaç adım atabildim. "Parti üçte bitiyor," diye seslendi bana.

"Ne?"

"Parti üçte bitiyor."

Bana bakmıyordu ama ima ettiği şey çok açıktı. Parti bittikten sonra evde istenmiyordum.

* * *

"Kate Teyze!" Gavin küçük kaydıraktan arka bahçedeki plastik havuza doğru kayarken bağırdı.

"Merhaba bebeğim!" Elimdeki hediye masanın üzerine bırakarak geri seslendim. "Eğleniyor musun?"

"Yüzmek!" diye bağırdı ve kollarını sertçe suya daldırdı. "Bunu görüyorum."

"Merhaba Kate Teyze," diye mırıldandı Sage, kollarını belime dolayarak.

"Öfkeli Sage. İyi görünüyorsun, toots."

"Seni özledim," dedi sessizce ve beni daha sıkı sıktı.

"Dünden önceki gün beni gördün, seni çılgın kız," diye karşı çıktım, onu kollarıma alabilmek için dizlerimin üzerine eğildim. "Ve büyükannen Oregon'dan buraya sizinle takılmak için geldi."

"Büyükansemi istemiyorum. Seni istiyorum," diye yanıtladı inatla.

"Beni yakaladın." Ellie teyzemin oturduğu banka doğru yürüdüm ve yanına oturdum.

Bahçeye baktım ve orada başka kimsenin olmadığını fark ettim. Keller koşarak dışarı çıktı ve Gavin'in yanındaki havuza atladı ama ailemiz dışında bahçe bomboştı. "Diğer çocuklar nerede?"

"Shane sadece küçük bir şey istedi," diye mırıldandı Ellie Teyze. "Gunner yaklaşık yirmi dakika önce uyudu, bu yüzden pasta ve hediye için uyanmasını bekleyeceğiz."

"Ne var? Neden öğlen uyuyor? Öğleden sonra ikiye kadar kestirmiyor." Ayağa kalkabilmek için koltuğumun kenarına doğru kaydım ama Sage'in aniden uyuyan bedeninin ağırlığı ve Ellie Teyze'nin kolumdaki eli beni durdurdu.

"O iyi abla," dedi sessizce, gözleri anlayışla doluydu. "Dün zor bir gün geçirdiler ve Shane gece yarısından önce hiçbirini uyutamadı. Sadece programları karıştı, hepsi bu." Uyuyan Sage'e başını salladı ve ben de koltuğa doğru geriye doğru sarktım.

"Dün gelmeliydim," diye mırıldandım, elimi usulca Sage'in sırtına sürterek. Kucağında taşıyamayacağım kadar yaşlı ve neredeyse çok büyüktü ama bunu yapmaktan vazgeçecek cesareti kendimde bulamıyordum. Bana ihtiyacı vardı.

"Bir günlük izni hak ediyorsun."

"İzin falan istemiyorum," diye tersledim, sinirlenmişim.

Dışarıdan bakıldığında çocuklarla olan ilişkimin oldukça tuhaf görüldüğünden emindim. Ben onların annesi değildim. Onlarla yasal olarak akraba bile değildim. Ama o kadar uzun zamandır Rachel ve Shane'in boşluğunu dolduruyordum ki, Rachel öldükten sonra hiç düşünmeden devreye girmiştım.

Kazadan sonraki ilk birkaç hafta annem ve teyzem San Diego'da kalıp Shane ve bana çocuklarla ilgili yardım etmişlerdi. Herkesin karnının doyduğundan emin oldular, hastanede Gunner'ın yanında hep birileri vardı ve uğraşmaya enerjimizin yetmediği milyonlarca farklı şey daha vardı. Ama Oregon'da bir hayatları vardı ve onlar gittikten sonra çocukları normale döndürmek bize kalmıştı.

Normal. Artık bunun ne anlama geldiğinden bile emin değildim.

Shane bir haftadan biraz fazla bir süredir yas izninideydi ve ondan sonra bir hafta daha biriktirdiği zamanı kullanmıştı ama işe geri dönmek zorundaydı. Yuvarlanıp gitme lüksü yoktu ya da

Her gün evden çıkmak zorunda kalmadan önce çocukları iyiydi.

Ben de oradaydım.

Müşterilerimden bazılarını güvendiğim başka tasarımcılara göndermiş ve aslında benim olmayan bir hayatı devralmışım. Kendimden daha çok sevdiğim çocuklara baktım, daha önce sahip olduğum hayatın küçük bir görüntüsünden vazgeçtim ve bir dublör oldum. Ve bundan pişmanlık duymadım. Bir saniye bile.

Ama dünkü gibi zamanlarda - Shane beni arayıp koruyucu annesi şehirde olduğu için bana "ihtiyaç duyulmayacağını" söylediğinde - çocuklar söz konusu olduğunda ne kadar az güce sahip olduğumu hatırladım.

Bu beni öldürdü.

Shane aniden oturduğumuz yerin arkasından yaklaşarak, "Onu yatağına götüreceğim," dedi.

"Olduğu yerde iyi," diye cevap verdim ona bakmadan. Dünün nasıl geçtiğini hayal ederken göğsümün sıkıştığını hissedebiliyordum. Sage, kardeşlerinin baş döndürücü çığlıkları arasında uyuyakalacak kadar yorgun olduğuna göre fazla uyumuş olamazdı.

"Senin taşıyamayacağın kadar büyüyor-" "O iyi."

Ellie Teyze ayağa kalkmadan önce kaşları çatık bir şekilde aramıza baktı. "Gunner'ı kontrol etmeye gidiyorum."

Duygularım yüzeye bu kadar yakinken Shane'in çekip gitmesini diledim ama tabii ki gitmedi.

"Seni terslediğim için özür dilerim," diye mırıldandı Shane, yanımda boşalan yere otururken.

"Sorun değil."

"Sadece çok sık buradasın. Bundan önce kendi hayatın olduğunu biliyorum-"

Kendimi durduramadan homurdandım ve sözlerini kestim. Neredeyse hiç hayatım olmamıştı. Onun olmadığı her gün karısıyla birlikteydim.

"-ama konuşmamız gerek," diye bitirdi.

"Ne hakkında?" Midem bulanarak sordum.

Hâlâ uyuduğundan emin olmak için Sage'e bakarak sessizce, "Dağıtım yaklaşıyor," dedi.

"Bundan kurtulmaya çalışacağını sanıyordum?" Şaşkınlıkla tısladım ve Gavin'in çimlere işediğini görmek için baktım. Ugh.

"Yapamam Katie," diye yumuşak bir sesle cevap verdi, eski sevgi sözcükleri beni sarsmıştı. "I

adamlarımı bensiz gönderemezsiniz."

"Yani çocuklarını burada mı bırakacaksın?"

"Anlamıyorsun-"

"Hayır, yok."

Sonunda dönüp ona baktım ve yüzündeki kararlı ifadeyi tokatlamak istedim ama başka bir şey söylemeye fırsatım olmadı.

"Bakın kim uyanmış!" Ellie Teyze neşeyle seslendi ve Gunner'ı arka kapıdan dışarı taşıdı. Aman Tanrım, onu görmediğim gün içinde büyümüş müydü? Daha büyük görünüyordu.

"Sage, uyan bebeğim," diye seslendim, onu kucağımda biraz itip kakarak. "Kardeşim uyandı. Pasta yapma vakti geldi."

Son bir yıldır uyandığı gibi bir sarsıntıyla uyandı ve şaşkınlıkla etrafına bakındı.

"Pasta zamanı prenses," dedi Shane ona küçük bir gülümsemeye ve ayağa kalktı.

Verandadaki masaya geldiğimizde Gunner'ı teyzemden çaldım.

"Şu haline bak koca oğlan," dedim sessizce, yüzünü boynuma gömerken. "Bugün senin doğum günün mü?"

Geri çekilip bana gülümsedi ve kalbim tekledi.

"Üst diş ne zaman geldi?" Shane'e sordum, bize baktığını görmek için ona doğru baktım.

"Dün gece fark ettim."

"Kahretsin, kaçırmışım," diye fısıldadım Gunner'a gülümseyerek. "Şu çeneye bak, ahbap, yakında biftek isteyeceksin."

"Sanırım bu olmadan önce zamanımız var," diye şaka yaptı Shane, masaya gidebilmek için bir eliyle sırtımı tutarak etrafımda dolanırken.

Küçük dokunuşa karşı gözlerimi kapattım. Böyle zamanlarda, *biz* kelimesini kullandığı basit konuşmalarda kendimi çelikleştirmem gerekiyordu. Onları ne kadar sevsem ve onlara ne kadar baksam da, o çocuklar benim değildi. Bunu hatırlamak zorundaydım.

* * *

Shane'in benden istediği gibi saat üçte evden çıktım.

Zor bir gün geçirdiğini biliyordum ve açıkçası ben de öyleydim. Onunla tartışmak istemedim.

Son bir yıldır aramızda bir tür huzursuz ateşkes vardı. Shane babalık işlerinde iyi olsa da sınırlarını biliyordu ve hiç kabul etmese de bana ne kadar güvendiğini bildiğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Ben bebek bakıcısı değildim, rollerimiz o kadar basit değildi.

O çalışırken ben de oradaydım, bu kesin bir şeydi ama Keller ve Sage'in midesi bozulduğunda da bütün gece orada kalmıştım. Haftada en az bir kez ailece akşam yemeği yiyorduk ve birkaç kez çocukları hayvanat bahçesine ve plaja günübirlik gezilere bile götürmüştük.

Onun en sevdiği kişi olmadığını biliyordum - Rachel hayattayken ve ben tamamen görmezden geldiğimde bu oldukça açıktı. Rachel'ı okuldan eve getirdiğim ve ben yokmuşum gibi davranarak ona kur yaptığı ilk seferden beri bunu biliyordum. Çocukken kurduğumuz arkadaşlık benim haberim olmadan bozulmuştu ve bana kalan tek şey en yakın arkadaşımın evlenen bir yabancıydı.

Ama geçen yıl boyunca çocuklarla ilgilenerek bir nevi ortak olmuştuk ve muhtemelen tekrar arkadaş olmaya en çok bu kadar yaklaşabileceğimizi düşünmüştüm.

Yeni birini bulacağı günden korkuyordum, ki eninde sonunda bulacaktı. Yıllar geçtikçe, hayatını birlikte geçireceği birini isteyecekti ve o gün geldiğinde artık bana ihtiyacı olmayacağını biliyordum.

Başımı salladım ve üzerimdeki kot pantolonu çıkardım. Evde çocuklarla birlikte olmak istiyordum ama muhtemelen ne kadar telaşlı ve yorgun olduklarını düşünmemek için kendimi zor tuttum. Shane ve teyzemle iyidiler. Sadece biraz boş vermeyi öğrenmem gerekiyordu.

Birkaç saat sonra, Netflix'te *Call the Midwife*'ın bölümlerini izlerken, telefonum yatakta yanımda çalmaya başladı.

"Alo?" Ağzımdaki büyük çikolata lokmasının etrafında cevap verdim.

"Selam abla," dedi teyzem gülerek. Ailemin beni böyle çağırmasına bayılırdım.

"Abla." Bu bana çocukluğumu ve her şeyin çok daha basit olduğu zamanları hatırlattı. "Hey, çocuklar nasıl?"

"Hepsi bu gece için yattı," diye cevap verdi iç çekerek. "Ve ben çok yorgunum."

"Eminim öyledir. Shane nerede?"

"Ben de bunun için aramıştım."

Yatakta doğruldum ve göğsümdeki çikolata kırıntılarını fırçaladım.

"Neler oluyor?"

"Gitti Katie ve nereye gittiğinden emin değilim." "O büyük bir çocuk, Ellie Teyze, eminim iyidir."

"Hayır, hayır, bunu biliyorum," diye cevap verdi sessizleşmeden önce. Onu zihnimde o kadar net canlandırabiliyordum ki, her endişelendiğinde tırnak etlerini ısıırıyordu.

"Ne yapmamı istiyorsun?" Sonunda ayağa kalkıp yerden bir pantolon kaparak sordum.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu. "Sabaha kadar dönmeyeceğini söyledi."

Kahretsin.

"Oldukça iyi bir fikrim var," diye mırıldandım ve sütyenimi giyebilmek için telefonu hoparlöre verdim. "Bakalım onu bulabilecek miyim ve seni geri arayacağım."

"Emin misin?"

"Beni bu yüzden aramadın mı?"

"Şey...evet."

"O zaman, evet. Eğer endişeleniyorsanız, onu kontrol edeceğim."

Birkaç dakika sonra telefonu kapattık ve ben de kısa bir süre sonra şehir merkezine doğru yola çıktım. Nerede olduğuna dair oldukça iyi bir fikrim vardı ve otele yaklaştıkça daha da gerginleşiyordum.

Rachel ve Shane'in her görevden sonra şehir merkezindeki belirli bir otelde buluşmak gibi aptalca bir gelenekleri vardı. Günlük hayata dönmekten önce, çocuklar, faturalar ve çöprü çıkarmakla uğraşırken, bir geceyi sadece kendilerine ayırırlardı. Ve her yıl, onlar buluşup kesintisiz seks maratonu yaparken çocuklara o gece ben bakardım.

Bu ilk kez olduğunda ve Rachel eve gelip bununla övündüğünde, midemin bulandığını hissetmiştim. Seks yaptıklarını biliyordum. O zamana kadar evlenmişlerdi ve Sage vardı ama bunu bilmekle ayrıntıları duymak çok farklı şeylerdi ve Shane evdeyken Rachel'ın beni görmezden gelmesine ilk kez o zaman şükretmiştim.

Kafamı toparlamam gerekiyordu. Onlar evliydi. *Evliydi.* Ve ben sadece karısının en iyi arkadaşıydım. İlk başta arkadaşım olabilirdi, ama o zamana kadar kesinlikle artık arkadaşım değildi. Onların seks maceraları hakkında hiçbir şey hissetmeye hakkım yoktu ve hissetmem de çok saçmaydı.

Kıskançlığımın ve incinmiş duygularımın üstesinden yıllar önce gelmişim ama otellerinin garajına park etmek midemde aynı hastalıklı hisle savaşıp nereden geldi.

Oraya ait değildim ve geri dönüp eve gitmeyi çok istiyordum.

Resepsiyondan Shane'in oda numarasını aldım -böyle bir bilgiyi vermeleri pek güvenli değildi- ve asansöre doğru yürüdüm.

Çok kızacaktı. Buna hiç şüphe yok.

* * *

"Burada ne halt ediyorsun?" Shane beş dakikadır çaldığım kapıyı açarken homurdandı. O kadar yolu beni görmezden gelmesi için gelmemiştim.

"Buralardaydım..." Yıllardır arkamda bırakmaya çalıştığım garip ergenliğe geri dönerek cevap verdim.

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu, odanın karşısına geçip otelin kahve fincanlarından birine Jack Daniel's'a benzeyen bir şey doldururken.

"Ellie Teyze çoktan uyuduklarını söyledi." "Seni mi aradı?"

"Evet."

"Ona sabah evde olacağımı söyledim."

"Endişeleniyor."

"Gördüğünüz gibi, ben iyiyim."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," diye cevap verdim, sonunda odaya girdim ve kapının arkamdan kapanmasına izin verdim. "Paylaşmak ister misin?" Masanın üzerindeki şişeye başımla işaret ederek sordum.

"Özellikle değil."

"Paylaşacak mısın?"

"Sanırım."

Bana bir fincan viski doldururken yatağın kenarına oturdum ve viskiyi uzatırken başımla teşekkür ettim. Kahretsin, viski kokusundan nefret ederdim. Rachel'la üniversitedeki ilk partimizde dandik bir şey içip kafayı bulduğumuzdan beri viskiyi kokladığımda burnuma viski kokulu kusmuk geliyordu.

"İyi şeylere para harcayamadın, ha?" Küçük bir yudum alarak sordum.

Şaşkın kahkahası beni gülümsetti ama küçük bir sıçrayışla yanımdaki yatağa inerken ona bakmadım.

"Boktan bir şey elde etmek için kullanıyorsam bunun bir önemi olmadığını düşündüm."

"Gece için planın bu mu?" Uzuvarımın ısınmaya başladığını hissederken çoğunlukla boş olan şişeye bakarak sordum. Kahretsin, kafayı bulmayalı o kadar uzun zaman olmuştu ki, bu his neredeyse coşku vericiydi.

"Kafayı bul, otuz bir çek ve uyu," dedi sırtarak, gözlerim yüzüne kayınca. "Şu haline bak. Mastürbasyondan bahsedince hâlâ yüzün kızarıyor."

"Sarhoşsun," diye karşılık verdim, viskimi bitirdim ve ayağa fırladım. Onunla mastürbasyon hakkında konuşmuyordum, Tanrı aşkına.

Çantamı alırken biraz tökezlediğimde, "Plan buydu," diye tembelce cevap verdi. "Sana üç shot verdim Katie. Araba kullanmayacaksın." Hiçbir uyarıda bulunmadan çantamı elimden aldı ve odanın diğer ucuna fırlattı.

"Eşyalarımı atma! Muhtemelen telefonumu kırdın, seni pislik!" Kelimeler ağızımda kalınlaştı ve hemen içecek bir şey içtiğime pişman oldum.

Sarhoş bir şekilde, aynı derecede sarhoş bir Shane ile bir odada sıkışıp kalmak istemiyordum. Sarhoşken herkesi severdim, kendim hakkında bunu biliyordum. Duygusaldım, abartılıydım ve üniversite birinci sınıfta en iyi erkek arkadaşımı kaybettiğinden beri bastırmak için çok uğraştığım her şeyi yapıyordum. Belki otelde bir haftalık yemek bütçemi tamamen yok etmeyecek başka bir oda kiralanabilirdi. Çocuklara bakabilmek için müşteri kaybetmek beni biraz nakit sıkıntısına sokmuştu.

"Hiçbir yere gitmiyorsun. Aptal olma," diye homurdandı Shane, ben çantama ulaşmaya çalışırken kolumu tuttu.

"Sen aptalsın!"

"Olgun, Katie."

"Bana Katie deme! Bana sadece arkadaşlarım Katie der ve sen benim arkadaşım değilsin," diye karşı çıktım, onu geçmek için çabaladım.

"Arkadaş olmalıydık," dedi kulağıma sessizce, beni arkamdan yakalayıp kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken.

"Sen beni bir çöp gibi fırlatıp atana kadar arkadaşlık!" Bacaklarını tekmeleyerek bağırdım.

"Beni tekmelemeyi kes!"

"Bırak beni!"

Hakimiyet için güruştük, odanın içinde yolumuzu kaybettik ve eğer

Zihnim biraz daha açık olsaydı, olanları durdururdum. Ama sinirli, kızgın ve sarhoştum ve etrafta g re mek o an için tamamen mantıklı bir karar gibi görünüyordu.

"Sarho sun!" diye bağırdı, sonunda beni kollarım ba ımın üzerinde yatağa sıkı tırdı. "Lanet olası bir arabaya binmeyeceksin!"

"Sen benim patronum değilsin!"

"De ilim amına koyayım!"

"Sen ne sikimsin!" "Ne?"

" ekil. Kalk!" Kalçalarını salladım ve kollarımı çektim ama faydası olmadı.

Sarho ken bile Shane on kat daha güçlüydü.

"Sadece huzur içinde sarhoş olmak istedim," dedi, burun buruna gelene kadar eğilerek. "Neden her zaman Florence Nightingale gibi araya girmek zorundasın? Ha?"

"Neden her zaman böyle bir pislik olmak zorundasın ve kurtarılmaya ihtiyacın var?" Ben de ona ba ırdım. Ağır ağır nefes alıyorduk ve g re imizden dolayı terledi imizi hissedebiliyordum.

"Beni kurtarmana ihtiyacım yok. Beni kurtarmana hiçbir zaman ihtiyacım olmadı," diye hırladı, gözleri yüzümü arıyordu. "  te bunu hiç anlamadın. Sadece itmeye ve itmeye devam ettin."

Ge mi imizi düşünürken bo azımda bir yumru oluştuğunu hissettim ve başımı yana çevirdim. Gözlerimin kenarlarında ya lar oluştuğunu hissedebiliyordum ve yüzümün kenarlarından a a ı yuvarlanmalarına engel olamıyordum.

"Siktir git," diye fısıldadım, vücudum sonunda gev emi ti. "Siktir git, Shane."

"A lama lan!" diye emretti, elleri bileklerimde sıkıla mı tı. "A lama!"

Onu görmezden geldim, üstümde ağır ağır nefes aldığını hissetti imde gözlerimi kapalı tuttum. O kadar utanmı tım ki ortadan kaybolmak istedim.

"Kes   u n u !" diye bağırdı, sanki beni sarsmak bo azımda d   mlenen hı kırıkta bir değişiklik yaratacakmı  gibi dizleriyle yatağı itti. O zaman kolumu bıraktı ama çenemi uzun parmaklarıyla sıkıca kavradı ını ve yüzümü kendisine doğru  evirdi ini hissetti imde kolumu ba ımın üzerinde gevşek bıraktım. Belki de

Eğer onu görmezden gelirsem, kavgaya olan ilgisini kaybedecekti.

"A ladı ında dudakların  i iyor," diye fısıldadı ve gözlerimin  a kınlıkla açılmasına neden oldu.

Fark ettiğimden çok daha yakındı, dudaklarıma bakarken nefesim boğazımda düğümlendi.

Sonra ağzı benimkinin üzerindeydi.

"İtmek, her zaman itmek," diye mırıldandı ağzıma karşı, sonra alt dudağımı dudaklarının arasına aldı ve beni inletecek kadar sert ısırıldı.

Dişleriyle dudağımı çekiştirdi ve ben de karşılık olarak vücudumun ısındığını hissettim. "Ne yapıyorsun?" Kaşları çatılırken sordum.

"Biliyorsam ne olayım."

Birbirimize bakarken sessizdik. Aklımın bir köşesinde bunun kötü bir fikir olduğunu biliyordum ama bu, misilleme olarak başımı kaldırıp dişlerimle çenesini sertçe ısırمامı engellemeye yetmedi.

"Daha sert," diye emretti, başımın arkasından tutup ağzımı boğazına bastırırken inledi. "Daha sert yap."

Talimatlarını yerine getirdim, sanki işimmiş gibi boynunu ısırıp emdim ve ellerinden biri beni ona doğru tutarken diğeri boğazımın kenarından aşağı kayarak sütyenimin ve tulumumun askısını omzumdan aşağı yırttı. Tadı tuzluydu ve çenesinin altındaki kirli sakal dilimi tırmalıyordu.

"Tanrım," diye inledi Shane dizlerinin üzerinde geriye yaslanıp serbest kalan göğüslerime bakarken. "Meme uçların delinmiş."

Elini uzatıp göğsümün üzerinde duran kasnağa hafifçe vurdu ve diğer kayışı kabaca omzumdan aşağı çekerek her iki göğsümün de sergilenmesini sağlarken kalçalarım istemsizce yataktan fırladı.

O sırada elleri üzerimdeydi, ben altında kıvranırken meme uçlarımı sıkıyor ve çekiyordu. Giydiği atletik şorta uzanıp onu çektiğimde, ipeksi kumaşın arasından sert ereksiyonunu hissettiğimde burun delikleri açıldı ve çenesi gerildi.

Bir anda yataktan kalktı, ama beni terk edip etmeyeceğini merak edemedi geri dönüp üzerimde diz çöktü - boynunda asılı künyesi dışında çıplaktı.

Hemen ona uzandım, ama ellerimi kendi elleriyle yakaladı ve belimden yukarı doğru kayarken onları tekrar göğüslerime getirdi. Ne yaptığını anlamam bir saniye sürdü ama teni benimkiyle buluştuğu anda ağzımdan çıkan küçük iniltiye engel olamadım.

"Onları orada tut," diye mırıldandı Shane, sikinin olduğu yere bakarak

Göğüslerimin arasına sokuldu. "Sıkıca sık beni."

Göğüslerimin yanlarına bastırırken şaşkınca başımı salladım, yukarı ve aşağı kaymaya başladığında onu dekoltemde sardım. Parmakları meme uçlarımı buldu ve hareket ettikçe onlara işkence etti ve çok geçmeden o kadar hayal kırıklığına uğradım ki pantolonumun bel bandına ulaşmaya çalışmak için bir göğsümü bıraktım.

Yüzüm yanıyormuş gibi hissediyordum ve Shane'in kalçalarının arasına ulaşmaya çalışırken kafam bulanıktı. Kollarım onu saracak kadar uzun değildi ve klitorisime ulaşmam gerekiyordu. Dört Temmuz gibi patlamamın sadece bir saniye süreceğini biliyordum ve sonra yaptığı şeye geri dönebileceğini düşündüm.

Elimi hareket ettirirken taşaklarının ve kalçalarının iç kısmının nasıl kayacağını düşünmemiştim ama önce irkiltici bir çığlık, sonra da bir inilti, elim vaat edilmiş toprakların yarısındayken duraklamama neden oldu.

"Dur," dedi Shane, üzerimden kayarak.

"Bu lanet kelimeden gerçekten sıkılmaya başladım," diye cevap verdim, gözlerim ağırlaşıyordu.

Beni bir patates çuvalı gibi yüzüstü çevirdi ve tekrar üstüme tırmanıp kalçalarımı yataktan çekerken nefes alışverişim hızlandı.

"Lanet olası eşofmanlar," diye homurdandı, kendimi dirseklerimin üzerine çekerken iki eliyle kıcımlı sıkı.

"Onlar yoga pantolonu."

"Yoga pantolonu için Tanrı'ya şükürler olsun."

"Bunları Tanrı'nın tasarlamadığına eminim."

"Eminim öyledir," diye karşılık verdi ve hızlı bir hareketle onları kalçalarımın doğru çekerek ne demek istediğini gösterdi. Elleri arkadan doğruca bacaklarımın arasına girdi ve parmakları tenimin üzerinde kayarken sırtımı dikleştirdim.

"Çok çıplak ve kaygan," diye fısıldadı Shane karanlık bir sesle, göğsü sırtıma yaslanana kadar bedenime doğru eğildi. "Peki bu ne?"

Parmakları kaput deliğimi buldu ve ne yapacağını görmek için beklerken donakaldım. Nefesim kesilirken bir parmağının yumuşak bir şekilde piercing ile oynadığını hissettim ve bu hisse o kadar odaklanmışım ki, içime girene kadar arkamda konumlandığını hissetmedim.

Sanırım içeride yarı yolda durduğunda çığlık atmış olabilirim ama kulaklarım o kadar yüksek sesle çınılıyordu ki emin olamadım. Umursadığımdan değil.

Her iki şekilde de.

Shane başımın yanında tuttuğu bileğiyle elimi d rt erek, "Dayan," diye kabaca emretti. "Tırnaklarını kullan."

Bileğini istediği gibi kavradım ve kolunun derisini dişlerimin arasına almak için başımı çevirdim, üstümden bağırmasını ve itişlerini artırmasını sağladım. Kalçalarını döndürüyor, elleri çılgınca kalçalarımın, klitorisimin ve kıkımın üzerinde geziniyor, bastırıyor,  imdikliyor ve her vuruşta daha derine itiyordu. Bu şimdiye kadar yaşadığım en yoğun seksti ve içimde dibe vurduğunda, ter içinde kalmıştık ve ben büyük dalgalar halinde boşalıyordum.

Ondan sonrasını hatırlamıyorum.

Bölüm 2

Shane

Uyan.

Kafamın içindeki ses bana kendiminkinden daha tanıdık geliyordu ve uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu yerde sürüklenirken hafifçe gülümsedim. Odanın öbür ucunda bir şey bipliyor ya da sessizce çalışıyordu, ama çıplak bacaklarımı çarşaflara doğru kaydırırken ve göğsüme yaslanmış yumuşak sırtıma daha da sokulurken bunu görmezden geldim.

Elimi yataktan kaldırıp karnının pürüzsüz derisinden yukarı kaydardım ve sonunda göğsünün alt kıvrımına ulaştım. Ona ulaştığımda beklediğimden daha dolgundu ve parmaklarımı tenine batırırken inledim. *Hamileydi, diye* hayal meyal hatırladım, başım zonkluyordu. *Hamileyken göğüsleri her zaman daha büyük olur.*

Parmak uçlarım nihayet meme ucuna ulaştığında, orada sert ve soğuk bir şey hissettim ve o iç çekip kalçalarını sabah odunuma doğru yuvarlarken, dünyam başıma yıkıldı. Elimde tuttuğum kadın karım değildi.

Yatağın üzerinde debelenirken midem şiddetle çalkalandı ve diğer tarafa yuvarlanmadan önce zar zor ayağa kalkabildim. O odayı biliyordum. Oraya yüzlerce kez gitmiştim ama önceki geceye ait görüntülerin kafamda canlanması biraz zaman aldı.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Kate, birkaç dakika önce huzur içinde uyuduğu yerde kendi içine doğru kıvrıldı. "Aman Tanrım."

Sırtının kıvrımlarına aptal gibi bakıp ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışırken, başı yavaşça omzunun üzerinden döndü ve geniş gözleri benimkilerle buluştu.

"Hayır," diye fısıldadı gözlerini sıkıca kapatarak. "Siktir."

Hâlâ sessizdim. Orada çırılçıplak durdum ve boş gözlerle yataktaki kadına baktım.

Kate çarşafı üzerine çekti ve doğrulup oturdu. Omuzları o kadar öne doğru kıvrılmıştı ki köprücük kemiğinin göğsünün derisine doğru keskin bir şekilde çıktığını görebiliyordum. Gözleri çılgınca odanın etrafını taradı ve

Hiçbir uyarıda bulunmadan yataktan fırladı ve dizlerinin üzerine düştü. Hiç düşünmeden ona doğru bir adım attım ama çıkardığı keskin ses beni olduğum yerde durdurdu.

Bir gece öncesinin sarhoşluğu hâlâ üzerimde olabilirdi, çünkü sağlıklı düşünemiyordum. Neden orada olduğumuzu anlayamıyordum. İçine girdiğimi, vücudunun beni bir mengene gibi sıkıldığını ve tenini emerken tuzlu tadının nasıl olduğunu hatırlıyordum ama neden o otel odasında olduğumuzu hatırlayamıyordum.

"Burada ne yapıyorsun Katie?" diye sordum, sesim sertti. Yarım galonluk Jack şışesiyle birlikte çakıl yutmuş gibiydim.

"Seni kontrol etmeye geldim," diye cevap verdi, konuşurken sesi yükseliyordu.

Hayatımın geri kalanında hafızama kazınacağını hissettiğim bir dizi sahne bir anda aklıma geldi. Kapıda belirişini hatırladıkça tenim ısındı ve karıncalandı; öfke bir pelerin gibi etrafımı sardı.

"Buraya beni kontrol etmeye mi geldin?" Sertçe sordum, yerde boxer'ımı buldum ve hızla bacaklarımdan yukarı çektim. "Sonra ne oldu? Sana bir sikile karşılık vermem gerektiğine mi karar verdin?"

"Ne?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki onu zar zor duyabildim.

"Dürüst olalım Kate," dedim sohbet edercesine. "Zil zurna sarhoştum ve sen de düşündün ki, hey, yıllardır onun sikine ağzımın suyu akıyor ve sarhoşken seçici davranmıyor. Sayı!"

"Bu değil-"

"Doğru," diye araya girdim, şortumu buldum ve o odanın ortasında bir heykel gibi dururken bacaklarımı içine kaydırdım. "Biliyorsun-" Tişörtümü başımın üzerine geçirdim. "Eğer bir piliç olsaydım, bu bok yüzünden hapse girerdin."

"Hapse mi girecektim?"

"Seni ayıkken becermeyeceğimi biliyordun, bu yüzden ben sarhoş olana kadar bekledin ve istediğini elde ettin." Masadan anahtarlarımı ve cüzdanımı alırken başımı salladım. "Şimdi daha iyi hissediyor musun Katie? Hayal ettiğin her şey oldu mu? Hayal kırıklığına uğratmadım, değil mi?"

Ona doğru yürüyüp birkaç adım ötede durduğumda titremeye başladı. "Seni o zaman da istememiştim, şimdi de istemiyorum," dedim ve göğsünün sessiz hıçkırıklarla inip kalkmasını ilgisiz bir şekilde izledim. Göğsüme bakıyor, gözlerimle buluşmayı reddediyordu ve bu beni daha da sinirlendiriyordu. "Berbat bir sikiştin Kate. İkincisi için geri dönmeyeceğim."

Dizlerinin üzerine çöktüğünde bir adım geriye düştüm ve kusmaya başladığında çenemi sıktım, hıçkırıkları artık sessiz değildi ama odanın her yerinde yankılanıyordu.

Bunu o yapmıştı. Karımla paylaştığım otel odasına, onun ölüm yıldönümünde gelmiş ve ben ne halt ettiğimi bilemeyecek kadar sarhoşken beni körlemesine becermişti. Suçluluk, utanç ve öfkem güçlü bir karışım ve o anda onu pencereden atabilirdim.

Yaptığı pisliğin üzerinden geçerken ona "Temizle şu pisliği," dedim. "Halıyı temizlemeleri için para vermeyeceğim."

Yanından geçerken yatağın onun tarafında duran bir çift kirli kupa gözüme ilişti ve ikimizin içtiğini hayal meyal hatırladım ama odadan çıkarken durmadım. *Siktir et onu.*

Oradan çıkmak zorundaydım. O otelden ve içindeki kadından olabildiğince uzaklaşmalıyım. Oraya karımı hatırlamak için gitmişim; her şeyi hissedebileceğim, her şeyi içime çekebileceğim bir gece geçirmek için. Onun nasıl koktuğunu, bana nasıl baktığını ve birlikte nasıl sorunsuzca hareket ettiğimizi hatırlamak istemişim. Her hareketimi izleyen dört çift küçük göz olduğu için her şeyi bir arada tutmak zorunda olmadığım bir gece geçirmek istemişim. Sarhoş olmak, mutsuz olmak ve beni yirmi dokuz yaşında dul bıraktığı için tüm dünyadan nefret etmek istemişim.

Bunun yerine büyük bir hata yapmışım ve şimdi düğüngebildiğim tek Gey Kate'in altımda nasıl hareket ettiği, ben arkadan içine bastırırken sırtının nasıl dramatik bir Çekilde yükseldiği. Sadece boğazımdaki ve omuzlarımdaki acıyı hissedebiliyordum, derimi ısırdığı ve emdiği yerleri. Onu odanın zemininde, hasta, korkmuş ve şüphesiz bir gece önce yaptıklarımızdan dolayı ağrıyan bir halde bırakışımı düşünmeden edemiyordum.

Kendimden nefret ediyordum, Kate'den de nefret ediyordum ve ona bir daha nasıl bakacağım konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Beni mahvetmişti ama garaj yoluma girip kamyonetimin siperliğini indirip ağzının tenimde bıraktığı izleri gördüğümde yaptığının çok daha kötü olduğunu anladım.

* * *

"Seni havaalanına götürmemizi istemediğine emin misin?" Çocuklarla vedalaşırken koruyucu anneme sordum. Onlarla arası çok iyiydi ama Sage daha doğmadan önce böyle olacağını biliyordum. Sorunlu gençleri, onlara bir nebze de olsa hayat şansı vermekten başka bir amaç gütmekten yanına alan ve onlar tam bir pislik olduklarında bir kez bile sesini yükseltmeyen birinin, bir çocuğun isteyebileceği en iyi büyükanne olacağından emindim.

Kucağımdaki Gunner'a gülümseyerek, "Beni bırakıp geri dönmek için çocukları havaalanına kadar sürüklemene gerek yok," diye beni temin etti. "Kate beni getirecek. Zaten bugün şehir merkezinde bir randevusu var."

"Pazar günü mü?" Kate arabayı garaj yoluna çektiğinde karnım sıkıştı ve çocukları karşılamaya gelmesini bekledim. Onu bir hafta önce o otel odasında bıraktığımdan beri görmemiştim ve karşılaşacağımız andan korkuyordum. Ona ne söyleyeceğimi bilmiyordum. O karmaşada oynadığı rol yüzünden hâlâ bu kadar öfkeliyken nasıl özür dileyeceğimi bilemiyordum.

"Bütün hafta çocuklarla o ilgilenecek," dedi Ellie, gözlerimi Kate'in arabasından ayırarak. Hâlâ arabadan inmemişti. "Arada bir toplantıya gitmesi gerekiyor ve sen akşam işten çıkana kadar beklerse güneye inmesi saatler sürer. Burada trafik berbat."

"Kalmaya geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandım Ellie'nin saçlarına, o da kollarını bana dolamıştı. "Seni ziyaret etmeyi çok seviyoruz."

"Bir dahaki sefere babamı da yanımda getireceğim," dedi ve boynuna ince bir eşarp sarmadan önce beni sıktı. "Eve döndüğümde biletleri alırım."

"Kate Teyze ne yapıyor?" Sage kızgınlıkla ellerini Kate'in arabasına doğru sallayarak sordu.

Ellie küçük valizini eline almadan önce bana bakarak, "Sanırım telefonla konuşuyor," diye yalan söyledi. "Gunner sende olduğu için bunu kendim taşıyacağım."

Yanağımı öperken yüzü sempatik ve biraz da sorgulayıcıydı ama ön kapıdan çıkarken cevap vermedim. Eve geldiğim sabah Kate'le aramızda bir şeyler olduğunu anlamıştı. Kate bir gece önce onu hiç aramadığında, Ellie bir şeyler olduğunu anlamıştı ama Kate'le konuşurken neredeyse dilini yutacaktı.

boynuma bir bakış attı.

Tek kelime etmemiştı ama biliyordu.

Kate araba yolundan geri geri çıkarken Keller ön kapıya vurarak, "Büyükanne min gitmesine sevindim," dedi.

"Kell, bunu söylemek hiç hoş değil."

"Artık Kate Teyze'yi her gün görebileceğiz. Onu her gün görmek hoşuma gidiyor," diye açıkladı, kapı kolunu iki yanından tutup bacaklarını kollarının arasından geçirerek baş aşağı asılı kalmasını sağladı. "Yine de gitmeni hiç istemedim baba. Kate Teyze'yi görememiş olsak da," diye yüzünde ters bir ifadeyle beni çabucak rahatlatı. "Burada olman hoşuma gidiyor."

Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ama yine de başımı salladım. "Ben de burada olmayı seviyorum dostum."

"Kate Teyze yarın dönecek mi?" Sage, Gavin'i kasıtlı olarak Keller'a çarparak ikisinin de verandaya yuvarlanmasını sağladı. "Kate Teyze'nin beni okula götürmesini istiyorum."

"Evet, prenses. Burada olacak," diye cevap verdim, yanılmadığım için sessizce dua ederek. "Hadi içeri girelim ve siz de oyun hamurlarını çıkarın. Gunner'ın uyuması gerekiyor."

Uzun bir gün olacaktı.

* * *

Ertesi sabah alarmımın çalmasından tam bir saat önce endişeli bir şekilde uyandım. Günlerdir bok gibi uyuyordum ve önceki gece en kötüsüydü.

Rachel öldükten sonra, günü atlatmak için her şeyimi vermişim. İş, ev ve çocuklar derken, bırakın başka bir şey yapmayı, nefes alacak bir dakikam bile olmamıştı ve bunun için minnettardım. Meşgul olmak istemişim ve oldum da.

İlk başta, şaşırtıcı olmayan bir şekilde, cinsel dürtülerim yok olmuştu. Açıkçası, seks radarıma girmemişti ve ben de onu özlememişim. Ancak birkaç ay sonra, işler tekrar düzgün çalışmaya başladı ve delicesine erotik rüyalar görmeye başladım. Dürtü geri geldi, ama her şeyi elime almaktan çok mutlu oldum. Rachel olmayan birine dokunmayı hayal bile edemiyordum ve bunun yakın zamanda değişeceğini de sanmıyordum.

Sonra sıçıp batırdım ve geçen hafta boyunca rüyalarım öncekilerden çok daha farklı bir senaryo içeriyordu. Tadına baktığım meme uçları delinmişti ve bana binen kadın sarışın değildi. Esmerdi. Birdenbire, ölü karımdan başka birine dokunduğumu hayal etmekle kalmadım, bunu canlı ayrıntılarıyla hatırlayabildim.

Yataktan fırladım ve saatin kablosunu duvardan söktüm, alarmı kapatmak için zaman ayıramayacak kadar heyecanlıydım. Birkaç dakika sonra duştaydım ve bir saat içinde göreceğim kadını düşünerek mastürbasyon yapma dürtüsüne karşı dişlerimi sıkıyordum. O hafta ilk kez Kate'le ilgili fanteziler kurmak bana doğru gelmiyordu ve bunu fark etmem sekiz gün sürdüğü için kendimi tam bir pislik gibi hissediyordum.

Onu istemedim. Karımın en iyi arkadaşı olmasaydı ve bana örümcek ağından daha fazla iplikle bağlı olmasaydı bile, yine de onu istemezdim. Benim tipim değildi. İnce yapılı, ne yaparsa yapsın iyi görünmek için zaman ayıran kadınlardan hoşlanıyordum. Üniformasıymış gibi eşofman ve yoga pantolonu giyen yuvarlak vücutlu kadınlardan hoşlanmıyordum.

Öyleyse neden bana karşı hissettiklerini düşünmeden edemiyordum? Neden bana odaklanmamış gözlerle bakarken o delinmiş meme uçlarını ve vahşi saçlarını görmeyi bırakamıyordum?

Çok sinir bozucuydu.

Ona söylediğim her şeyden sonra benden nefret etmesi gerektiğini biliyordum, bu yüzden neden bu konuda endişelendiğimden bile emin değildim. Onu görmeden önce kendimi toparlamam gerekiyordu. Hâlâ hissettiğim öfkeyi ve karnımda bir ağırlık gibi oturan suçluluk duygusunu geride bırakmalıydım. Havayı temizlemem gerekiyordu.

Çünkü bunu yapmazsam, çocuklar söz konusu olduğunda boku yerdim. Kate'in bu yüzden çocukları bırakıp gideceğini düşünmüyordum -daha önce de çok iyi anlaştığımız söylenemezdi- ama emin de olamıyordum.

O sabah sessizce eve girdiğinde kahvemi içiyor ve kanepede onu bekliyordum.

"Geleceğinden emin değildim," dedim sessizce, üst katta uyuyan çocukları düşünerek.

Şaşkınlıkla sarsıldı ve yavaşça bana doğru döndü. "Tanrım, Shane, ödümü kopardın."

Hiçbir şey söylemedim. Ona bakmakla meşguldüm. Onu tekrar gördüğümde giyinip kuşanacağı gibi aptalca bir düşünceye kapılmıştım. Onu gördüğümde

eşofmanları, parmak arası terlikleri ve fermuarlı kapüşonuyla, kendime her türlü aptal dedim. Sanki söylediklerimden sonra bir tur daha atacakmış gibi.

"Çalışman gerekiyor, değil mi?" diye sordu kapıya yakın durarak.

Benden mümkün olduğunca uzak durmaya mı çalışıyordu yoksa hızlı bir kaçış mı umuyordu merak ettim.

"Evet, saat yedide orada olmam gerekiyor," diye cevap verdim sonunda, yüzüne bakarak. Bana bakmıyordu.

"O zaman çocuklar bende gibi görünüyor." Sözleri umursamazcaydı ama hâlâ kapıdan bir adım bile uzaklaşmamıştı.

Odadaki gerilim aramızda titreşiyor gibi görünürken elim kahve fincanımın etrafında sıkıştı. Söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki, ama onun kapı aralığında sinmesini izlemek, planladığım her kelimenin hafızamdan silinmesine neden oldu.

Ayağa kalktığımda bir adım geri çekildi ve sırtı ön kapıya çarptığında endişeyle yutkundum.

"Hâlâ çocukların sende kalmasını istiyorum-" diye başladım ve sonunda gözleri benimkilere kayd ı .

"Neden yapmayasın ki?" diye sözümü kesti, sesi panik içindeydi.

"Hayır, biliyorum." Başımı salladım. Bu iş planladığım gibi gitmiyordu. "Endişeleniyorsan diye söylüyorum, hâlâ çocuklarla takılabilirsin."

Odanın sessizliğinde sert nefes alışlarını duyabiliyordum ve bir an için panik atak geçirip geçirmediğini merak ettim. Yüzünün tüm rengi soldu ve biraz sallandı.

"Endişelenmedim," diye fısıldadı, gözleri kocaman ve korkmuştu. "Düşünmedim bile-"

"Bak, bunu kötü niyetle yapmadığını biliyorum-"

"Ben yapmadım mı?"

"-ve sana o saçmalığı söylememeliydim. Çocuklar konusunda çok yardımcı oldun ve muhtemelen tüm bunları planlamadığını biliyorum."

"Bunu *planlamamıştım*," diye kendi kendine usulca fısıldadı.

"Yani demek istediğim, bunu unutmak istiyorum, anlıyor musun? Her şey eskisi gibi olsun. Drama yok." Başımı salladım, sonunda söylemek istediğim şeyi söylediğim için mutluydum.

"Affedildiğimi mi söylüyorsun?" diye sordu omzumun üzerinden bakarak.

Tekrar.

Durakladım, sesindeki bir şey tüm konuşmamızı sorgulamama neden oldu. Tüm noktaların üzerinden geçmiştım, değil mi? Hâlâ çocukların onda kalmasını istiyordum, kaltak olmaya çalışmadığını biliyordum ve bunu geride bırakmak istiyordum... Evet, hepsine değinmiştım.

"Evet, Katie, affedildin," diye cevap verdim, konuşmayı bitirdiğim için rahatlamış hissediyordum. Her şey normale dönebilirdi. O kalacaktı ve çocuklarımın annelerinden kısa bir süre sonra başka bir yıkıcı kayıpla uğraşacakları konusunda endişelenmeme gerek kalmayacaktı.

Dönüp merdivenlere doğru yürümeden önce başını salladı.

"Kalkmak zorunda kalmadan önce yukarı çıkıp bir saat Sage'in katında yatacağım," dedi sırtı bana dönük olarak. "Peki ya Shane?"

"Öyle mi?"

"Lütfen bana Katie deme."

Bölüm 3

Kate

Lanet olası süper spermli keçi oğlu Ohio'lu!" Elimdeki küçük çubuğu sallayarak öfkeyle bağırdım, sanki bu bana verdiği cevabı değiştirecekmiş gibi. Ne söylediğimden bile emin değildim ama kelimeler dilimden kolayca dökülüyordu ve küfretmek iyi hissettiriyordu.

Hamileydim ve yeterli sperm sayısına sahip olduğu için Shane'e mi yoksa bana hatalı bir doğum kontrol iğnesi yapmış olması gereken doktora mı daha çok kızdığımı bilmiyordum.

Neden? Neden mümkün olan her fırsatta kendimi hayal edilebilecek en garip pozisyonda bulmak zorundaydım? Her zaman bir şeylere çarpıyor, söylememem gereken bir şey söylüyor ya da müşterilerime evrak gönderirken kullandığım teslimat hizmeti için kapıyı regl iç çamaşırım ve eski püskü bir atlele açıyordum. Ve bu sefer o kadar berbat durumdaydım ki, pozitif çıkan hamilelik testinin daha büyük sonuçlarına bile odaklanamıyordum.

Olamaz. Düşünebildiğim tek şey Shane'e şöyle bir şey söylemek zorunda kalacağım gerçeği: *"Senin hassas durumundan faydalandığım zamanı hatırlıyor musun? Spermini de çaldım. Hamile kaldım!"*

Bir daha asla gündeme getirilmemesi gereken o olayın üzerinden iki ay geçmişti ve Anderson'lara gittiğimde her şey nihayet biraz normale dönmüştü. Shane beni tamamen görmezden gelmeye geri dönmüştü, ki bu açıkçası rahatlatıcıydı ve ben de bir gün ortaya çıkacağım ve yeni dadı beni evden kovacak diye endişelenmemeye geri dönmüştüm.

Gunner sonunda yürüyordu. Sage gelecek hafta dans kursuna başlayacaktı. Keller verandanın korkuluklarına yüzüstü düştükten sonra saç çizgisine dikiş atıldı. Gavin o hafta iki kez tuvalete kakasını yaptı! Başarılar!

Ne bok yiyeceğim ben?

Çubuğu öfkeyle çöpe attım ve hışımla yatak odama-oturma odama-yemek odama- girdim, sonra hemen geri döndüm ve tekrar çıkarıp banyo tezgahının kenarına nazikçe bıraktım. Ben de üzerine işedim, önemli değil. Bu yine de bir kanıttı.

Çocuğum.

Benim çocuğum. Tanrım, başım çok büyük beladaydı.

Hızla üzerime bir şeyler giydim ve yerden postacı çantamı aldım, kapıdan çıkmadan önce dizüstü bilgisayarımı içine tıktırdım. Normalde çocuklarla takılırken Mac'imi yanıma almazdım -üzerine bir şey dökmek için iyi bir yoldu- ama o gün ona ihtiyacım olacağını biliyordum. Araştırma yapmam gerekiyordu. Plan yapmam gerekiyordu.

Arabama tırmanırken midem bulandı ve ağzımdaki fazla tükürüğü yuttum. Tekrar hastalanmayacaktım. Dün gece yediğim tavuklu chow mein'i, dün öğle yemeğinde yediğim fıstık ezmesi ve jöleli sandviçi ve kahvaltıda yediğim Cheerios'u çoktan mideye indirmiştım. O sabah içtiğim sudan kurtulacak vaktim yoktu, zaten o aptal sınav yüzünden geç kalıyordum.

Shane'in garaj yoluna iki dakika geç girdim ve arabadan atlayıp kendimi kaputa yaslamak için bir saniye bekledim. Tamam, çocuklardan biri kolunu kırmak üzere olmadığı sürece hızlı hareket etmek yok. Doğru ya. Biraz ağırdan almam gerekiyordu.

Daha ön kapıya varmamıştım ki Shane dışarı çıktı ve yanımdan geçerek kamyonetine doğru yürüdü.

"Geç kaldın," diye seslendi omzunun üzerinden, botları araba yoluna hızla vuruyordu.

"Acil bir durum vardı."

Sözlerim üzerine aniden durdu ve beni içine almak için döndü, gözleri vücudumda geziniyordu. "İyi misin?"

"Evet, ben sadece-"

"İşe geç kalacağım," diye araya girdi ve arkasını döndü. "Bu gece döndüğümde konuşmamız gerek."

Kamyonetine binip uzaklaşırken, "Hiçbir fikrin yok," diye homurdandım.

Kahretsin, çok yorgundum. Son iki gecedir kusmak için uyanıyordum ve uykusuzluk yüzünden kendimi çoğu zaman sisin içindeymişim gibi hissediyordum. Sekiz saate ihtiyacı olan bir insandım ve son birkaç gündür giderek daha az uyuyordum.

Bir iniltiyle kanepeye çöktüm ve üzerimi örtmek için battaniyeyi arkadan çektim. Sage'i okul için uyandırmadan önce biraz dinlenmem gerekiyordu.

* * *

"Kate Teyze! Kate Teyze, uyan. Okul vakti geldi," diye seslendi Sage sessizce ve omzumu salladı.

"Kahretsın!" Bir sıçrayışla uyandım ve doğruldum. "Kahretsın!" Gavin odanın öbür ucundan seslendi.

"Kahretsın!" Gunner onu kopyaladı. "Bok deme!"

"Kahretsın!"

"Kahretsın!"

"Geç mi kaldık?" Ayaklarımı parmak arası terliklerimin içine kaydırırken Sage'e sordum.

"Hayır, ama *hemen* gitmemiz gerekiyor," diye ısrarla cevap verdi, kapıya doğru yürümeye başlamıştı bile.

"Bekle! Keller nerede?"

"Sanırım hala uyuyor!"

Merdivenleri koşarak çıktım, midem o kadar kötü çalkalanıyordu ki nefesimi tutmakta zorlandım.

"Kell, gidelim dostum," diye seslendim onu kucağıma alırken. "Ablamı okula götürmeliyim."

Aşağı inerken uyandı ve ben Gunner'ı taşıırken onun evden çıplak ayakla çıkmasına izin verdim. Ayakkabı gibi aptalca şeylere ya da Gunner'ın giderek kötüleşen bezine ayıracak vaktimiz yoktu.

"Herkes yerine otursun!" Gavin'i tek kolumla koltuğuna kaldırırken seslendim. "Diğer tarafa geç Keller!"

Çocuklar arabama tırmandılar, Keller üçüncü sıradaki yerine ulaşmak için arka koltuğa tırmandı. Tanrım, geçen yıl küçük arabamı SUV'a daha yakın bir şeyle takas ettiğim için çok mutluydum. Hepsi sığıyordu ama beş çocuğu her gün nasıl taşıyacaktım?

Tüm çocukların kemerlerini bağladığından emin olup koltuğuma atladığımda mide bulantım arttı. Cebimden anahtarları çıkarırken ellerim titredi ve birini kontağa yerleştirirken derin bir nefes aldım.

Sage'in ilkokuluna giderken kendimi yarın için endişelenmeye gerek olmadığı konusunda uyardım. Sadece şu an için endişelenmem gerekiyordu. Sage'i zamanında okula götürmeliydim ve-

"Sage, kahvaltı yaptın mı?"

"Pop-Tart yedim."

"Tamam, ögle yemeğini hazırlamayı unuttum, o yüzden-"

"Ögle yemeği alabilir miyim?" diye sordu heyecanla, koltuğunda zıplayarak.

Neden paketli ögle yemeği çocukları her zaman kafeterya yemeği almak isterken, sıcak ögle yemeği çocukları her zaman paketli bir sandviç hayal eder?

"Evet." Çantamın dibini karıştırıp birkaç dolar buldum ve koltukların arasına geri koydum. "Sakin kaybetme."

"Yapmayacağım," diye söz verdi ve paraları sırt çantasının ön cebine tıktırdı.

"Okuldan sonra seni almak için burada olacağım," dedim ona milyonuncu kez, kaldırımın önünde dururken.

Rachel öldükten sonra okula ilk başladığında, her gün onu almaya gelip gelmeyeceğimi sorardı. Sanki onu unutmayacağımdan emin olmak istercesine her gün sorardı. Sonunda bu bizim sabah rutinimiz haline geldi ve o daha sormadan ben orada olacağıma dair ona güvence veriyordum.

"Tamam! Seni seviyorum!" diye seslendi Gavin'in bacaklarının arasından geçip aşağı inerken.

"Ben de seni seviyorum!"

Arabayı bırakma kuyruğunda arkamdaki araba sabırsızlıkla tamponuma yaklaşıp dursa da bekledim ve onun çift kapıdan içeri girmesini izledim. Arabamın arkasına çarpabilirlerdi ve ben yine de Sage'in güvenle içeri girdiğini görene kadar hareket etmeyecektim.

Eve döndüğümüzde biraz terlemiştim ve çocukların bağırışları ve Gunner'ın kirli bezi duruma hiç yardımcı olmuyordu. Kell ve Gavin'i seviyordum ama o anda ses engelleyici bir kulaklık takıp midemi kontrol altına alırken iki dakikalığına kendimden geçebilmeyi diledim.

"İyi hissetmiyor musun?" Oturma odasında Gunner'ın bezini değiştirirken Gavin sordu.

"Ben iyiyim bebeğim," dedim öğürerek. "Karnım biraz ağrıyor sadece."

"Kaşlarını mı çatıyorsun?"

"Belki, dostum."

"İğrenç."

"Bir de bana sor."

Keller kanepeden baş aşağı sarktığı yerden, "Kate Teyze, acıktım," diye seslendi.

"Keller, neden hep baş aşağı duruyorsun?"

"Baş aşağı olmayı seviyorum."

"Ben baş aşağı duran insanlarla konuşmam, bu yüzden aşağı inmen gerekecek yoksa beni dinlemeyeceksin," diye sakince cevap verdim ve Gunner'ı ayağa kaldırdım.

Keller yanıma gelerek, "Krep istiyorum," diye emretti. "Şuruplu."

Başımı yavaşça çevirdim ve hızla talepkâr bir serseriye dönüşen küçük çocuğa baktım. "O da neydi öyle?" Tek kaşımı kaldırarak sordum.

"Krep istiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu ve küçük çenesi meydan okurcasına dışarı çıktı.

"Bunu yeniden ifade etmek ister misin, dostum?"

Kaşlarını indirmeden önce yine inatla "Krep istiyorum," dedi. "Şimdi."

Küçük adamı gördüğümde çenem düştü ve tenim kızardı. Yaptığı şeye inanamıyordum, muhtemelen inanmalıyım da. Keller haftalar geçtikçe, davranışlarını ne kadar yönlendirmeye ya da düzeltmeye çalışsam da yavaş yavaş daha da kötüleşiyordu.

"Beş dakikalığına odanda Keller," dedim sakince, ayağa kalkarken kalbim göğsümde gümbürdüyordu. Midem sıkışmıştı ve gözyaşlarımın eşiğindeydim ama sabırsızlığımın sesime sızmasına izin vermedim. "Benimle böyle konuşmaman gerektiğini çok iyi biliyorsun."

Gunner'ı kalçama kaldırıp Gavin'i mutfığa doğru götürürken, "Odama gitmek istemiyorum!" diye sızlandı.

Keller'ın mızızlanmasını duymazdan geldiğimde, sesi çığlık atana kadar yükseldi.

"Odama gitmek istemiyorum!" diye bağırdı, Gunner'ı mama sandalyesine, Gavin'i de masadaki yükselteciye bağlarken yumrukları iki yanında sıkılıydı.

"Yulaf ezmesi ister misiniz?" Keller bağırmaya devam ederken küçük çocuklara sessizce sordum.

Gunner "ye" anlamına gelen kelimeyi işaret ederken Gavin "Evet lütfen" diye cevap verdi. "Esmer şeker mi istersin, yaban mersini mi?" Dönerken Gavin'e sordum

Buzdolabına doğru.

Bacaklarımın arkasına çarpan küçük bir bedenin gücüyle ileri doğru itilmeden önce bir adım bile atamamıştım.

"Çok kötüsün!" Keller kalçalarımın arkasına vurarak bağırdı. "Ben

Senin gibi!"

"Keller, kes şunu!" Çığlıkları üzerine bağurdım ve Gunner'ın ağlamaya başlamasına neden oldum. Arkamı dönmeden onun küçük, sağlam kollarını tutmaya çalışıyordum çünkü yumruklarının midemi bulandıracığı düşüncesine dayanamıyordum.

"Keller Shane Anderson, ne halt ediyorsun?" Shane'in sesi mutfağın gürültüsü arasında cınladı.

Shane tepinerek odaya girdiğinde Keller ve ben donup kaldık ve duyulabilen tek şey Gunner'ın burnunu çekmesiydi.

"Baba!" Keller acınası bir şekilde ağlayarak Shane'e doğru koştu ve kollarını Shane'in kalçalarına doladı.

"Neler oluyor dostum?" diye sordu bana şaşkınlıkla bakarak.

"Kate Teyze bana krep yapmıyor!"

"Bu kreplerle mi ilgili?"

Keller başını salladı, yüzü Shane'in yanına gömülmüştü.

"Ona krep yapamaz mıydın?" Shane öfkeyle sordu, ellerini Keller'ın kollarının altına koydu ve onu kalçasının üzerine kaldırdı.

Tüm yazdığı buydu.

Bir saniye içinde banyoya koştum ve kapıyı arkamdan çarpıp lavaboya safradan başka bir şey kusmamak için tam zamanında yetiştim. Ağlamaya başladım, sonra elimi tezgâha dayayıp lavaboyu durularken hıçkıra hıçkıra ağladım. Tuvalete bile gidememiştim.

Keller sanki bir bakla insanı vücudunu çalmış gibi davranıyordu. Shane beni görmezden geldi. Sage hâlâ onu okuldan almayacağımdan endişeleniyordu. Gavin'in olması gerektiği kadar konuştuğundan emin değildim.

Hamileydim ve kusmak için tuvalete bile gidemeyecek kadar hastaydım. Bu çok fazlaydı. Yavaş yavaş çözülüyormuşum gibi hissediyordum.

Shane'in mutfaktaki çocuklarla konuştuğunu duyunca derin bir nefes aldım ve yüzümü kurulamak için askıdaki el havlularından birini çektim.

Banyoda saklanırsam hiçbir şey yapamazdım ve Shane'in neden evde olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Kendimi toparlamam gerekiyordu.

Mutfığa geri döndüğümde Gavin ve Gunner'ın küçük yoğurt kaplarını bitirdiğini ve Shane'in kendine bir fincan kahve doldurduğunu gördüm. Kahretsin, kahve çok güzel kokuyordu.

"Keller'ı odasına gönderdi," dedi Shane usulca, az önce doldurduğu kahve fincanını bana uzatırken. "Bunun neyle ilgili olduğunu açıklamak ister misin?"

"Krep," diye acı bir şekilde cevap verdim ve çocukların ellerini ve yüzlerini temizlemeye başlayabilmek için tezgahdan bir paket mendil aldım.

"Ben-" demek istemedim.

"Böyle şeyler yapamazsın Shane," diye araya girdim Gavin'in koltuğundan kalkmasına yardım ederken. "Keller bu yüzden böyle davranıyor. Yani, hepimiz patronun sen olduğunu biliyoruz, tamam mı? Hepimiz biliyoruz. Ama ne zaman çocuklardan biri sorun çıkarıyor diye bana çıkışsan, beni dinlemek zorunda olmadıklarını düşünüyorlar."

"Ben-"

"*Biliyorsun.*" Gunner'ı mama sandalyesinden kaldırdım ve yüzünü boynuma yasladı, belli ki tüm o gürültüden hâlâ biraz bunalmıştı.

"Ben onların babasıyım. Bana gelmeliler."

"Yapmasınlar demiyorum-" Kahretsin, gözlerim yine yaşlarla dolmaya başladı ve vücudumda yarışan aptal hamilelik hormonlarına lanet ettim. "Beni baltalamaya devam ettiğini söylüyorum ve şimdi Keller sanki onun için çalışıyormuşum gibi bana patronluk taslayabileceğini düşünüyor."

Gunner aşağı inmek için kıpırdandı ve onu yere bıraktım, böylece Gavin'in bazı çizgi filmleri açtığı oturma odasına sürünebilirdi.

"Bana bok gibi davranıyorsun, Shane."

"Hayır, görmüyorum! Seni zar zor görüyorum."

"Aynen öyle! Benden bir şey yapmamı istemediğin sürece benimle neredeyse tek kelime etmiyorsun ve ne zaman çocukları disipline etsem araya giriyorsun-"

"Onları terbiye etmek sana düşmez," diyerek sert bir nefes almamı sağladı.

"Haklısın. Keller'ı talepkâr küçük bir velet olduğu için odasına göndermeye kesinlikle hakkım yoktu."

"Ona velet deme."

"Eğer bir velet gibi görünüyorsa ve velet gibi konuşuyorsa, genellikle velettir." "Ona biraz krep yapamaz mıydın?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Bir adım öne çıkarak tısladım. "Keller'a krep yapmak benim için sorun değil! Eğer sorsaydı, muhtemelen *"Tabii bebeğim, içine çikolata parçaları da ister misin?"* derdim. Ama o *sormadı*. Krep istedi."

"O dört yaşında."

"O daha *beş yaşında*. Ve yetişkinlerle böyle konuşmaması gerektiğini çok iyi biliyor."

"Olayı abartıyorsun," dedi küçümseyerek ve kendi fincanını almak için kahve fincanına döndü.

"Yani bana vurmasında bir sorun yok mu? Bunu mu demek istiyorsun? Büyük bir öfke nöbeti geçirmesin diye ona istediğini vermek mi?"

"Ona sana vurmaması gerektiğini söyledim, bu yüzden şu anda odasında."

Masaya ağır ağır oturdum ve yorgun gözlerimi ellerimin topuklarına dayadım. Shane beni duymuyordu. Kendi önemine o kadar dalmıştı ki, nereden geldiğimi bile göremiyordu. "Evde ne işin var ki?"

"Cuma olduğu ve yapacak bir şey olmadığı için erken çıktım," diye cevap verdi ve masada karşıma oturdu.

"Tamam, gitmeden önce Kell'e veda edeceğim." Yorgun bir şekilde masadan kalktım.

"Konuşmamız gerek. Gitmeden önce birkaç dakikan var mı?"

"Evet. Önce gidip Kell'i kontrol edeyim," diye cevap verdim ve merdivenlere doğru döndüm.

Merdivenlerden nefret ederdim; benimle ve enerjisizliğimle alay ediyor gibiydiler.

Keller'ın odasına gittiğimde yatağının ayak ucunda sızmıştı. O devasa tıslama nöbeti onu çok yormuş olmalıydı - ya da tıslama nöbeti çok yorgun olduğu içindi. Tanrım, benim Tanrı'nın yeğenlere armağanı olduğumu düşünen o tatlı küçük çocuğu özlemiştim.

Mutfağa geri dönerken Shane'e, "Uyuyor, eve döner dönmez ben de aynen öyle olacağım," diye haber verdim.

"Kilo vermiş gibi görünüyorsun," dedi durup dururken.

"Muhtemelen vermişimdir. Ne hakkında konuşmak istiyordun?"

"Ben görevdeyken çocuklarla kalabilir misin?" diye sordu endişeyle.

"Sormak için biraz geç oldu. Ya hayır dersem? Üç hafta falan var, Shane."

"Hayır mı diyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama konuşmamız gereken başka şeyler var."

"Başka ne bok var?" Kupasını avuçlarının arasında evirip çevirdi ve ben bu manzaraya bakmaktan kendimi alamadım. Uzun parmakları... Hayır, o konuya girmeyecektim. "Ben yokken faturalar, marketler ve diğer şeyler için doğrudan senin hesabına yatacak bir ödenek ayarlayacağım. Her zaman değiştirebilirim-"

"Hamileyim," diye ağzımdan kaçırıverdim hiçbir uyarıda bulunmadan ya da biriktirmeden. Eğer hamile olsaydım

O zaman kendi dilimi kesebilirdim. "Sen nesin?"

"Hamile."

Bana uzun bir süre boş boş baktı ve ben başka bir şey söylemeye korktum, ama sonra yüzü boş bakışını kaybetti ve tamamen duygusuzlaştı.

"Çocukları hala tutabilir misin, yoksa bu bir sorun olur mu?" "O bir şey değil. O bir bebek."

"Hâlâ çocuklarla kalıp kalamayacağını bilmem gerekiyor."

"Tabii ki yapabilirim, Shane, Tanrım! Şu lanet konuşmayı takip edebilir misin?" Yanıt vermemesine sinirlenerek sonunda tersledim. "Ben hamileyim. Bebek senin. Şimdi konuşma sırası sende."

"Burada ne söylememi istediğinden emin değilim Kate," diye sakince cevap verdi ama parmakları kahve fincanının etrafında eklemleri bembeyaz olana kadar sıkılaştı.

"Herhangi bir şey. Bu noktada her şeyi kabul ederim," diye cevap verdim yorgun bir şekilde, kalbim hızla çarpıyordu.

"Benim olduğuna emin misin?"

O anda vücudum soğudu, kollarımın altında hissettiğim ter o kadar hızlı soğudu ki neredeyse titreyecektim. "Bunun dışında her şey olabilir," diye fısıldadım kısık sesle, başımı hafifçe sallayarak.

Başka bir şey söylemeden gitmek için ayağa kalktım ve çocuklara veda öpücüğü verip ayakkabılarımı giyerken beni durdurmadı.

"Keller uyandığında lütfen ona onu sevdiğimi söyle," diye seslendim kapıya ulaştığımda. "Sage'i bugün okuldan ben alacağım, çünkü ona alacağımı söylemiştim."

Sandalyesinin muşamba üzerinde kaydığını ve adımı çağıran sesini duydum ama durmadım. O gün daha fazla dayanamadım.

Bölüm 4

Kate

Bebatettim," diye anons ettim telefonda, banyoda yere uzanırken.

"Sana da merhaba," diye karşılık verdi üvey kardeşim Anita. "Neden yankı yapıyorsun?"

"Banyodayım-"

"Sen sıçarken seninle konuşmak istemiyorum."

"Sıçmıyorum, Ani. Kahretsin, çok fena sıçtım." Sesim son birkaç kelimeye takıldı ve içimden gelen hıçkırığı gizleyemedim. Çok yorgundum ve kusmaktan tüm vücudum ağrıyor gibiydi. Hiçbir şeyi midemde tutamıyordum -neden hiçbir şeyi midemde tutamıyordum?

"Kahretsin, Katie! Neler oluyor? İyi misin?" diye sordu endişeyle.

"Hamileyim," diye fısıldadım, sanki bu sözleri sessizce söylemek onu yumuşatacaktı gibi

Cevap.

"İğneni yaptırmadın mı? Ne oluyor Kate? Bir atışı bile kaçıramazsın!"

"Kaçırmadım. Yemin ederim, tam yapmam gereken zamanda yaptım. Bilmiyorum.

ne oldu lan!"

"Umarım İsa'ya ne olduğunu biliyorsundur," diye yanıtladı sert bir şekilde.

"Daha da kötüleşiyor," diye inledim, başımı altımdaki havluya yaslayarak. "Çok daha kötü."

"Adam çirkin miydi?"

"Daha kötüydü."

"Jigolo mu?"

"Çok daha kötü."

"Kahretsin Katie," diye fısıldadı bir anlık sessizlikten sonra. "Yapmadın."

"Sarhoştuk. Bir hataydı."

"Bu bahane sen on dokuz yaşındayken işe yaramayı bıraktı. Neredeyse otuz yaşındayken de işe yaramıyor."

"Biliyorum. Tam bir aptalım. Tanrım, ne düşünüyordum ki?" "Shane biliyor mu?"

Banyoda ışıklar kapalıydı, ama güneş camın arkasından parlıyordu.

Duşumun küçük penceresini açtım ve gözlerimi kapattım. Kahretsin, gözbebeklerim bile acıyordu.

"Evet, ona bu sabah söyledim."

"O ne dedi?"

"Fazla

değil." "Çok

değil mi?"

"Onun olduğundan emin olup olmadığını sordu."

"O saksocu!" diye bağırdı, başımdaki acıyı daha da şiddetlendirerek. "Umarım ona yeni bir göt deliğı açmışsındır!"

"Hayır, az önce çıktım."

"Ne var? Neden? Sana pislik yapmasına izin verme, Katherine. Yıllar boyunca ondan görmem gerekenden çok daha fazla pislğe katlandın."

"Hayır, biliyorum. Sadece-" O anda ağlamaya başladım, kendimi hayatım boyunca hiç olmadığım kadar acınası hissediyordum. "Sadece yorgunum, Ani. Çok yorgunum ve sürekli kusuyorum. Ve Keller bu sabah tam bir şımarıklık yaptı, bana gerçekten vurdu ve sonra Shane eve geldi ve bu konuda tam bir pislikti. Daha fazla dayanamadım ve sonra Kell uyurken ayrılmak zorunda kaldım ve muhtemelen uyandı ve ona hala kızgın olduğumu düşündü."

"Yavaş ol tatlım," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Bunu parça parça çözelim. Hasta mıydın?"

"Çok hastayım," diye mırıldandım, midem yine çalkalanmaya başlamıştı. "Tanrım, Ani. Günlerdir hiçbir şeyi midemde tutamıyorum."

"Kaç gün?"

"Üç gibi, sanırım. Tanrım, sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyor."

"Muhtemelen susuz kalmışsındır, Kate. Doktora gitmen gerek."

"Yarıdan sonra bir randevum var."

"Hayır, şimdi içeri girmem gerekiyor."

"Çok yorgunum. Banyo zemininden bile kalkamıyorum."

Bir şeylerle hışırdağını duydum, sonra sesi telefonda daha net geldi. "Seni sonra ararım abla, tamam mı?"

"Evet," diye cevap verdim yorgun bir şekilde. "Burada olacağım." "Seni *hemen* arayacağım."

"Tamam."

Midem tekrar isyan ederken telefonu kapattım ve tuvalete ulaşmak için diz çökmeye bile zahmet etmedim. Zaten karnımda kaybedecek bir şey yoktu.

Bitirdiğimde terlemiştim ve karın kaslarım yanıyordu ama bu beni top gibi kıvrılmış bir şekilde uykuya dalmaktan a l ı k o y m a d ı .

* * *

"Katie?" Shane'in seslendiğini duydum, beni günlerdir uyuduğum ilk derin uykudan çekip çıkardı. "Kate!"

Ona cevap veremedi vücutu banyomun kapısını doldurdu. "Özür dilerim, kapıyı duymamış olmalıyım," dedim anlamsızca.

Ani bir duruş. "Kendimi pek misafir gibi hissetmiyorum."

"Katie," dedi usulca, bana doğru bir adım atarak.

"Yapma. Yapma. Bok gibi kokuyorum, ter içindeyim ve bana birkaç dakika izin ver, tamam mı?" Yorgunca sordum, yavaşça dizlerimin üzerine kalktım.

"Kıpırdama bebeğim," dedi banyoya girerken nazikçe. "Hadi seni buradan çıkaralım."

Sevgi sözcükleri boğazımın düğümlenmesine neden oldu ama bunu aştım. "Çocuklar nerede?"

"Sage'i aldım ve biraz komşulara götürdüm."

"Kahretsin!" Ayağa kalkmaya çalıştım ama başım dönerek sallandım ve tekrar ağlamaya başladım. "Onu okuldan almam gerekiyordu. Aman Tanrım, çok korkmuş olmalı."

"Hey," diye seslendi usulca, "dur. Anita'yla konuştum ve bana hasta olduğunu söyledi. Sage'i tam zamanında aldım. O iyiydi. Tamamen iyiydi."

"Tanrım, çok özür dilerim. Uyuyakalmışım."

"Bunu görebiliyorum. Özür dileyecek bir şey yok."

Beni kaldırmak için eğildi, ben de uzaklaşmaya çalıştım. "Lütfen yapma, Shane." Burnumu çektim. "Leş gibi kokuyorum. Duş almam lazım."

Uzun bir süre cevap vermeden bana baktı, sonra bedenime doğru eğildi ve duş perdesini geriye itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Duş almak istiyorsun, değil mi?" diye sordu suyu açarken. "O zaman seni duşa sokalım."

Perdeyi tekrar kapatıp uzanarak tişörtünü başından geçirmesini ve bunu yaparken parmak arası terliklerini çıkarmasını şaşkınlıkla izledim. Ardından, haki şortunu ve boxer külotunu aynı anda aşağı itti ve onu tamamen çıplak bıraktı.

"Tanrı aşkına ne yapıyorsun?" Ağzım nihayet tekrar çalışmaya başladığında sordum.

"Hadi, seni kaldıralım."

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Eğer sikime bakmayı kesmezsen, kalkıp merhaba diyecek," diye uyardı.

"Beni bu boktan şovun içine sokan da buydu zaten."

"Doğru. Seni duvara vurmayacağım. Sen hastasın ve hastaneye gitmen gerekiyor, bu yüzden ya duşta sana yardım etmeme izin verirsin ya da seni bu şekilde göt gibi kokarak ve evsiz biri gibi görünerek götürürüm."

"Seninle yattığım için sahip olduğum her türlü egonun buruşup öldüğünden eminim."

"Güzel, o zaman seni çıplak görmem umurunda olmaz."

"İnan bana, istemiyorum," diye cevap verdim yorgun bir şekilde, beni yerden kaldırmasına izin verirken. "Zaten 'saniye' istemediğini biliyorum, bu yüzden seni rahatsız edecek bir şey göreceğinden endişelenmiyorum."

"Ben bir pisliktim."

Tişörtümü ağrıyan göğüslerimin üzerine çekerken, "Endişelenme, en azından seks iyiydi," diye cevap verdim. "Dikkatli ol," diye uyardım.

Taytımı ve iç çamaşırımı bacaklarımdan aşağı kaydırırken "Dikkatli olacağım," diye söz verdi.

"Sana öyle şeyler söylememeliydim," dedi içtenlikle, duşa girerken elimi tutarak. "O sabah o kadar berbat durumdaydım ki
-"

"Öyle olmadığımı mı düşünüyorsun?" Beni yavaşça akan suya doğru götürürken sordum. "Tanrım, kustum amına koyayım. O anın bir alamet olduğunu görmeliydim."

"Özür dilerim Katie," dedi ve parmaklarını saçlarımda gezdirebilmek için ellerimi gövdesine dolayarak beni sabitledi. "Tam bir pisliktim. Bunların hiçbirinin senin suçun olmadığını biliyordum ama yine de sinirlenmediysem ne olayım."

"Sarhoş olduğumu biliyorsun, değil mi?" "Bu-"

"Hayır, önemli," diye karşı çıktım o cümlesini tamamlayamadan, şampuanı kafa derime yedirirken gözlerimi kapattım. "Senden faydalandığım gibi bir yanılsamaya kapılmış gibisin. Bu saçmalık. Biz

İkimiz de içiyorduk ve eğer doğru hatırlıyorsam, beni yatağa yüzüstü yatırmışken sikmiştin."

"Tanrım," diye tısladı, sikiinin karnıma doğru seğıirdiğini hissettiğimde durakladı.

"O sırada şikâyet ettiğimden değil," diye mırıldandım, elleri saçlarımda sıkılaştı. "Kahretsin, karnım ağrımaya başladı-"

Sarsılarak ondan uzaklaştım ve yere yığılmadan önce zar zor eğildim. "Özür dilerim," diye soludum dalgalar arasında. "Kahretsin. Nefret ediyorum-"

"Şşşt," dedi sakince, kollarından birini göğsüme dayadı ve diğeriyle sırtımı ovdu. "Bir şeyin yok. Gececek."

"Tanrım," diye inledim midem nihayet tekrar yatıştığında. "Sen neden buradasın ki?"

"Hadi seni yıkayalım."

"Hayır, bunu kendi başıma yapabilirim."

"Seni burada tek başına bırakmayacağım."

"Peki." Vücudumdaki en önemli bölgeleri hızla yıkadım, başka bir şey için fazladan enerji harcamayı reddettim ve birkaç dakika içinde bir havluya sarılmıştım ve Shane beni odama taşıyordu.

"Gerçekten duş almama yardım mı ettin?" Başımı omzuna doğru eğerek sordum. "Bu da neydi böyle?"

O cevap veremedi uykuya daldım ve hayal meyal beni sarıp sarmaladığını hissettim. Tamamen uyandığımda Shane bir kez daha beni taşıyordu.

"Seni ahmak," dedim, nerede olduğumuzu fark ettiğimde tüm vücudum sertleşti.

"Bir doktora görünmeniz gerekiyor," diye yanıtladı acil servisin bekleme salonuna doğru yürürken.

"Sigortam yok Shane ve sadece sabah bulantısı." "Rachel hiç bu kadar hasta olmamıştı."

"Ben Rachel değilim."

"Kontrolde geçiyorsun."

"Tam olarak ne zaman bu konuda söz sahibi oldun?"

"Anita aradığında ve bok gibi hasta olduğunu ve banyonun zemininde yattığını söylediğinde."

"Tam bir drama kraliçesi." "İşte seni tam da burada buldum."

Resepsiyona vardığımızda "Anlambilim," diye mırıldandım.

* * *

"Neden burada olduğunu hâlâ anlamıyorum," diye seslendim usulca, hastane yatağında usulca yuvarlanırken. Bu lanet yatak o kadar rahatsızdı ki, içinden çıktığımda daha da ağrıyacağımı biliyordum.

"Biz arkadaşız," diye yanıtladı telefonunda bir şeylerle uğraşırken.

Beni küçük odaya geri getirdiklerinden ve hamileliğimi doğrulamaya başladıklarından beri bana neredeyse hiç bakmamıştı. Onlar bana iç ultrason yaparken o gitmişti ve odadaki tek sandalyenin yanındaki tezgâha uygun bir şekilde bıraktığım görüntülere bakarken onu yakaladığımda bile sessiz kalmıştı. Huzursuzdu, neredeyse gergindi ve dürüst olmak gerekirse her küçük hareketinde tansiyonum yükseliyordu.

"Biz arkadaş değiliz, Shane," dedim ciddi bir şekilde ve kafasını şaşkınlıkla kaldırdı. "Bir geçmişimiz var, hem de tonla var ama uzun zamandır arkadaş değiliz."

"Seni burada yalnız bırakamam."

"İyi olacağım. Ciddiyim. Eve, çocukların yanına gitmelisin. Sage muhtemelen şimdiye kadar çıldırmıştır."

"Az önce onu aradım. O iyi."

"Eminim Megan o kadar çocukla aklını kaçıırıyordur."

"Az önce onunla konuştum. O da iyi."

"Seni burada istemiyorum," dedim sonunda, yüzündeki şok ifadesini görmezden gelerek. "Ne yaptığından emin değilim ama dürüst olalım, tamam mı?"

"Dürüst oluyorum."

"Hayır, kendini suçlu falan hissediyorsun ama dürüst olmadığın kesin."

"Kaltaklık ediyorsun."

"Ah, işte dürüstlük," diye cevap verdim sözlerinin ne kadar acı olduğunu gizlemek için. "Burada olmak istemediğini biliyorum, tamam mı? Kıpırdanıyor, iç çekiyor ve saatine bakıyorsun ve açıkçası, seni olmak istediğin yerden alıkoyuyormuşum gibi hissetmeseydim, bu muhteşem bulantı ilacının tadını çıkarmak daha kolay olurdu."

"Burada olmak istiyorum," diye inatla direndi. "Neden? Neden burada olmak istiyorsun?"

"Çünkü sen hastasın ve hamilesin. Seni öylece bırakamam."

"Bu neden senin sorunun?" Ona baktım, dirseğinin yanındaki görüntülerdeki çocuğu kabul etmesi için sessizce yalvardım.

"Sanırım değil," dedi sonunda, sandalyeden kalkarak.

"Kendimi hamile bırakmışım gibi davranmaya devam mı edeceksin?" Yüzüne bakarak yorgunca sordum. "Tarihler bakıp durduğun ultrason izlerinin üzerinde yazıyor. Eminim sen bile hesaplayabilirsin."

"Benim zaten dört çocuğum var," dedi kabaca, uzanıp çenesini kaşıyarak. "*Karımla birlikte.*"

"Bu da ne demek oluyor?" Sanki dilim dilim kesiliyormuşum gibi hissederek fısıldadım.

"Bak, bu boku sindirmek için birkaç günün vardı, tamam mı?" diye karşılık verdi. "Benim saatlerim vardı ve bu saatlerin çoğu seni yerden kaldırıp hastaneye götürmekle geçti."

"Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim."

"Bir saniyeliğine beni biraz yalnız bırakabilir misin? Kahretsin Kate, hayatım haline gelen bu boktan fırtınayı atlatmam için bana bir dakika ver!"

Bir kez başımı salladım, sonra yüzüm ona dönük olana kadar yavaşça yuvarlandım. "Doğru, çünkü bu benim için çok daha kolay," diye cevap verdim.

ona bakmak için. "İstediğiniz kadar zaman ayırın."

Gözlerini uzun süre başımın arkasında hissedebiliyordum ama kapıyı açıp kapadığını duyana kadar dişlerimi sıktım ve nefesimi kontrol ettim.

Sonra gözyaşlarına boğuldum.

Aptal hamilelik hormonları.

* * *

Beni sadece birkaç saat daha tuttular, damarımdaki şık küçük iğneleriyle rehidrate olmama izin verdiler, sonra bulantı önleyici ilaçlar ve bazı doğum öncesi vitaminler için bir reçete ile beni eve gönderdiler.

Kahretsin. Doğum öncesi. Gerçekten oluyordu. Gerçekten anne olacaktım. Yoksa zaten anne miydim? Kalça kemiklerimin arasında bir yerlerde kıvrılmış küçük deniz maymunu için şimdiden koruyucu hissettiğime emindim.

Evime dönmek için pahalı bir taksiye bindim ve

Shane'in çantamı hastaneye getirmeyi akıl etmiş olmasına şükrederek merdivenlerden indim. Anahtarlarımı on sekiz milyon kez kaybettikten sonra, nihayet cüzdanımda fazladan bir ev anahtarı bulundurma alışkanlığı edinmiştim.

İçeri girdiğimde bir şeyler ters gidiyordu. Limon kokusu olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Bu da ne böyle?

Shane banyoyu temizlemişti.

Aman Tanrım.

Pırıl pırıl temiz tuvalete ağır ağır oturdum ve yüzeye çıktığını hissettiğim gözyaşlarım dinene kadar kendimi azarladım. Yaptığı çok hoş bir şeydi. Ama bunun nezaketten ya da suçluluktan başka bir nedenle yapıldığını düşünmeme izin veremezdim. Muhtemelen sebebi suçluluktu.

Onu aramak için çantamdan telefonumu çıkardım ama annemin susturulmuş telefonumu aradığını görünce durdum. Kahretsin! Anıta koca ağzını açmış olmalı.

"Hey, anne!" Neşeyle cevap verdim, yatağıma doğru süründüm ve - çarşafılarımı yıkamış mıydı?

"Hey, bebeğim! Ne yapıyorsun?"

"Pek bir şey yok, evde takılıyorum sadece." "Öyle mi?"

"Evet."

Hamile olduğumu bildiğinden oldukça emindim ama sormayacaktı. Yemin ederim, o ve Ellie Teyze biliyorsun-biliyorum-ama-bana-şimdi-söyleyene kadar-bekleyeceğim- rutinini mükemmelleştirmişlerdi. Ben büyürken bu stratejiyle pek çok çocuk yakalamışlardı, anlaşılması imkânsız ve Sibiryap Kaplanlarıyla çevrili bir antiloptan daha az güvenen çocuklar.

Evet, çocukken egzotik hayvanlara karşı bir ilgim vardı. Dava et beni.

Teyzem ve eniştem evliliklerinin çok erken dönemlerinde çocuk sahibi olamayacaklarını öğrenmişler ve harika insanlar oldukları için hemen evlerini ve hayatlarını koruyucu çocuklara açmaya karar vermişlerdi. Bu hiç de kolay olmamıştı-ne kadar kolay *olmadığını* ilk elden görmüştüm-ama teyzemin daha sonra bana söylediğine göre, yapmaya çağrıldıklarını hissettikleri şeyde bir kez bile tereddüt etmemişlerdi. İki yaşından itibaren kuzenlerim oldu; sessiz, gürültülü, sakin, yıkıcı, üzgün ve öfkeli kuzenlerim. Bazıları uzun sürmedi; *çoğu* uzun sürmedi. Ama teyzem ve eniştemin evlat edinebildiği iki kuzenim vardı -Trevor ve Henry- ve bir de

Onlar gittikten sonra bile irtibatta kalan birkaç kişi vardı. Shane, Ellie ve Mike Harris'in ailesine yerleştirilen en yaşlı çocuklardan biri olmasına rağmen, onlara sıkı sıkıya tutunmuş görünen koruyucu çocuklardan biriydi.

Ben beş yaşındayken Trevor, Ellie Teyze ve Mike Amca'da kalmaya geldiğinde ailem bir tür aydınlanma yaşadı. Bir yıldan kısa bir süre sonra ailemiz, şu ya da bu nedenle kalacak bir yere ihtiya ı olan çocukları da kabul etmeye başlamıştı. Böylece hayatımda ilk kez kardeşlerim oldu. Bir sürü kardeşim. İstedeiğimden çok daha sık veda etmek zorunda kaldığım kardeşler. Sonra birdenbire, yazın uzun günlerinde bir sıcak hava dalgasının ortasında, ailemin sonunda evlat edineceği bir çift kardeş geldi - bu da onları sonsuza dek yanımda tutacağım anlamına geliyordu. İ iz kardeşlerim Alex ve Abraham, ben sekiz, onlar on yaşındayken verandamıza adım attılar ve bir daha asla ayrılmak zorunda kalmadılar. Ve Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü dört yıl sonra güvenen ve affeden doğam beni öyle bir duruma sürüklemişti ki, eğer Bram ve Alex beni yeni evlatlık kardeşimizle dışarıda bulmak için tam o anı seçmemiş olsalardı çok kötü sonu lanabilirdi.

O olaydan sonra ailem bir daha benden büyük hiçbir çocuğu evlat edinmedi ve başka erkek  ocuk almayı da reddetti. Onlar da gardlarını düşürmüşlerdi ve bunun için kendilerini affedebilecekler mi bilmiyorum. Ailem son evlatlık çocuklarını ben on yedi yaşındayken aldı ve Anita ile o zaman tanıştım. Yasal olarak ailem evlat edinebilse de o evlat edinilmek istememişti ama aynı zamanda hiç ayrılmamıştı. Lisenin son iki yılında ailemin yanında kaldı ve daha sonra  niversiteye gidebilmek için garajdaki daireye taşındı.

Teyzem ve annem onca  ocuk ve onca sorunla CIA'in başını kaldırıp bakmasına neden olacak sorgu memurlarına dönüşmüşlerdi. Her şeyi görmüş, her şeyi duym şlardı ve kafalarına bir şey koyduklarında hiçbir tavır ya da kişilik onlara karşı koyamazdı. Ne yazık ki bu aynı zamanda anneme bilmek istediği her şeyi anlatacağım anlamına geliyordu.

"Yeni bir şey var mı?"

"Lanet olsun sana söyledi!" Bağırdım, elimi yatağa vurdum ve taze Tide kokusunun etrafımda u uşmasına neden oldum. Shane  arşaflarımı yıkamıştı!

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Hamileyim," diye homurdanarak karşılık verdim. "Ne?" diye sordu sahte bir şaşkınlıkla. "Anita'yı öldüreceğim."

"Hayır, değilsin. O endişelendi. Ona kızma."

"Çok meraklı! Sana söylemem gerekirdi. Sana söylemek istedim." Burnumu çekmeye başladım. Hiçbir şey hayal ettiğim gibi değildi. Hiçbir şey doğru gitmiyordu.

"Ah, bebeğim," dedi annem usulca. "Özür dilerim. Bu tür şeylerin önemli olduğunu biliyorum. Sen beni arayana kadar beklerdim ama Ani hasta olduğunu söyledi ve ben de endişelendim..."

"Biliyorum anne. Sorun yok, sadece şu aptal hormonlar yüzünden! Bir türlü kontrol edemiyorum. Yemin ederim birini öldürmek istiyorum ve saniyeler içinde ayak parmaklarımdan birinin ojesi çatladığı için ağlıyorum."

"Bunu hatırlıyorum. Eğer benim gibiysen, birlikte yaşamak için tam bir kabus olacaksın."

"İyi ki yalnız yaşıyorum o zaman," diye mırıldandım yüzümü temiz çarşaflarıma silerken. *Al sana, Shane.*

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Özellikle değil."

"Yine de gidecek misin?"

"Evet." İçimi çektim, top gibi kıvrıldım ve yatağımı başımın üzerine çektim.

"Neler oluyor, aşkım?"

"Shane'le yattım," diye mırıldandım, beni anlamayacağını umuyordum.

"Şey... bu uzun zamandır geliyordu."

"Ne?"

"Katie, sen ve Shane yıllardır, çocukluğunuzdan beri birbirinizin etrafında dönüp duruyorsunuz."

"Anne, o benim en iyi arkadaşım ile evlendi. Buna *daire çizmek* diyebileceğimden emin değilim." "Katiebear, sana bir şey söyleyeceğim ve bunu kabul edebilirsin. istiyorsun."

"Bunu duymak istediğimi sanmıyorum." "Zor."

Bir kahkaha attım ve hamile olduğumu öğrendiğimden beri ilk kez gülüyordum. Annem bunu her zaman yapardı; dikkatle seçilmiş birkaç kelimeyle kötü olanı o kadar da kötü değilmiş gibi gösterirdi. Umarım ben

de bunu yapabilirdim.

bir gün.

"Siz çocukken... Shane koşuyordu." "Ne demek istiyorsun?"

"Rachel'ı sevmediğini söylemeyeceğim. Bunu asla söylemem, çünkü bu doğru değil. Onu sevdiğini biliyorum - birlikteyken bunu görebiliyordunuz. Ama Katie... hiçbir zaman kayda değer bir süre birlikte yaşamadılar."

"Bu onun işi, anne-"

"Onu bana karşı savunmak zorunda değilsin, Katherine Eleanor. O çocuğu tanıyorum ve amcanla yengenin yanına taşındığından beri onu seviyorum. Demek istediğim Rachel'ı sevmek onun için kolaydı ve bu kötü bir şey değil. Onun ihtiyacı olan şey Rachel'dı ve bunu onda bulduğu için her zaman memnun oldum."

"Birlikte mükemmeldiler," diye fısıldadım, boğazım düğümlendi.

"Ben olsam öyle demezdim."

"Ne?"

"Shane'in o zamanlar onu ciddiye alacak birine ihtiyacı vardı tatlım ve Rachel bunu yaptı... sen yapmadın."

"Bu da ne demek oluyor?" Kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladı ve ellerim nemli bir hal aldı.

"Sanırım Ellie Teyze ve ben her zaman senin onun için fazla olduğunu düşündük."

"Teşekkürler."

"Bu kesinlikle kötü bir şey değil Kate. Onu *gördün* ve bir süre bundan zevk aldığını söyleyebilirim. Onun içini görebilmen hoşuna gidiyordu. Bu ona meydan okuyordu."

"Beni terk etti anne. Benimle ilgili herhangi bir şeyi sevdiğini nasıl söyleyebilirsin emin değilim."

"Çok yaklaştın Katie. O buna hazır değildi."

"Bunu nereden bilebilirdim ki?" Yatakta doğrulup ağladım. "On dokuz yaşıyordum! Ne yaptığımı bilmiyordum!"

"İşte şu hormonlar."

"Beni bıraktı anne. Beni hiç umursamadı. Yapmalıydın-" Hayır. Shane'in üniversitedeki ilk yılında beni aylarca aradığını, sonra da en iyi arkadaşımı görür görmez benimle hiçbir şey yapmak istemiyormuş gibi davrandığını bilmesine gerek yoktu. Artık konuyla ilgisi bile yoktu. "O

sadece... benimle hiçbir şey yapmak istemediğini açıkça belirtti. On yıl boyunca benden uzak durdu. Fikri oldukça açık."

"Seni üzmemek istememiştim, tatlım."

"Üzmedin."

"Tamam, yeni konu?"

"Evet, lütfen."

"Shane haberi nasıl karşıladı?" "Bu da aynı lanet konu!"

* * *

Ertesi sabah fısıltılar ve yüzüme yayılan mama kokusuyla uyandım.

"Henüz uyanmadı mı?"

"Daha değil! Babam sessiz olmanı söyledi." "Sessiz ol!"

"Whyet!"

"Keşke bir an önce uyansa."

"Keller, çeneni kapasan iyi edersin."

"Babanız uyumama izin vermek isteseydi, yatağında dört canavar bırakmazdı," diye homurdandım, çok hızlı bir şekilde oturdum ve onlar ciyaklarken ve midem çalkalanırken onları kendime çektim.

"Kate Teyze'nin bir dakikaya daha ihtiyacı var, çocuklar." Yastığıma yaslanarak inledim. "Biraz sarılmak ister misin?"

Etrafımda kıvrıldılar, Gunner gevşek saçlarımla oynuyor, Gavin'in başı ağrıyan göğüslerime yaslanıyor, Keller'ın vücudu ayak bileklerimden birini istemediği bir şekilde büküyor ve Sage elimi tutuyordu. Birkaç saniye içinde kendimi milyonlarca kez daha iyi hissettim.

"Baban nerede?" Gunner'ın minik parmakları saçlarımda gezinirken gözlerimi kapatarak sessizce sordum.

"Tuvalete gidiyorum."

"Uzun zaman alıyor."

"Eminim kaka yapıyordur! Çok kötü kokuyor!" Keller öttü, beni kıs kıs güldürdü.

Shane yatağın kenarından, "Kaka yapmıyorum Keller," diye mırıldanınca gözlerim fal taşı gibi açıldı. Yanakları utançtan kıpkırmızıydı ve ben

Sanırım o zaman biraz düştüm.

"Sen daha kötü kokuyorsun Keller," diye suçladım Shane'in gözlerine bakarak. "Hayır, kokmuyorum! Sen kokuyorsun, Kate Teyze! Leş gibi kokuyorsun!"

"Seni hafta!" Gavin kulağıma doğru bağırdı.

Shane'in gözleri yanlardan biraz kırışırken gülümsemesini engellemeye çalıştı. "Onları görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi Shane sessizce. yatağın kenarına. "İyi hissetmediğini biliyorum-"

"Teşekkür ederim," diye araya girdim ve Gunner'ı bir dakikalığına bırakıp elimi dizine koydum. "Bu tam da ihtiyacım olan şeydi."

"Yedek anahtarı kullandım." Sesi giderek kısıldı. "Anlamıştım."

"Geri mi istiyorsun?"

"Hayır," diye fısıldadım.

"Tamam."

"Kate Teyze, neden hastasın?" Sage kuşkuyla sordu, sesi titriyordu.

"Buraya gel, Öfkeli Sage," dedim ve onu kendime doğru çektim.

"Haberlerim var."

"Kate," diye uyardı Shane alçak bir ses tonuyla. "Bir bebeğim olacak."

Sözlerim, hepsi aynı anda konuşmadan önce çocukları bir an için sessizliğe boğmuş gibiydi.

"Bebeğim."

"Bebeğim."

"Ne?"

"Öyle mi?"

"Evet! Bebek büyütmek bazen anneyi hasta eder, ama sadece bir süreliğine. Bu yüzden hastayım. Bebek biraz daha büyüdüğünde artık hasta olmayacağım."

"Şişmanlayacaksın!" Keller bağırdı. "Keller," diye tersledi Shane.

Başımı Shane'e doğru hafifçe salladım ve Keller'ın gözleriyle buluştum. Şımarıklık yapmıyordu... Endişeliydi.

"Buraya gel, Kell."

Sürünerek yukarı çıktı ve kalçalarımın üzerine oturdu.

"Dikkatli ol dostum," diye uyardı Shane.

"O iyi," dedim gülümseyerek, gözümü Keller'dan ayırmadan. "Sadece bir bebek büyütüyorum, dostum. Ama bu uzun zaman alıyor; bir süre hiçbir şey değişmeyecek."

"Nerede?" diye sordu merakla, nispeten düz olan karnıma bakarak.

"Tam burası." Tüm çocukların parmağımın olduğu yere dikkatle bakmasını sağlayarak işaret ettim.

"Ben bir şey görmüyorum."

"Çünkü şu anda gerçekten çok küçük." "Ne kadar küçük?" Keller kuşkuyla sordu.

"Küçük bir fasulye gibi."

"Ama büyüyecek mi?"

"Evet."

"Harika."

"Çok havalı," diye kabul ettim.

"Kuzenimiz mi olacak?" Sage beni Keller'la yaptığım yumuşak sohbetten uyandırarak sordu.

"Bana bir bardak su getirebilir misin abla?" Çok uzun bir aradan sonra sordum. "Tekrar hastalanmadan önce ilacımı almam gerek."

"Ew!" Keller benden uzaklaşarak bağırdı.

Sage yataktan kalkarken Shane'in gözleriyle karşılaşmak için döndüm. O da benim gibi şoka girmiş görünüyordu.

Bölüm 5

Shane

Kontrolden çıkmış gibi hissediyordum.

Yatağında uzanırken, birkaç sabah önce çocukları Kate'i görmeleri için gizlice içeri soktuğum zamanı düşünmeden edemedim. O kadar derin uyuyordu ki kapının açıldığını ya da çocukların sessiz konuşmalarını bile duymamıştı ve bir an için içimde korumacılıkla sahiplenme arasında bir şeyin parladığını hissettim.

Bu beni o kadar sarsmıştı ki, onun banyosunu kullanmak için bir bahane uydurmuş ve kendimi kontrol altına almak için birkaç dakikalığına oraya kilitlemiştik. Korumacılıkla başa çıkabilirdim - Kate söz konusu olduğunda bu yeni bir duygu değildi. Ama sahiplenme duygusu o kadar çok açıdan yanıltıcı ki, adını koyduğum için bile kendimi sürungen gibi hissediyordum. Onu istemiyordum ve o benim değildi.

Şu anda benim çocuğumu taşıyor olsa bile o benim değildi.

Sinirle çarşafımı ayaklarıma kadar ittim ve yan dönerek uyumak için rahat bir pozisyon bulmaya çalıştım. Ayrılmama iki haftadan az bir süre kalmıştı ve iş moduna ve önümüzdeki altı yedi ay boyunca yaşayacağım tanıdık hayata geçmeye başlamış olmama rağmen, zihnim sürekli olarak çocuklarımdan ayrılma düşüncesiyle dolup taşıyordu.

Onları daha önce de terk etmiştim. Kahretsin, defalarca terk etmiştim... ama şimdi işler farklıydı. Ben gittiğimde her şeyin aynı kalacağından emin olarak onları annelerine bırakmayacaktım. Onları Kate'e bırakıyordum ve hayatları konusunda ona güveniyordum ama bunu onun benim hayatımdaki yeriyle bağdaştıramıyordum.

Hamileydi. Tanrım, nasıl bu kadar aptal olabildim? Kate'i becermek yeterince kötü bir karar değilmiş gibi, bir de zırhımı giymeden kapılara saldırmıştım.

Zaten yanımda prezervatif de yoktu. Bir yıldır seks yapmamıştım ve ondan sonra da çok uzun bir süre seks yapmayı planlamamıştım. Sonra Kate'i kullanarak sekssiz dönemime son vermek gibi aptalca bir karar verdim.

Kate. Karımın en iyi arkadaşı ve hayatımda tanıdığım tek insanın yeğeni.

ailemi aradım. Hayatım boyunca yaptığım en kötü hataydı.

Yaptığım şey için kızgın mıydım yoksa her şey için o kadar üzgündüm ki ağlamak mı istiyordum karar veremiyordum.

Ondan bir çocuk istemedim. Tanrım, artık çocuk istemiyordum.

Ben çalışırken Kate'in çocuklara bakması bile beni zar zor ayakta tutuyordu. Bu karışıma nasıl bir çocuk daha ekleyebilirdim ki? Rachel hayattayken, bir ev dolusu çocuk istediğimi söyleyerek onunla dalga geçmiştim. Ben bu kadar çok uzaktayken bunun onun omuzlarına yüklenecek bir yük olduğunu biliyordum ama o benim bu hayalime gönülden katılmış ve kurduğumuz hayattan bir kez bile şikâyet etmemişti.

Eğer ölmemiş olsaydı, muhtemelen şimdiye kadar çoktan hamile kalmış olurdu ve ben de yavrularımıza bir yenisini ekleyeceğim için çok mutlu olurum.

Ama Rachel ölmüştü ve hamile olan Kate'ti. Bu konuda heyecanlanmayı kendimde bulamadım.

Karnıma dönüp gözlerimi sımsıkı kapattığımda, bir haftaya yakın bir süredir zihnimi kemiren korkuya sonunda teslim oldum.

Kate'in çocuğunu diğerlerini sevdiğim gibi sevmeyeceğim korkusu. Hiçbir şey hissetmeyeceğim korkusu.

* * *

"Onlarla iyi olduğuna emin misin?" Kahve fincanımın kapağını kapatırken üçüncü kez sordum.

"Ben iyiyim, Shane. Söz veriyorum. Sage'in bugün okulu yok, bu yüzden istedikleri kadar geç yatmalarına izin vereceğim ve sonra bir film günü için kanepeye kıvrılmalarını sağlayacağım."

"Hâlâ her beş dakikada bir kusuyor musun?" Solgun yüzüne ve aceleyle bağlanmış saçlarına bakarak sordum. Hâlâ iyi görünmüyordu.

"Hayır. Bana verdikleri bulantı önleyici ilaç sihir gibi. Yaklaşık bir saattir kusmadım." Gözlerini benden ayırıp ocağın üzerindeki saate baktı. "-dört saattir."

"Sabahın ikisinde kusarak mı uyandın? Hâlâ kusuyorsan neden o ilacı alıyorsun ki? Bu tam bir saçmalık. Doktoru ara ve başka bir şey var mı diye sor, belki başka bir marka. Jenerik mi aldın? O şeyin markayla aynı olduğunu söylüyorlar ama-"

"Whoa! Yavaşla biraz, turbo." Ellerin kaldırarak sözümü kesti.

Aramızdaki havayı. "Kusursuz değil, tamam mı? Yardımcı oluyor ama her derde deva değil. Her on beş dakikada bir kusmaktansa her altı ila sekiz saatte bir kusmayı tercih ederim. İşini yapıyor. Yemek yemiyorum ve tekrar su içebiliyorum. Her şey yolunda."

"Hâlâ kusuyorsun," diye cevap verdim inatla.

"Bakalım kusmayı tanımlamak için kaç farklı isim bulabileceğiz. Şimdiden üç tane falan kullandık. Neden sıradaki ben değilim?" Dudaklarını büzdü ve bir dakika boyunca gözlerini kıstı, sonra da şöyle dedi: "Parça parça üflemek. Şimdi de sen."

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Konuyu, sonuçsuz bir çaba olmasına rağmen tartışmaya niyetli görüldüğünüz bir şeyden değiştiriyorum. Harfleme. Kükreme. Fırlatma."

"Seninle bu oyunu oynamayacağım," diye cevap verdim, sinirlenerek. Eğer kendine bakmak istemiyorsa, bu beni ilgilendirmezdi. Her zaman bok gibi görünmek ve hissetmek onun için sorun değildi ve ben kim oluyordum da buna karşı çıkıyordum?

"Yakking," diye duyurdu, ben cüzdanımı ve anahtarlarımı alırken mutfakta beni takip ediyordu. "Ralphing."

"Kes şunu, Kate."

"Porselen Tanrı'ya dua ediyorum," diye karşılık verdi memnun bir gülümsemeyle.

Zayıf yanaklarına ve dağınık saçlarına rağmen onu öpmeyi o kadar çok istedim ki canım acıdı ve bu da hayal kırıklığının artmasına neden oldu. "Sinir bozucu olmak genelde istediğin şeyi elde etmeni sağlar mı?"

"Eğer endişelenmek yerine sinirlenerek çalışacaksan, işe yaradı demektir." "Endişeli değilim."

"Volta atıyordun."

"Sen hastasın, Tanrı aşkına."

"Sana söylüyorum, ben iyiyim. Sonunda okuldan bir gün izin aldığım için heyecanlıyım - sadece ben ve canavarlarım," diye yanıtladı tatlı, memnun bir gülümsemeyle.

"Onlar senin değil." Sözcükler ağızımdan çıkmadan önce onları durduramadım ama yüzündeki gülümseme kaybolduğu anda pişman oldum.

"Doğduklarından beri onlara canavarlarım diyorum, Shane," dedi açıkça. "Tam olarak anlayamadığım bir nedenden dolayı kışına bir sopa soktuğun için durmayacağım."

"Sen-"

"Hayır," diye araya girdi. "Bana hıyarlık yapamazsın. Yapamazsın. Sana hiçbir şey yapmadım ve kendimi yumurta kabuklarının üzerinde yürüyormuş gibi hissetmekten yoruldum. Doğduklarından beri çocukların bakımına yardım ettim. Bunu değiştiremezsin, bu bir gerçek. Bunun bir çeşit rekabet olduğunu düşündüğün için üzgünüm. Onlar senin. Anlıyorum. Ama bu benim bir hiç olduğum anlamına gelmiyor ve öyleymiş gibi davranmaya çalışamazsın."

"Senin bir hiç olduğunu sanmıyorum."

"Bak, benden hoşlanmadığını biliyorum." "Bu değil-"

"Ama önümüzdeki on dokuz yıl boyunca benimle uğraşmak zorunda kalacaksın." Gözleri sulanmaya başladı ve gözlerinden birkaç damla yaş süzüldü. "Bunun için özür dilerim. Çok ama çok üzgünüm. Ama bu işi yürütmenin bir yolunu bulmalıyız çünkü iyi ya da kötü ben buradayım ve seninle geçinmeye çalışmak çok yorucu."

Kate uzaklaşmak için döndü ve karnım sıkıştı.

"Neden hep böyle yapıyorsun?" Sinirlenerek sordum. "Çekip gitmeden önce bir şey söylememe asla izin vermiyorsun."

"Ne söyleyeceğini biliyorum Shane. Zaten söyledin, hatırladın mı? Ben sadece ikimizi de geri alamayacağın sözlerden kurtarıyorum."

"Tek yaptığın beni kızdırmak!" Tekrar yürümeye başladığında ona seslendim.

"Bu sadece bir bonus," diye seslendi sessizce.

Hayal kırıklığı içinde başımı kaşıdım, boğazımın derinliklerinde hırladım ve örtümü başımın üstüne koyup ön kapıdan çıktım.

Çok sinir bozucuydu. Sanki ben bir pislikmişim gibi davranıyordu ve öyle olduğum zamanları canlı bir şekilde hatırlayabilsem de, geçen yıl aramızın gayet iyi olduğu çok daha fazla zaman vardı. Hiç en iyi arkadaş olmuş muyduk? Pek sayılmazdı. Ama bu beni bir pislik yapmazdı.

Ve ondan hoşlanmadığımı söyleyip durması beni kızdırdı. Ondan hoşlanmadığımı hiç söylememiştim. O iyiydi. Sevilebilirdi. Sadece boş zamanlarımda takılmak istediğim biri değildi. Bu beni hıyar da yapmazdı.

Neden beni zorlamaya devam ettiğini anlayamıyordum. Dizlerimin üzerine çöküp ona sonsuza dek en iyi arkadaş olmayı teklif etmemi mi istiyordu? Çünkü bu asla olmayacaktı.

Ama hiçbir zaman, bir kez bile, yumurta kabukları üzerinde yürümek zorundaymış gibi davranmadım. Bu tamamen saçmalıktı.

Ortak çocuklarımız vardı. Hepsi bu kadardı. Onun ilginç, seksi ya da eğlenceli biri olduğunu düşünüyormuşum gibi davranmayacaktım. Bu ona karşı adil olmazdı ve açıkçası işleri olduğundan daha da berbat ederdi.

* * *

Uzun bir iş gününün ardından o gece ön kapıdan içeri adımımı attığımda ev gürültülüydü. Bütün gün listeleri kontrol edip durmuş, üssün dört bir yanına koşturup durmuş ve yavaş yavaş yaklaşmakta olan konuşlanma için bir şeyler hazırlamaya çalışmışım. Tanrım, çok yorgundum. Yorgun ve sinirli bir ruh halindeydim.

"Harika gidiyorsun, Sage!" Kate'in sesi, Gavin ve Gunner'ın yerde oynadıkları tavaların şangırtısının üzerinde yükseldi. "Tezgâha kadar her yeri kestiğinden emin ol, tamam mı?"

Keller uzun zamandır ilk kez sessizdi, mutfak masasında Legolarla bir şeyler inşa ediyordu ve Kate boş bir mısır konservesine benzeyen bir şeyle tezgahın üzerindeki hamurdan bisküviler keserken Sage'in etrafında hareket ediyordu.

Anahtarlarımı ve cüzdanımı tezgâhın üzerine koyarak, "Bir şeyler çok güzel kokuyor," dedim.

"Yahni yaptık, ha Sage?" Kate utangaç bir gülümsemeyle söyledi. "Bugün hava biraz soğuktu ve canım rahatlatıcı bir şeyler yemek istedi."

"Bunlar Ellie'nin bisküvileri mi?" Düşüncesi bile ağzımı sulandırırken sordum. "Evet, bir de annemin etli güveç tarifi."

"Vay anasını. Ne zaman hazır olur?" Üniformamın düğmelerini açarak sordum. Bir an önce üniformamı çıkarıp basketbol şortu ve ter kokmayan bir tişört giymek istiyordum.

"Hımm," diye kekeledi Kate parmaklarıma bakarken ve ben kalbimin göğsümde sertçe çarptığını fark ettim. "Yirmi dakika kadar," diye cevap verdi sonunda.

"O zaman önce bir duş alacağım."

"Tamam."

Hâlâ bakıyordu ve günün stresinden midir nedir bilmiyorum ama birdenbire mutfaktan çıkmasını ve çok gürültü yapan dört yaramazdan uzak durmasını istedim.

"Seninle bir saniye konuşabilir miyim?" Başımı yana eğerek sordum. "Elbette. Hey, Sage, aşağı iner misin? Bir dakika içinde döneceğim."

Kate, Sage'in tezgâhtan uzak durduğundan emin olduktan sonra Gunner'ı yerden aldı ve mutfakla oturma odası arasındaki oyuncaklarla dolu oyun parkına koyduktan sonra beni koridora ve merdivenlere kadar takip etti.

Odama vardığımızda, üniformamın dar kollarını pazularımdan çıkarmaya çalışarak omuzlarımı kıpırdattım ve gerdim. Sıkıca kıvrılmış kollara sahip olmanın sorunu buydu; o kadar dardılar ki, çıkarmak tam bir baş belasıydı.

Parmaklarının tenimle kollarımın kumaşı arasında kaydığını hissettim ve önce bir kolumu sonra diğerini kollarımdan aşağı çekerken hareket etmeyi tamamen bıraktım.

Nefesi biraz kesikti, biraz ağır ve aynı zamanda ürperticiydi ve omzumda hissettiğim şey bardağı taşıran son damla oldu.

"Hepsi bu kadar mı-" Kate sormaya başladı.

Son kelime söylenmeden önce ağzım onun ağzındaydı ve dudakları ayrılıp beni içeri aldığı anda utanç verici çaresiz bir ses çıkardım.

Muhtemelen o sabah yanında getirdiği kurabiyelerden dolayı zencefil gibi bir tadı vardı ve bir nedenden dolayı neredeyse titreyene kadar arzumu artırdı.

Ellerim onun üzerinde gezinirken titriyordu, biri başının arkasındaki atkuyruğuna doğru ilerliyor, diğeri de kışının hemen altındaki o tatlı noktaya ulaşana kadar aşağı kayıyordu. Ağzıma doğru inleyip bana tırmanmaya çalıştığında parmaklarım kalçasına dolandı ve hiç düşünmeden bacağını kalçama doğru çektim.

Kahretsın. Çok ateşliydi. Pantolonundan hissedebiliyordum. Hayatımda ikinci kez yoga pantolonu için Tanrı'ya şükrettim ve elimi arkasından aşağı kaydurdum, sıırıslıklam olduğu yeri bulana kadar durmadım.

Kalçaları geriye doğru eğildi, daha fazla yer açmaya çalışıyordu ve nefesimi tutabilmek için ağzımı onunkinden ayırdım.

"Lütfen durma," diye yalvardı kalçalarını elime doğru yuvarlarken.

"Gömleğini kaldır," diye çılgınca emrettim, her şeye aynı anda ulaşmaya çalışıyordum.

Her şeye ihtiyacım vardı. Tam o anda ihtiyacım vardı.

Üzerindeki atleti kaldırmak yerine kollarını kayışlardan kurtardı ve dikkatlice göğüslerinin altına çekti. Sütyen yoktu. Şükürler olsun. Kaydım

Elimi pantolonunun arkasından çıkardım ve hemen ön tarafına doğru ittim, klitorisini buldum ve eğilirken parmaklarımın arasına sıkıştırdım.

"Dikkatli ol, lütfen," diye uyardı, göğüslerine yöneldiğimde geri çekildi.

"Yumuşak olacağım. Yüzükleri çıkardın," diye mırıldandım, onu yavaşça

sağ meme ucunu yavaşça ağızıma aldım.

"Muhtemelen yapmam gerektiğini düşündüm," diye cevap verdi sırtını kamburlaştırarak.

"Bunu da sen çıkardın," dedim, iki parmağımı içine sokup başparmağımla klitorisine sertçe bastırarak. "Onları sevdim."

"Kahretsin," diye inledi, içindeki parmaklarıma bastırabilmek için dizlerini büktü. "Bu yeterli değil."

"Bu kadar yeter."

"Hayır, çok yaklaştım. Tanrım. Bu değil-"

Sonra meme ucunu ısırdım, ne kadar hassas görüldüğüne dikkat ettim ve boşaldı, bacaklarının arasındaki elim sıırılsıklam olurken nefesi kesildi ve titredi.

Elimi yavaşça ondan çektim, parmaklarımı ulaşabildiğim her yerde gezdirdim, sonra kaldırdım ve o iki parmağı ağızıma soktum.

Tadı hatırladığımdan farklıydı. Belki daha da iyiydi.

Tam kemerime uzanıyordu ki, merdivenlerden gelen küçük ayak sesleri kulağımıza ulaştı.

Vay anasını.

Terbiyeli olmak için çabaladık, o atletini sert uçlu göğüslerinin üzerine geri çekti ve ben de pantolonumun içine uzanıp acı verici derecede dar olan aletimi yukarı çekip kemerimin altına sakladım, atletimi gevşeterek her şeyin üzerine düşmesini sağladım. *Kahretsin, bu acıttı.*

"Acıktım!" Keller kapıya geldiğinde bağırdı. "Tamam, dostum. Bir saniye içinde aşağıda olacağım," dedi Kate beceriksizce. "Gerçekten açım," diye ısrar etti.

"Hemen geliyoruz, dostum," dedim babamın sesiyle, sadece ses tonumla konuşmanın bittiği konusunda onu uyardım.

"Tamam." Topuklarının üzerinde döndü ve bir filin tüm zarafetiyle merdivenlerden aşağıya doğru hızla indi ve işte oradaydık, birbirimizden birkaç metre uzakta ve tamamen rahatsız bir şekilde duruyorduk.

"Kahretsin," diye mırıldandım, ellerimi yüzümde gezdiriyordum, bu da Kate gibi koktukları için işleri daha da kötüleştiriyordu.

"Eğlenceliydi," dedi sıırıtarak, yüzümden başka bir yere bakarak.

"Senin için belki," diye homurdandım ve onu biraz güldürdüm.

"Zavallı bebek. Biraz rahatlamaya ihtiyacın var mı?" Kapıya doğru yürüdü ve Sage'e seslendi. "Nasıl gidiyor, kardeşim?"

"Çizgi film izliyorum!" Sage aşağıdan bağırdı.

Kate odamın kapısını sessizce kapatıp kilitlemeden önce, "Tamam, bir dakika içinde aşağıda olacağız," diye bağırdı.

"Ne yapıyoruz biz?" Her ne yapıyorsak bunun son derece kötü bir fikir olduğunu bilerek sordum.

"Hiçbir şey yapmıyorsun," dedi kemerime uzanarak. "Orada öylece duracaksın."

O anda dizlerinin üzerine çöktü ve vicdanım bana her ne kadar o odadan çıkıp gitmemi söylese de, içimden bir ses onu durdurursam gözyaşlarına boğulacağımı söylüyordu.

Kemerimi ve pantolonumun düğmelerini saniyeler içinde çözdü ve boksörlerimi uyluklarımın üst kısmında taşaklarımın altına sıkışana kadar aşağı çekti.

"Son derece bağışlayıcı olan öğürme refleksim bozuldu," diye uyardı dilini çıkarıp sikimin başına vurmadan önce. "Sana verebileceklerimi almak zorundasın."

Sözlerinin neden bu kadar ateşli olduğunu bilmiyordum ama gerçekten umurumda da değildi çünkü beni ağzına alıyor ve bir elini dudaklarıyla birlikte kaydırmak için kullanıyordu ve beni çok derine sokmamasına rağmen şimdiye kadar yaptığım en iyi oral sekslerden biri olduğuna yemin ettim.

Elini kalçamdan kaydırıp taşaklarımı avucunun içinde yuvarlaması görüşümü bulanıklaştırdı. Tamamen odaklanmıştı, gözleri kapalıydı ve nefesi burnundan kısa pantolonlar halinde pelvisime doğru üflüyordu. Saçlarını çekiştirmem uzun sürmedi, sonunda ağzını tamamen üzerimden çektim.

Yutmadı ama atletini aşağı çekti, böylece sanki onu işaretliyormuşum gibi göğüslerinin ve boynunun her yerine boşalabildim.

İşi bittiğinde banyoya doğru yürüdü ve ben de kapıya doğru ilerleyerek pantolonumun içine geri girdim. Merdivenlerin üstündeki korkuluktan baktığımda Gunner hala oyun parkındaydı ve büyük çocuklar hala sessizce oturmuş çizgi film izliyorlardı.

Banyodan çıktığında odama yeni dönmüştüm, boynu ve göğsü bir kez daha temiz ve örtülüydü, dudakları pembe ve

Şişmiş.

Keller'ın odaya dalması beni içinde bulunduğum sisten çıkarmamıştı. Hamileliğin vücudunda yaptığı değişiklikler de öyle. Vücudunun tadının değiştiğini fark ettiğimde ya da dizlerinin üzerine çöktüğünde durmamıştım. Ama nedense, odanın ortasında benimle karşılaştığında ağzından çıkan kelimeler, beni şimdiki zamana şok eden bir kova soğuk su gibiydi.

"Ben aşağı inip akşam yemeğini bitireceğim," dedi küçük bir gülümsemeyle.

Çok evcimen bir şeydi. *Seni çıkardığıma sevindim, tatlım. Şimdi çocukları beslemek için geri dönmeliyim.*

"Böyle bir şey olmamalıydı," dedim gülümsememi silerek. "Ne oldu? Ne düşünüyorduk ki?"

"Oh. Vay canına. Tamam." Alaycı bir kahkaha attı ve başını bir kez salladı. "Tamamen haklısın. Bir daha olmayacak," diyerek küçük bir selamla beni temin etti.

"Burası senin evin değil," diye inatla devam ettim, göğsümdeki acı ve karnımdaki suçluluk duygusu sanki dışarı çıkacakmış gibi hissediyordum. "Ben senin kocan değilim."

"Hayır, gerçekten mi?"

"Seninle evcilik oynamayacağım, Kate."

"Yaptığımız şeyin bu olduğunu fark etmemiştim."

"Çocuklarla bu şekilde ilgilendiğin için sana minnettarım, hem de çok minnettarım. Bunu onları sevdiğin için yaptığını biliyorum ve onlar da seni çok seviyor."

Ben düşüncelerimi toparlamaya çalışırken o sessiz kaldı, ama kafamda o kadar çok şey dönüp duruyordu ki istediklerimi söyleyemiyordum ve ağzımdan çıkan her şey acı ve küçümseyici geliyordu.

"Sen ve ben asla olmayacağız, Kate. Tamam mı? Ne düşündüğünü bilmiyorum, büyük ve mutlu bir aile olacağımızı falan mı sandın ama olmayacağız. Sen Rachel değilsin. Değilsin işte, iyisin de ama ben sana karşı öyle hissetmiyorum."

Başını salladı, omzumun üzerinden baktı ve benden uzaklaşmadan önce sertçe yutkunmasını izledim.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Kapıya ulaştığında sordum. "Sanırım çoktan söylendi, değil mi?" diye sordu başını kaldırarak. kaş. "Seni kovalamıyorum, Shane. Gördüğün şey her ne ise

Orada. Buraya gelmemi sen istedin. Beni öptün. Beni boşalttın, ben de iyiliğine karşılık verdim. Bunların hiçbirini ben başlatmadım."

"Haklısın. Benim hatam," diye mırıldandım.

"Beni bu şekilde düşünmüyorsun ama parmaklarını ulaşabildiğin her deliğe sokmaktan çekinmiyorsun, değil mi?" Başını salladı ve iç çekti. "Bu saçmalığa ihtiyacım yok. Bana bir daha dokunma."

Merdivenlerden indiğini duyar duymaz duşa girdim ve hâlâ acı verici bir şekilde şişmiş ereksiyonumu yıkarken dişlerimi sıktım. Az önce hayatımın en iyi kafasını almıştım ve hâlâ sertleşmişim. Sonunda vücudumu kontrol altına aldığım da, bir şort ve eski bir tişört giydim ve tam ön kapı usulca kapanırken aşağıya indim.

"Teyzen nerede?" Gunner'ı kucağıma alırken Sage'e sordum.

"Çıktı. Sana bisküvilerin ocağın üstünde olduğunu ve güveçte yahninin hazır olduğunu söylememi istedi," diyerek yanımdan geçip mutfağa doğru yürüdü.

Çocuklar yerleştğinde ve yemekler dağıtıldığında, nihayet rahatlayarak derin bir nefes aldım. Böyle olması gerekiyordu. Sadece ben ve çocuklarım.

Sonra Kate'in çok heyecanlandığı rahatlatıcı yiyeceklerden hiçbirini yemeden sessizce gittiğini fark ettim ve kendimi gezegendeki en büyük pislik gibi hissettim.

Bölüm 6

Kate

Hey, ağabey!" İş e-postalarım arasında gezinirken telefonumu olabildiğince neşeyle açtım.

Shane'in göreve gitmesine sadece birkaç gün kalmıştı ve o evde çocuklarla birkaç gün geçirirken ben de elimden geldiğince çok iş yapmaya çalışıyordum. Küçük canavarlara bakmak ve hala bir köpek kadar hasta olmak arasında, kalan birkaç müşteriye yetismekte zorlanıyordum ve onlar da sabırsızlanmaya başlamıştı. Çok yorgundum ve çoğu gece küçük daireme girdiğimde sadece yatağıma girip uyumak istiyordum ama yapamıyordum. Ayaklarımı uzattığım anda iş başlıyordu ve kafein desteği olmadan geç saatlere kadar uyanık kalıp bir şeyler yapmakta zorlanıyordum.

"Sorun ne Katiebear?" Alex sesinde şüpheyile sordu. "Sanırım haberleri duymuşsundur."

"Ne haberi?" "Bana saçmalama."

"Evet, annem beni aradı."

"Tanrım, kendi başıma kimseye söyleyemeyecek miyim?" Oflayarak onu güldürdüm.

"Hayır, eminim annem Bram'e söylemene izin verecektir - tercihen Shane dünyanın öbür ucuna gittikten sonra, böylece San Diego'ya uçup onu öldürmez."

"Ama sana söyledi?"

"Bum Fuck, Missouri'de sıkışıp kaldım. Muhtemelen benim güvenli bir bahis olduğumu düşünmüştür."

"Nasıl gidiyor? Bir süredir seninle konuşmuyordum," dedim, ağrıyan belime bastırmak için uzanırken. Askerlik hayatı Alex'i oradan oraya sürüklemişti. Bazen nerede yaşadığını hatırlamam bile birkaç dakikamı alıyordu.

"Fena değil. Sıkıcı ama iyi. Peki ya sen? Bir sürü şey oluyor, ha?" dedi sempatik bir şekilde.

"Tanrım, Alex. Hiçbir fikrin yok."

"O kadar insan varken nasıl oldu da Shane ile yattın?" diye sordu.

Homurdandım. "Biliyorum, değil mi? Adam bana katlanamıyor."

"Herkes seni seviyor, Katie. Bazı insanlar sadece dangalaktır." Arka planda bir şeylerin çıtırdadığını duydum ve sonra onun gevrek bir şeyler çiğnediğini duydum. Ağzı açık bir şekilde. Tanrım, yemin ederim kardeşlerim annemizin yanında değilken hiç terbiyeli değillerdi.

"O bir dangalak değil," diye zayıfça itiraz ettim.

"Adamı seviyorum ama kafası her zaman Rachel'ın kığına o kadar girmişti ki sanki gün ışığını göremiyordu."

"Bu büyüleyici bir resim."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Ne oldu?"

"Nasıl olduğunu bilirsiniz, adam karısının ölüm yıldönümünde sarhoş olur, üvey annesi kızdan onu kontrol etmesini ister. Kız cesaretini toplayıp adamın yanına gider, sonra adamla birlikte bir kahve fincanı Jack içer ve olaylar birbirini izler..."

"Kahretsin, *yıldönümünde* seni hamile mi bıraktı?" "Kusursuz zamanlama, haksız mıyım?"

"Kahretsin, Kate. Bu berbat."

İçimi çektim, arkama yaslandım ve dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Olan oldu. Artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok."

"Nasıl hissediyorsun? Annem çok hasta olduğunu söyledi."

"Şimdi biraz daha iyiyim. Mide bulantısı için bazı ilaçlar verdiler, bu da yardımcı oluyor. Şimdi sadece sürekli yorgun olmakla uğraşıyorum."

"Ve Shane birkaç gün içinde ayrılıyor, değil mi?"

"Evet. Yarın eşyalarımı onun garajına taşıyacağım ve tam zamanlı olarak canavarlarla yaşayacağım. Shane ondan sonraki gün ayrılıyor."

"Kahretsin, keşke orada olup toplanmana yardım edebilseydim. Gergin misin?"

"Çocukları tutmak konusunda mı? Pek sayılmaz. Yani, zaten bütün gün onlarla birlikteyim."

"Shane'in konuşlandırılması hakkında. Bu bir şey değilmiş gibi davranma."

"Görevlendirme konusunda elbette gerginim." Kelimelerimi formüle etmeye çalışarak durakladım. "Ama böyle hissetmeye hakkım yokmuş gibi geliyor. Yani, adam varlığımı zar zor kabul ediyor, bu yüzden onun için endişelenmem gerekmiyor..."

"Ona değer verdiğini biliyorum Katie. Onunla yatmazdın."

yapmadın."

"Ama onun için tam tersi geçerli. Bilmiyorum, Al. Kendimi bir yer tutucu gibi hissediyorum. Sanki rollerimiz hiç tanımlanmamış gibi. Ben dolduruyorum. O yokken, Rachel olmadığı için yapılması gerekenleri ben yapıyorum. Ama şimdi bu bebekle birlikte, ben... daha önce hiç olmadığım kadar korkuyorum."

"Bu mantıklı, kardeşim. Shane'i şu ya da bu şekilde hep önemsedin. Hepimiz önemsiyoruz. Ama bu büyük bir mesele. Önümüzdeki altı ya da yedi ay boyunca beş çocuk tek başına senin sorumluluğunda olacak. O sensin, küçük kardeşim."

"Biliyorum."

"Her şeyini düzene soktu mu?"

"Evet. Tahsisler, hayat sigortası ve sosyal haklar tamamen değiştirildi. Bu kısım beni kusturdu."

"Bugünlerde sürekli kusuyor gibisin."

"Yok artık. En azından kurtulmak istediğim birkaç kiloyu verdim."

Alex kızgın bir ses tonuyla, "Böyle şeyler söyleme," diye azarladı. "Sen bu halinle mükemmelsin. Kilo vermemelisin, özellikle de kilo alman gerekirken."

"Şakaydı, Al."

"Aptalca bir

şakaydı."

"Ben gerçekten iyiyim, biliyorsun," dedim ona usulca, keşke yanımda olsaydı.

"Buna hazır mısın, Katiebear?"

"Sanırım olmak zorundayım."

"İnanılmaz bir anne olacaksın." "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Öyle olduğunu biliyorum. Son bir yıldır çok iyi bir çocuk oldun, değil mi?"

"Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin, bunu biliyor musun?"

"Biliyorum, ama bunu Bram'e söylediğinden emin ol, tamam mı?"

Güldüm ve telefonu kapatıp beni düşüncelerimle baş başa bırakmadan önce bir süre daha konuştuk.

Evim yatak takımlarım ve banyo malzemelerim dışında tamamen doluydu ve buradan ayrıldığım için üzgün olduğumu söyleyemezdin. Taşınmışım

Bir yıl önce işimi küçültmek zorunda kaldığımda, hiçbir zaman evim gibi hissetmemiştim. Carlsbad'da ucuza aldığım iki yatak odalı evimi özlemiştim. Oturacak yer bulamayacakları endişesi olmadan insanları ağırlayabilmeyi özlemiştim. Sütüyenlerimi yatağımın ucunda asılı bırakabilmeyi ve kapımdan giren her insana göstereceğimden endişe etmemeyi özlemiştim.

Ama Shane'lere taşınacağım için heyecanlandığımı da söyleyemezdim. Oceanside'daki ev benim değildi. Orada uzun süreli bir misafir gibi kalıyordum ve Shane her hareketimi izlemek için orada olmayacak olsa da, yine de bu konuda biraz gergindim. Orası Shane'in eviydi... *Rachel'in* evi. Ölümünden bu yana geçen bir yılda pek değişmemişti. Çocuklara bakmak için oradayken, bu gerçek beni gerçekten rahatsız etmemişti. Eve dönmek için kendime ait bir yerim vardı; eşyalarımınla dolu ve istediğim gibi dekore edilmiş, kendime ait küçük bir mabedim.

Artık buna sahip olamayacaktım. Başkasının evinde yaşıyor olurdum. Başkasının *hayatında*.

En azından Shane, bir ya da iki hafta önce yatak odasında yaptığımız küçük görüşmeden bu yana öfke nöbetlerini minimumda tutmuştu. Tanrım, kötü sonuçlanmıştı.

Bir şeyleri enine boyuna düşünme konusunda hiçbir zaman iyi olmadım. En eski çocukluk anılarımdan bazıları, sonuçlarını düşünmeden yaptığım bir şey yüzünden başıma gelen kazalardı. Bu yüzden o gece onu gömleğinin düğmelerini açarken gördüğümde, düğmeleri deliklerden geçirirken parmaklarının nasıl hareket ettiğinin ötesinde bir şey düşünememişim. Sanki otomatik pilotta çalışıyormuş gibi ne yaptığına dikkat bile etmiyordu.

Beni inine çekmesine izin verirdim.

Sonrasında bir pislik gibi davranmış olsa da, gerçekten pişman değildim. Onu çok istemişim. Ve birkaç dakikalığına, tam olarak istediğimi elde etmişim.

Shane'in sihirli bir şekilde bana aşık olacağı gibi bir yanılsama içinde değildim. Koridorda yürümek ya da kaldırımda el ele tutuşmak gibi hayallerim yoktu. Yetişkin hayatımın büyük bir bölümünde onu uzaktan sevmiştim ve bunun yakın zamanda değişeceğini düşünmesem de, bu duygularıma karşılık vereceğini de beklemiyordum.

Benim için sorun değildi. Çoğunlukla.

Başka birini bulacağı günden korkuyordum, bu gerçekleştiğinde hayatımın dramatik bir şekilde değişeceğini biliyordum ama bunu bekliyordum. Küçük yaşlardan beri insanların bazen isteseler de istemeseler de ayrıldıklarını öğrenmişim ve Shane'in onu mutlu eden bir kadın bulduğu için beni terk etmesini tercih ederdim.

Dokuz yaşındayken, ailem dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibi görünen küçük bir çocuğu evlat edinmişti. Benden bir yaş küçüktü ve biraz daha ufak tefekti. Çok fazla konuşmadığını hatırlıyorum, ama konuştuğunda da her zaman son derece kibar. Yemin ederim, bu çocuk dokuz yaşındaki zihnimde neredeyse bir hayalet gibi görünüyordu, ama o zaman bile hayaletlerin arkadaşlara ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bu yüzden onunla arkadaş olmaya çalıştım ve bana tahammül etmesine rağmen, beni pek sevdiğini düşünmüyordum. Bir gün okuldan sonra sosyal hizmet görevlisi gelene kadar çocuğun gülümsediğini görmemişim. Görünüşe göre annesi tacizci babasını terk etmiş ve velayeti ona verilmişti. Evimizden o güne kadar gördüğüm en büyük gülümsemeyle ayrılmıştı ve onu yanımda görmeyi özleyeceğimi bilsem de, ayrıldığı için bu kadar mutlu olmasına sevinmeden edemiyordum.

Shane başka birini bulduysa, beni böyle geride bırakmasını isterdim. Sevinçle. Beni paramparça etse bile.

* * *

Ertesi sabah yanımdan geçip daireye girerken Shane, "Megan çocukları aldı, o yüzden elimizi çabuk tutmalıyız," dedi. "Her şey hazır mı?"

"Evet," diye cevap verdim, iki adam onun arkasından gelirken gözlerim büyüdü. "Merhaba, siz kimsiniz?"

"Bunlar Eric ve Miles," diye bilgilendirdi Shane beni, üçünü birden taşıyabilmek için mutfağa küçük kutular yığarken. "Taşınmana yardım edecekler."

"Vay canına, teşekkürler çocuklar."

"Endişelenmeyin. Shane geçen yıl bana ve karıma taşınmamızda yardım etti," dedi uzun boylu adam, odanın ortasındaki büyük bir kutuyu almak için uzanırken.

"Bana bira sözü verdi," diye fısıldadı bana en yakın olan, göz kırparak. Dang, o inek-sevimli şey devam ediyordu.

"İşimiz bittiğinde bavulları boşaltırsan sana pasta yaparım," diye karşılık verdim,

Gülümsüyor.

"Gidelim çocuklar," dedi Shane sert bir sesle, ilk kutuları yükleyip ön kapıdan çıkarken.

O sabah topladığım yatak takımlarının çöp torbalarını aldım ve adamların peşinden evden çıktım, torbalar dış merdivenlerin korkuluklarına çarpıp zıplayınca sinirle ofladım.

"Ne halt ediyorsun sen?" Shane havladı, ben daha zemin seviyesinin yarısına gelmeden çantaları elimden çekip aldı.

"Ne yapıyorsun?"

"Merdivenlerden aşağı bok taşımamalısın."

"Onlar battaniye, Shane. Yaklaşık iki kilo ağırlığındalar." "Tökezlemek üzereydin."

"Yani battaniler düşmemi engelleyebilirdi," diye inatla karşı çıktım. Götlük yapıyordu ve hareket etmesini umursamasam da benimle konuşurken kullandığı ton hoşuma gitmiyordu.

"Eve gitseniz ve sizinle orada buluşsak nasıl olur?"

"Hayır, ne dersin? Ben yukarı çıkıp biraz daha eşya alsam da bu gösteriyi yola koysak nasıl olur?"

"Kutuları taşımamıza yardım etmeyeceksin."

Shane'in arkadaşları başka bir yük almak için yanımızdan geçip merdivenlerden yukarı çıkarken sustum, ancak onlar duyma mesafesinden çıkana kadar ters ters bakmaya devam ettim.

"Şu anda tam bir pislik gibi davranıyorsun."

"Kutuları taşımama izin vermediğim için mi?" diye sordu açıkça.

"Hayır, çünkü benimle bir aptalmışım gibi konuşuyorsun!" Olamaz, hormon delisi ortaya çıkıyordu.

"Kahretsin Katie," dedi sessizce, bir merdivenden inerken. "Yaralanmanı istemiyorum. Lütfen sadece gözetmenlik falan yapar mısın?"

"Vay be, tam seksen. Etkilendim."

"Bazen beni kasıtlı olarak kızdırmaya mı çalışıyorsun diye merak ediyorum," dedi bıkkınlıkla, elindeki poşetleri kaydırarak.

"Belki de bir şaplağa ihtiyacım vardır," diye ciddi bir şekilde cevap verdim ve o ağzı açık bir şekilde orada dururken arkamı dönüp merdivenlerden yukarı çıktım.

Eşyalarımın eksikliğinden dolayı utanmalı mıydım yoksa adamların eşyalarımı bu kadar çabuk toplamasından etkilenmeli miydim emin değildim çünkü sadece otuz dakika sonra kamyonlar yüklenmiş ve Anderson'ların evine doğru yola çıkmıştık.

Kendime ait olmayan ayakkabılara adım atmanın zamanı gelmişti.

* * *

"Kate Teyze! Sana bir sürprizimiz var!" Megan onu ve çocukları caddenin karşısına geçirirken Sage seslendi.

"Onları sakladığın için teşekkürler Megan," dedim uykulu Gunner'ı bana uzatırken.

"Sorun değil, komşu. Eric zaten size yardım ediyordu." "Oh, kocanız süper uzun olan mı yoksa süper seksi olan mı?" "İkisi de mi?"

"Tamam, süper uzun olan o zaman."

Gülüştük, sonra çocuklar Shane'in kamyonetini garaj yoluna çekerken küçük ellerden tutup çimlere doğru yürüdük.

"Gel bak, teyze!" Kell elimi çekiştirerek mızımızlandı.

"Bak!"

"Gördün mü!"

"Tamam, tamam, ben gidiyorum." Oğlunun kamyonun arkasına koşmasını engellemekle meşgul olan Megan'a döndüm. "Tekrar teşekkürler, Megan."

Eve girdiğimizde çocuklar heyecanla mırıldanıyordu ve ben de itilip kakılarak boş yatak odasına doğru götürüldüm. Sage yatak odasının kapısını bir hışımla açtığında gözlerime dolan yaşlara engel olamadım.

Shane omzumun arkasından sessizce, "Daha iyi bir yatağa ihtiyacın olabileceğini düşündük," dedi. "Harika bir şey değil ama şilte yeni ve-"

"Bayıldım."

"Öyle mi?"

"Yatak tarihinin gelmiş geçmiş en iyi yatağı."

"Ben olsam o kadar ileri gitmezdim," dedi küçük bir gülümsemeyle. "Eskisini garaja koyarız, belki daha sonra boş bir oda ya da başka bir şey için ihtiyacın olur."

"Bunu benim için mi yaptın?" Yatağın üzerinde zıplayan çocuklara seslendim. "Bayıldım!"

"Sana yeni çarşaf da aldık! Çünkü babam diğer çarşafların bu yatağa uymayacağını söyledi," diye bağırdı Sage kardeşlerinin çıkardığı gürültünün üzerine. "Ama babam onları bu sabaha kadar yıkamayı unuttu, o yüzden hâlâ kurutucuda duruyorlar."

Omzumun üzerinden Shane'e baktım ve onu hafifçe gülerken buldum. "Hay aksi," dedi küçük bir omuz silkmeye. "Muhtemelen şimdiye kadar bitirmişlerdir."

"Sage ve Keller," diye seslenerek dikkatlerini çektim, "ikiniz de gidip kurutucudan yepyeni çarşaflarımı çıkarıp yatağımı toplamama yardım edebilir misiniz?"

"Ben yaparım!" Keller yanımdan koşarak geçti.

"Bunu ikimizin de yapmasını söyledi, Keller!" Sage öfkeyle bağırdı.

Çekişmelerine gülümsedim ve Gavin'in artık oynayacak kimsesi olmadığını fark edip yatağa dramatik bir şekilde yığılmasını izledim. Tişörtümün omzuna sızan salya miktarına bakılırsa, Gunner'ın onu tuttuğum yerde çoktan uykuya dalmış olduğunu hissediyordum.

"Evde ihtiyacınız olan tüm kutular işaretlendi, değil mi?" Keller ve Sage koşarak içeri girip çarşafları kimin daha hızlı sereceği konusunda tartışırken Shane sordu.

"Evet, hepsi işaretli. On bir tane var. Saydım."

"Tamam, gidip şunları alayım. Gunner'ı yatağa götürmemi ister misin?" Elini Gunner'ın başının üstünden geçirmek için uzandı.

"Hayır, ama geri kalan canavarları bir süreliğine buradan çıkarabilir misin?" Pişmanlıkla sordum. "Gunner'la birlikte yeni yatağıma girip biraz kestirmek istiyorum."

Yüzündeki ifade nefesimi keserken şefkatle gülümsedi ve başını salladı.

"Sage! Keller! Gavin!" Shane seslendi. "Bırakalım da Kate

Siz de kamyonun geri kalanını boşaltmamıza yardım edebilirsiniz." Herkes

odamdan çıktıktan sonra, bükülmüş çarşafların içine girdim ve büyük yatakta Gunner'ın etrafına kıvrıldım. Battaniyelerim ve yastıklarım henüz

eve ulaşmamıştı ama yine de neredeyse anında uykuya daldım.

kafası yatağa çarptı.

Bir süre sonra en sevdiğim yorganın altında uyandım, Gunner kayıptı.

"Gunner?" Panik içinde seslendim.

Yataktan fırladım ve Shane ile çocukların mutfaktaki seslerini duyabildiğim alt kata koştum.

"Gun nerede-" Yüksek sandalyesinde oturmuş yaban mersini yiyordu.

"Özür dilerim," diye seslendi Shane utangaç bir tavırla, konuşmakta olduğu yerden

inek sevimli adam. "Sizi kontrol etmek için yukarı çıktığımda uyanıyordu, ben de onu buraya getirdim."

"Lanet olsun, onu kaybettiğimi sandım," diye nefes nefese kaldım ve bir elimle yüzümü kapattım.

"Merdivenlerin başında bir kapı var Katie. Fazla uzağa gidemezdi," diye hatırlattı Shane gülerek.

Evet, onun için komikti belki. Gözyaşlarına boğuldum. "Kahretsin," diye mırıldandı inek sevimli adam.

"Lanet olsun, Kate." Shane iç geçirdi ve beni göğsüne çekebilmek için bana doğru geldi. "Neden ağlıyorsun?"

"Uyuyakalmışım! Gittiğinden haberim bile yoktu."

"Yorgundun," diye mırıldandı Shane kulağıma.

"Hep yorgunum! Tanrım, ya onlardan birinin bana ihtiyacı olduğunda uyanmazsam!"

"Kes şunu Katie," diye sertçe emretti Shane, ellerini başımı kavrayana kadar sırtımdan yukarı kaydırarak. "Ağlamayı kes. Hey! Burada olduğumu biliyordun, değil mi? Uyurken bile size bir şey olmasına izin vermeyeceğimi biliyordun."

"Sanırım." Burnumu çektim.

"Doğru, Gun'ı yakaladığımda muhtemelen fark etmişsinizdir ama hiçbir şey düşünmediniz, sadece dönüp uyumaya devam ettiniz."

"Evet, ama-"

Yüzü bana yakındı ve çocuklar yemek yerken tonlarca gürültü yapmalarına rağmen onun sessiz sesini net bir şekilde duyabiliyordum. "Artık ağlamak yok," dedi küçük bir gülümsemeyle ve yanaklarımdaki yaşları sildi.

"Kate Teyze'nin bebeği olacak. Bu yüzden sürekli ağlıyor!" Keller gürültünün üzerine bağırarak Shane'in vücudunun tamamen kaskatı kesilmesine neden oldu.

Beni bıraktı ve bizi iri gözlerle izleyen arkadaşına döndü. Bu haber inek ve sevimli adam için kayda değer bile olmamalıydı -benim yaşımdaki kadınlar evli olmadıklarında her zaman çocuk sahibi olurlardı- ama Shane'in bana sarılma şekli ve Keller'ın küçük duyurusundan sonra vücut dilinin tamamen değişmesi büyük bir kırmızı bayrak olmalıydı.

Shane bana bakmadan, "Yemek masada Kate," diye seslendi. "Muhtemelen yemelisin."

Bana bakmamasına rağmen başımı salladım ve yüzü yemekle kaplı olan Gunner'a doğru ilerledim. "İyi uyudun mu maymun?" Yumuşak bir sesle sordum.

"Onkey," diye cevap verdi kocaman bir sırıtışla.

"Yatağın üzerinde zıplamak!" Yanından geçerken Gavin bağırdı.

"Yeni yatağıma atlayan maymunlar olmasa iyi olur!" Onu dürterek alay ettim.

* * *

Tanrı'ya şükür gün sonunda bitmişti. Çocuklar yatma vaktinde o kadar gergindiler ki sanki hiç uyumayacaklarmış gibi hissediyorlardı. Yine de anlıyordum. Shane'in sabah gitmesi gerekiyordu ve onun gidişiyle ilgili endişeliydiler. Aslında adı Miles olan o inek sevimli adamın çocukları oraya götürmek yerine Shane'i bırakma noktasına götürmesine karar vermiştik. Orasının nasıl bir yer olacağından emin değildim ama tüm o ailelerin vedalaştığını görmenin onları muhtemelen korkutacağını hissediyordum.

Geceliğimi giydim ve çarşafın arasına kayarak tanıdık yastığıma uzandım. Kahretsin, sabahtan korkuyordum. O gece nasıl uyuyacağımı bilmiyordum. Çalar saatimde değişen her rakamla birlikte endişem de artıyordu.

"Kate Teyze, seninle yatabilir miyim?" Sage kapı aralığından fısıldayarak beynimde dolanıp duran "ya olursa" senaryolarını yarıda kesti.

"Elbette, yukarı gel," diye fısıldadım, yorganı arkaya atarak. "Bu yatağa muhtemelen yirmi kişi sığar."

"Ben de!" Gavin, güdük bacakları hızla kapımdan içeri girerken seslendi. "Sizin uyuduğunuzu sanıyordum!"

Sage kaşlarını çatarak, "Gavin duvarını tekmeleyip duruyordu," diye cevap verdi.

"Yorgun değilim," diye açıkladı Gavin, homurdanarak Sage ve benim üzerime sürünerek. "Tamam ama ben yorgunum. O yüzden hemen uyumak zorundasın."

"Tamam," diye homurdandı ve başını omzuma yasladı.

Ona doğru yuvarlandım ve Sage'in sırtına kıvrıldığını hissettiğimde vücudunu kendime çektim.

Çocukların vücutları ağırlaştıkça ve Gavin her zaman yaptığı küçük horlama şeyine başladığında bir süre sessizlik oldu ve Keller'ın yatağın ayak ucuna sürünerek gelene kadar odaya girdiğini fark etmedim.

"Selam dostum," diye seslendim tek kelime etmediğinde.

"Uyuyamadın mı?" "Yapayalnızdım," dedi burnunu çekerek.

Sürünerek Gavin'in diğer tarafına geçti ve yüzümüzü bize dönerek yakınıma uzandı.

"Ah, dostum. Burada uyumak ister misin?" İki yıl boyunca Gavin'le aynı odayı paylaştıktan sonra Keller yalnız uyumaktan nefret eder olmuştu. Acaba bu huyundan vazgeçecek miydi?

"Evet."

Dakikalar içinde uyudu ve ben de uzun bir süre parmaklarımı saçlarında gezdirdim. Keller önümüzdeki birkaç hafta boyunca yakından izlemem gereken kişi olacaktı.

Sage bazı şeyleri zor kabul ederdi, ama onları anlayana kadar içselleştirme eğilimindeydi ve sonra olanları sessizce kabullenirdi. Rachel öldükten sonra bir nevi içine kapanmıştı ama birkaç ay sonra, sarsıcı bir şekilde uyanması dışında her zaman olduğu Sage'e dönüşmüştü.

Gavin sadece akışına bıraktı. Çok rahattı, neredeyse fazla rahattı. Acaba bunun nedeni yaşı mıydı yoksa Tanrı, Shane ve Rachel'in akıllarını kaybetmemeleri için en büyük oğullarının tam tersi birine ihtiyaç duyduklarına mı karar vermişti?

Keller işleri zorlaştırırdı ve sorun yaşadığında herkes bunu bilirdi. Çok hassastı. Sanırım çoğu insan onun bu davranışının sadece bir velet olduğu anlamına geldiğini düşünürdü ama ben onu doğduğundan beri tanıyordum. Zavallı çocuk her şeyi içine atardı ve çok fazla şey hissettiğinde -bu ister korku, ister üzüntü ya da endişe olsun- bu her zaman öfke olarak ortaya çıkardı.

Etrafımıza yerleşen evin sessiz seslerini dinledim ve tüm bu küçük insanlara tek başıma bakabilmem için dua ettim.

Shane kapı aralığından, "Burada bir parti var gibi görünüyor," dedi ve onu görebilmem için yatağın etrafında yürüdü. "İyi ki sana bir kral almışım."

"Şaka yapmıyorum. Tanrı'ya şükür Gunner beşiğine hapsolmuş durumda yoksa korkarım yanlardan düşecektik."

"Onları yataklarına götürmemi ister misiniz?"

"Evet, muhtemelen daha iyi uyuyacaklardır," diye cevap verdim, Gavin'in terli alnını öperek.

Shane yatağın etrafından dolaşp Sage'i kucakladı ve ben ayağa kalkarken sessiz adımlarla kapıya doğru yürüdü.

İçeri girdiğinde, "Kalkmana gerek yoktu," diye fısıldadı.

"Önce Gavin'i almalısın. Gavin odalarına dönmeden Keller uyanırsa çıldırır."

"İyi karar." Başını salladı ve Gavin'i tutmak için eğildi. "Keller için hemen döneceğim."

Shane sonunda Keller'ı odasına taşıırken ben de aniden yalnız kalan yatağıma kıvrıldım. Shane içeri girdiğinde ona çocukları yataklarına yatırmasını söylediğim için kendime kızıyordum.

"Kenara kay," diye emretti ve kapıyı arkasından kapattı.

Yatağa geri döndüm ve yanıma tırmanıp yüz yüze gelene kadar yuvarlanmadan önce tişörtünü başının üzerine çekerken sertçe yutkundum.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

"Keşke gitmek zorunda olmasaydın," diye ağzımdan kaçırdım ve yüz ifadesini görememek için gözlerimi sıkıca kapattım.

"Evet, ben de bu konuda çok heyecanlı değilim," diye iç geçirerek cevap verince gözlerim yeniden açıldı.

"Rachel hep gitmek için sabırsızlandığını söylerdi." "Artık her şey farklı."

"Bu yetersiz bir ifade."

"Çocuklara bakman konusunda endişelenmiyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye sordu, kollarımdan birini tuttu ve vücudunun yan tarafına yaslanana kadar beni kendine çekti. "Sana güvendiğim kadar kimseye güvenmiyorum."

"Gerginim."

"Ben olsam ben de olurdum. Bir ton iş var."

"Senin için heyecanlıyım."

"Endişelenmemen gereken tek şey bu." "Elimde değil."

"Sen farkına varmadan dönmüş olacağım."

"Sen dönene kadar ben kocaman olacağım," diye yakındım. Usulca güldü, yatağın tamamını sarsarak.

"Muhtemelen."

"Seni özledim," diye fısıldadım usulca, elimi yumruk yapıp göğsüne koydum.

"Daha gitmedim bile."

"Hayır, seni uzun zamandır özlüyorum."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, son bir yıldır etrafında dans ettiğimiz fili gündeme getirerek büyük bir hata yapıp yapmadığımı merak ettim.

"O zamanlar pisliğin tekiydin."

"Sen benim en iyi arkadaşımydın."

"Biliyorum." İç çekerek bedenimi kendine doğru daha sıkı çekti.

"Sadece aptalca bir aşktı. Bunu atlatabilirdim. Atlattım da," diye ısrar ettim.

"Yirmi bir yaşındaydım ve dünyaya kızgındım," diye hatırlattı bana. "Sen yokmuşsun gibi davranmak daha kolaydı. O üzgün, büyük kahverengi gözlerinle beni izlediğini görmek zorunda kalırsam aptalca bir şey yapacağımı biliyordum."

"Demek oda arkadaşına asıldınız. Tanrım, bu tam bir pislik hareketiydi," diye karşılık verdim.

"Öyleydi," diye kıkırdadı. "Ama kahretsin, Rachel çok ateşliydi." "Tamam, konuşma bitmiştir."

"Özür dilerim."

"Oldukça ateşliydi," diye homurdandım. "Piliçlerden hoşlanıyor o l s a y d ı m , kesinlikle ona vururdum."

Şaşkın bir kahkaha attı ve tüm vücudum ısındı. "Sen delisin."

"Onu özlüyorum," diye itiraf ettim, boğazım düğümlendi. "Siktir, ben de."

"Bazen hala ona mesaj atmak için telefonumu elime alıyorum."

"Sabahları yatağında yuvarlanır ve onun orada olmasını beklerdim."

"Onu makyajsız görmene gerçekten izin mi verdi? Sen uyanmadan önce yataktan fırlar ve yüzüne makyaj yapar diye düşünmüştüm," diye şaka yaptım.

"Birlikte olduğumuz ilk yıl boyunca bunu yaptı," dedi kahkahalar atarak. "Sonunda bunu yapmayı bırakması için yataktan çıkmadan önce onu yakalamak zorunda kaldım."

"Yemin ederim o benim tam zıttımdı," diye yakındım. "Makyaj yapmaktan ve saçımı yapmaktan nefret ediyorum."

Ona bakmak için başımı geriye doğru eğdim ve bana gülümsediğini gördüm. "Buna ihtiyacın yok."

"Ne?"

"Makyaja ihtiyacın yok." "Hayır, ihtiyacım var. Sadece çok tembelim."

"Yok, cildin kusursuz," dedi sessizce, parmağını yanağında gezdirmek için uzandı. "Dudakların zaten kırmızı ve sen gülümsediğinde, yemin ederim insanlar da gülümsemekten kendilerini alamıyorlar. Bu bulaşıcı bir şey."

"Bunu söylemek zorunda değilsin."

"Ne, gerçek mi? Kate, doğuştan kendine gveniyorsun. Rachel güzeldi, evet. Ama bunun için çalıştı, çünkü bunu hiç hissetmedi." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi. "Kendini onunla kıyaslama. Bu elma ile portakal gibi bir şey."

"Sanırım eski alışkanlıklar zor ölüyor." "Bu konuda yardımcı olmadığıma eminim."

"Gerçekten yapmadın. Sikkafalı," diye cevap verdim şakacı bir kaş atmayla.

"Seni ıplak görmekten nefret ediyorum," dedi başını sallayarak ve şok içinde geriye doğru sallanmama neden oldu.

"Vay canına, siktir git!"

İtmeye başladım ama beni göğsüne daha sıkı bastırdı.

"Vücudun delirmiş Kate," dedi bana doğru dönüp üzerime eğilirken. "Sana bakıyorum ve giydiğin köhne kıyafetleri görmüyorum. Meme uçlarını çektiğimde gğslerinin nasıl zıpladığını görüyorum. Boşaldığında eneni nasıl sıktığını ve aletimi emerken kırmızı dudaklarının nasıl şiştiğini görüyorum."

Ağzım açık kaldı ve şok içinde ona baktım.

"Sen karımın en iyi arkadaşıydın. l karımın. Anlıyor musun bunu? Sana bakıyorum ve çocukken beni deli eden Katie'yi ya da Rachel'ın en iyi arkadaşı olan Katie'yi görmüyorum. Kate'i görüyorum, beni sertleştirip sonra daha fazlası için yalvaran kadını. Bu hiç iyi değil. Bununla ne yapmam gerekiyor?"

Bu varsayımsal bir soru değildi. Bana ne yapacağımı soruyordu ve ne söylemem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kolları titriyordu ve gözleri şaşkınlıktan bulanıktı. Bu bana onu ilk gördüğüm zamanı hatırlattı, akşam yemeği için teyzem ve eniştemin mutfak masasında otururken - onlar onu sohbete çekerken kendini ayrı tutmak için çok çabalıyordu.

Elimi kaldırıp usulca yanağına koydum ve onun için acı çektim. Yumuşak kalbim ya da hamilelik hormonlarım yüzünden köpek maması reklamları yüzünden ağlıyor olabilirdim ama onu yatıştırmayı çok istiyordum.

Bu adamın nereden geldiğini görmüştüm. şeytanlarını ve geçmişini biliyordum ve suçluluk duygusunun dalga dalga yayıldığını hissedebiliyordum.

"Bunu bu gece ozmek zorunda değilsin," diye fısıldadım. "Hiçbir şey yapmak zorunda değilsin."

"Evet, sanırım biliyorum," dedi acı içinde.

Sonra dudakları benimkilere değdi, o kadar yumuşaktı ki zar zor hissedebiliyordum.

"Bana gitmemi söylemelisin."

"Bunu neden yapayım ki?" Alt dudağını ağzıma alarak cevap verdim. "Beni hamile bırakacak değilsin ya."

O anda dondu kaldı ve ağzımdan kaçırdığım kelimeler için pişman oldum. Yemin ederim, bazen hiçbir süzgecim olmuyordu.

Başka bir şey söylemeden vücudumda aşağı doğru ilerledi ve geceliğimi kalçalarımın dolandığı yerden nazikçe yukarı çekti. Sonunda dizlerimin arasında diz çöktüğünde, eğildi ve yüzünü karnıma bastırdı.

"Bebeğimi doğuracaksın," dedi tenime karşı.

Gözlerimin dolduğunu ve gözyaşlarımın yüzüme damladığını hissettim. *Nihayet. Sonunda söylemişti.*

"Elbette," diye cevap verdim, boğuk sesim sözlerimdeki kayıtsızlığı yalanlıyordu.

"Elimden geleni yapacağım, tamam mı?" dedi endişeyle. "Söz veriyorum. Ona iyi bir baba olacağım."

"Sen zaten iyi bir babasın."

"Ama *bu* bebeğe," diye cevap verdi, yüzünü kaldırıp elini karnıma bastırarak. "Bu bebeğe iyi bir baba olacağım."

"Bundan hiç şüphe etmedim."

"Yaptım," diye itiraf etti, başını utançla gözlerime doğru kaldırdı.

Sözlerindeki gerçek bana bir ton tuğla gibi çarptı ve sonunda çocuğumuzun kanıtını neden bu kadar uzun süre görmezden geldiğini anladım.

Bir kez başımı salladım, o da bana başıyla karşılık verdi, sanki o anda planlamadığımız ya da istemediğimiz bu bebeğe bakmak için sözsüz bir anlaşma yapıyorduk.

* * *

"Yani, uzun bir süre sevişemeyeceğim," dedim ağlamaklı bir sesle birkaç dakika sonra, onu öldürüyor olduğunu bildiğim gerginliği kırarak. "Biliyorsun, şu hamile meselesi yüzünden. Ve sen de ülken için savaşma meselesi yüzünden uzun süre sevişemeyeceksin..." Ellerimi yanaklarıma silerken kaşlarımı kaldırdım ve

rahatladığını ve yüz hatlarında çok daha yumuşak bir şeyin hareket ettiğini izledi. "Bu doğru. Ne düşünüyorsun?" diye sordu sinsi bir gülümsemeyle.

"Bu gecenin tatlı tatlı sevişmek için son gecemiz olduğunu düşünüyorum."

"Beni baştan çıkarmaya mı çalışıyorsunuz, Bayan Robinson?"

"Sormak zorundaysan, belli ki doğru yapmıyorum," diye cevap verdim, külotumu kavrayıp yavaşça bacaklarımdan aşağı çekerken.

"Şimdiden ıslanmışsın," diye şaşkınlıkla yorum yaptı dizlerimi açarken.

Utanç içinde kolumu yüzüme kapattım. "Yüzün alt katıma çok yakındı!"

"Senin alt katın mı?" diye sordu eğlenerek, nefesi sıcak tenime çarpıyordu.

"Peki, ona ne diyorsun?"

"Vajina. Amcık. Am... Klitoris."

"Kahretsin," diye nefes aldım o beni yalarken. "Çok pis bir ağzınız var, Mr. Anderson."

Klitorisimi dudaklarının arasına almadan önce "Daha kirli yapabilirim" diye cevap verdi.

Shane'in elleri kalçalarımın üzerinde gezinirken dili ve dudakları da kalçalarımın arasında hareket ediyordu ve ilk kez acelesi yoktu. Her yalayışı ve emişi kasıtlıydı, beni yavaşça kenara doğru itiyor ve sonra terleyene ve yeni çarşaflarıma yaslanana kadar beni tekrar uzaklaştırıyordu.

"Hazır mısınız?" diye sordu nefes nefese, sonunda çekilip şortunu kalçalarından aşağı indirirken.

"Eğer önümüzdeki otuz saniye içinde beni boşaltmazsan, canını yakacağım," diye inledim ve onu güldürdüm.

"Boşaldığında, amın neredeyse zonkluyor ve çok ıslanıyorsun," diye fısıldadı kulağıma üstüme çıkarken. "Bu olduğunda seni sikimin etrafında istiyorum."

Shane uzun bir hamleyle yavaşça içime girdi, sonra dizlerimden birini bacağım ikimizin arasında bükülene kadar yukarı çekti. Yavaşça tekrar tekrar içeri iterken yüzümü yakından izledi, bacaklarımı hareket ettirdi ve sonunda tüm vücudumu sarsan bir noktaya ulaşana kadar açığı değiştirdi.

"İşte orada," diye fısıldadı memnun bir gülümsemeyle. "Dayan bebeğim."

"Lanet olsun," diye mırıldandım o noktanın üzerinden tekrar tekrar geçerken. Benim

O hareket ederken tüm vücudum donmuştu. Eğilirsem tekrar kaybedeceğinden korkuyordum ve onun G noktama sürtünme hissi yakın zamanda bırakmak istediğim bir his değildi.

"Çok tatlısın," dedi Shane gülümseyerek, ben onu kocaman gözlerle izlerken. "Kıpırdamamak için kendini zor tutuyorsun."

"Oh Tanrım, bu iyi hissettiriyor," diye inledim o daha hızlı hareket ederken.

"Eğer durmamı istemiyorsan, ellerini üzerime koysan iyi edersin," diye uyardı kalçalarını öne doğru atarak. "Artık nerede olduğunu biliyorum. Yapacağın hiçbir şey onu bulmamı engelleyemez."

"Ya-"

"Eller, şimdi," diye emretti.

Ellerimi gövdesine doğru kaldırdım, biri sırtını sararken diğeri boğazının ön tarafını nazikçe sarmak için yukarı kalktı.

Homurdandı ve yüzü benimkine yaklaşıp kalçalarının açısını değiştirirken sertçe yutkunduğunu hissettim, böylece ağzına doğru inledim.

"Sorun yok, seni tuttum," diye nefes aldı, iki bacağıma da bükülüp göğsüne bastırana kadar kaldırdı ve tekrar G noktama vurdu. "İşte böyle."

"Lütfen," diye yalvardım kısık sesle.

"Daha sert mi?" Geri çekildi ve beni sertçe öperken umutsuzca içeri itti.

"Evet. Evet. İşte böyle."

"Tanrım, çok seksisin," diye mırıldandı ağzımın içine. "Neredeyse vardın, Kate. Al şunu. Siktir!"

Ben patladım, o da derin bir iniltiyle hemen arkamdan geldi. Vücutlarımız terden kayganlaşmıştı ve içimden çıktığında bir mil koşmuş gibi hissediyordum.

"İyi misin?" diye sordu nazikçe, bacaklarımı düzeltmeme yardım ederken. "Kendimi total bir erişte gibi hissediyorum," diye inleyerek yataktan çıktım.

"Nereye gidiyorsun?"

"Banyo," I mırıldandı, benim gözler zaten büyüyor ağır yorgunluktan. "İYE'nin şakası yok."

"Seksi," diye alay etti.

"Biyoloji," diye karşılık verdim uzaklaşırken.

Yatak odama döndüğümde Shane'in hâlâ yatağında yattığını görünce şaşırdım.

"Eğer bana yakın uyursan, ıslak noktadan kaçınabiliriz," diye beni bilgilendirdi.

temkinli bir şekilde. "Tabii gitmemi istemiyorsan."

"Hayır, kal," dedim yorgun bir sesle, yanına sürünerek. "Ama ben uyuyacağım."

"Ne yaptığımızı bilmiyorum Katie," dedi Shane beni kaşık gibi vücudunun kıvrımlarına doğru çekerken. "Muhtemelen işleri daha da kötüleştirdik."

"Şimdiden pişmanlık mı duyuyorsun?" Hafifçe sordum, gözlerim tekrar açıldı. "Hayır. Pişmanlık yok," diye beni temin etti ve beni sıktı.

"Bu gece hiçbir şeyi çözmek zorunda değiliz," diye hatırlattım ona, midem çalkalanıyordu. "Değil mi?"

"Evet, tamam," diye fısıldadı başımın arkasına doğru.

Ne bekliyordum bilmiyorum ama gözlerim düşmesine izin vermediğim yaşlarla doldu. Seksle aşkı karıştıran bir kadın değildim, hiçbir zaman da olmadım. Cinsel çekim daha güçlü duyguların göstergesi olmak zorunda değildi. Yıllar boyunca ara sıra birkaç tek gecelik ilişki bile yaşamıştım.

Ama yanımda yatan adam Shane'di.

Eski duygular tekrar su yüzüne çıkmadan önce daha ne kadar dayanabileceğimden emin değildim ve çıktıkları anda onun gideceğini biliyordum.

Ve bir dahaki sefere maliyet çok daha fazla olacaktır.

Bölüm 7

Shane

Yavaşça duş aldım, ayaklarımın altındaki temiz küvetin ve sabahın sessizliğinin tadını çıkardım. Bunlardan herhangi birinin lüksüne tekrar sahip olmadan önce ne kadar zaman geçeceğini bilmiyordum.

Sevkiyatlar yeni bir şey değildi. Hepsini daha önce de yapmıştım - çocukları bırakmak, birkaç deniz çantasıyla yaşamak, altı ay boyunca kış gibi kokmak, tam bir gece uykusu almama bile izin vermeyen sürekli tetikte olma hali.

Ama o sabah göğsüm daha önce hiç olmadığı kadar daralmıştı. Sanırım duygularım yüzeye biraz fazla yaklaşmış olabilirdi ve bu benim konumumdaki bir adam için tehlikeliydi. Her şeyi kilitlemem gerekiyordu. Rutinimi, zihnimin dolaşmasına izin verebileceğim şeyleri ve ne pahasına olursa olsun görmezden gelmem gereken şeyleri hatırlamam gerekiyordu.

Su nihayet soğumaya başladığında duşu kapattım ve perdeyi arkaya kaydardım.

Kate geceliğiyle oradaydı.

Şaşkınlıkla irkildim. "Neyin var?"

Kollarını sıkıca kendine sarmıştı, gözleri kocaman açılmıştı ve ağzı titriyordu. "Gittiğini sanmıştım," dedi sessizce, titreyerek. "Gittiğini sanmıştım."

Havlumu askıdan aldım ve onu göğsüme doğru çekebilmek için çabucak kurulandım.

"Veda etmeden gitmezdim." "Biliyorum.

Neden paniklediğimi bilmiyorum."

"Donuyorsun. Gel hadi." Onu nazıkçe yatak odama çektim, şifonyerimin üstünden bir sweatshirt çıkardım ve başına geçirdim. "Daha iyi misin?" Kollarını kolların arasından geçirirken sordum.

"Evet."

Onu yatağın ayak ucuna yönlendirdim ve üniformamı düzenli bir şekilde giyerken sessizce oturmasına sevindim.

Ayrıldığım günkü rutinim önemliydi, bunun farkına varmıştım.

ilk birkaç konuşlandırmamda. Aslında batıl inanç değildi -bu saçmalığa inanmıyordum- ama bunun yerine kaygımı dengelemenin bir yoluydu.

Önce boxer külotumu, sonra çoraplarımı, atletimi, pantolonumu, kemerimi, botlarımı, bot bantlarımı, bluzumu giydim. Cüzdan cebimde. Saat bileğimde. Kollar düğmeli. Göğüs cebimde çocukların fotoğrafları.

İşim bittiğinde döndüğümde Kate'in dikkatle beni izlediğini gördüm. "Çocukları uyandırmaya hazır mısınız?" diye sordum.

"Ne kadar zamanımız var?" diye sordu kısık sesle.

Saatimi kontrol ederek, "Bir saatten biraz fazla," diye cevap verdim.

"Birkaç dakika bekleyebilir miyiz? Bulantı önleyici ilacımın etkisini göstermesini bekliyorum."

"Hâlâ onu mu alıyorsun?" Her zaman oldukça yorgun görünmesine rağmen hâlâ sorunları olduğunu fark etmemiştim. Hamileliği hiç de kolay geçmemişti.

Yanına oturduğumda bana "Artık o kadar kötü değil," diye bilgi verdi.

Saçları her açıdan dışarı fırlamıştı ve bir gece öncesinden beri arkada keçeleşmişti. Gözlerinin altında koyu halkalar vardı ve dudakları hafifçe çatlamıştı. Sweatshirt'üm göğüslerini sıktağı yerler dışında üzerinde kocaman duruyordu ve ayak tırnaklarındaki oje sekiz farklı renkteydi ve kırılıyordu.

Garip bir şekilde hâlâ muhteşem görünüyordu. Elini tutmak için uzandım.

Başını sallayıp duvara bakarken ona "Çok çabuk geçecek," dedim. "Korkma Katie."

"Bu işte pek iyi değilim, değil mi?" diye sordu sulu bir kıkırdamayla, başını çevirip gözlerimin içine bakarak.

İyi değildi. Bu işte iyi değildi. Rachel gibi metanetli değildi. Bana her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermedi ya da ayrı geçireceğimiz zamanın çabuk geçeceğini kabul etmedi. Cesur bir yüz ifadesi takınmadı ya da yokluğumu fark etmeyecekmiş gibi davranmadı.

Rachel bunları yaptığı için ona minnettardım. Zamanı geldiğinde, bensiz de gayet iyi olacağını bilerek ayrılmak benim için son derece kolay olmuştu.

Ama o Kate değildi. Kate, Rachel değildi. Kalbini koluna takardı; duyguları her zaman tüm dünyanın görebileceği şekilde ortadaydı. Eğer Kate altı aylığına gitmemi sorun etmiyormuş gibi davransaydı, nasıl hissederdim emin değilim.

"Gayet iyi gidiyorsun," diyerek küçük bir gülümsemeye onu rahatlattım ve gözyaşları yanaklarından süzülürken tekrar gülmesini sağladım. "Buraya gel."

Onu kucağıma çektim ve yüzünü boynuma bastırdı. Beni kavrarken tırnakları tişörtlerimin arasından sırtıma battı ve ben de karşılık olarak kollarımı ona sardım.

Saçları benim gibi kokuyordu. Kahretsin, tüm vücudu benim gibi kokuyordu. "Şu aptal hormonlar yüzünden," diye yakındı burnunu çekerek.

"Umarım ben dönmeden önce bu pisliği kontrol altına alırsın," diye cevap verdim, başının üstünü öperek.

"Kapa çeneni, göt herif." Geri çekildi ve göğsümü tokatladı, gözyaşları nihayet kontrol altına alınmıştı. "Hadi gidip çocukları uyandıralım."

* * *

"Çoraplar!" Kalkış vaktim yaklaştıkça seslendim.

Çocuklarla kanepede son dakika sarılmaları yapıyorduk. Bu, Sage henüz bebekken başlattığım bir gelenektir ve onu nasıl bırakacağımı hiç bilmiyordum. Sanki bu beni onu tekrar görene kadar idare edecekmiş gibi olabildiğince çok zaman geçirdim.

Hiç olmadı.

Her gittiğimde, döndüğümde çocuklarımla tamamen farklı olacağını bilmekle baş etmek zorunda kaldım. Büyüyecekler, yeni şeyler öğrenecekler, dişleri dökülecek ve saçları çıkacaktı. Yeni konulara ilgi duyacaklar ve benim yokluğuma alışacaklardı. Bu acı vericiydi.

"İşte benimki!" Sage neşeye ayağındaki çoraplardan birini bana uzattı.

"Benimki!" Gavin bana kendisininkini uzattı.

"Al bakalım," diye fısıldadı Kate kucağımdaki Gunner'a, minik çorabını çıkarıp ona uzatırken. "Ne diyorsun?"

"Benim!" Gunner elindeki çorabı yüzüme fırlatarak bağırdı. Kate homurdandı ve ben de Keller'a bakmadan önce güldüm. Keller asık suratla, "İşte benimki," dedi ve kendi çorabını uzattı.

"Whew!" Bütün küçük çorapları pantolonumun cebine tıktırırken alay ettim. "Ayaklarını yıkamalısın dostum. Bu kokuyor!"

Keller güldü, halinden memnun görünüyordu ve küçük bedenini göğsüme yasladı. "Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, Kell." Yüzümü saçlarına bastırdım ve küçük çocuk terinden ve bebek şampuanından derin bir nefes alarak onu sertçe öptüm.

Kapı çaldığında hepimiz donup kaldık.

Kate cesur bir gülümsemeyle, "Erken geldi," diye fısıldadı. "Sorun değil, bekleyebilir."

Çocukları ve beni kanepede bırakarak ön kapıya doğru yürüdü. Ön kapıyı açarken onu izledim, sonra yüzünü ellerine gömdü ve hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladı.

Koruyucu annem kollarını Kate'e sarıp onu bir o yana bir bu yana sallarken koruyucu babam "Büyükbabam geldi!" diye seslendi.

Tanrıya şükür zamanında geldiler.

"Büyükbaba!" diye bağırdı çocuklar, Keller hariç hepsi koltuktan fırladı.

"Çantalarımı almama yardım eder misin, dostum?" Ayağa kalkıp Keller'ı kalçama yerleştirerek sordum.

Yukarı çıktık ve çantalarımı aldım, Keller'a tuvalet malzemeleri, iPod'um ve fazladan bir takım tulumla dolu küçük sırt çantamı verdim. Küçük omuzlarında devasa görünüyordu ve doğrulup önümde aşağıya doğru yürümeden önce biraz salındı.

Çantalarımı ön kapıdan içeri bırakırken Mike, "Hey, evlat," dedi. "Her şey hazır mı?"

"Evet, her şey hazır," diye başımı sallayarak cevap verdim. Elim sıkı ve beni sıkıca kucakladı.

"Geldiğin için teşekkürler baba," dedim o bana sıkıca sarılırken. "Ben gittiğimde Kate zor zamanlar geçirecek."

"Başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

"Ben de biraz istiyorum," diye araya giren Ellie, Mike'ı kalçasıyla yolundan çekerek kucaklaşmak için yanına geldi. "Her şey hazır mı?"

Tekrarlanan soruya güldüm. "Evet, her şey hazır."

"Sana bir hediyemiz var, baba!" Sage, Keller ve Gavin'in arkasından bana doğru koşarak seslendi.

"Sen mi yaptın?"

Kapı zili tekrar çaldı ve sertçe yutkundum.

"Ben bakarım. Sen hediyeni aç," dedi Mike ve uzaklaştı.

Kate, Gunner'ı kalçasında tutarak birkaç adım ötede duruyordu ve Keller'ın elindeki hediyeye bakmadan önce uzun bir süre onun gözleriyle göz göze geldim.

ellerime doğru itiyordu. Pazar çizgi romanlarına sarılmıştı ve bu tanıdık manzara karşısında gülümsemekten kendimi alamadım. Ellie hediyelerini her zaman çizgi roman kâğıtlarına sarardı -bir tomruk şirketi sahibi bir adamla evli olmanın kâğıt israfı anlamına gelmediğini söylerdi- bu yüzden Noel ve doğum günü hediyelerinde kullanmak üzere bütün yıl boyunca çizgi romanları biriktirirdi.

"Bir Kindle!" Miles ve Mike bize doğru gelirken Keller bir aşağı bir yukarı zıplayarak sürprizi bozdu.

"Bu şimdiye kadarki en güzel hediye," dedim çocuklara ciddi bir şekilde ve her birini öptüm. "Teşekkür ederim."

"Gitme vaktin geldi mi?" Sage neredeyse sekiz yaşında bir çocuk için fazla ciddi bir sesle sordu.

"Evet, gitme vakti geldi," diye onayladım ve uzanıp onu kucağıma aldım. "Sen farkına bile varmadan dönmüş olacağım."

Bir tur daha sarılıp öptüm, sonra bir tur daha, sonra Ellie'nin çocukları kahvaltı için mutfığa götürmesine izin verdim.

"Beni dışarı çıkarır mısın?" Boğazımdaki yumruya rağmen Kate'e sessizce sordum. "Elbette."

Mike ve Miles çantalarını önümüzden kamyonu taşıdılar ve Kate'le beni kendi sessiz küçük baloncuğumuzda bıraktılar. Elimini omuzlarına doladım ve parmaklarımı boynunun yan tarafına koydum, başparmağım tam nabız noktasının üzerindeydi.

"Kindle'a bir sürü kitap koydum. Erkekçe olanlar, bilirsin, askeri tarih, gerilim ve polisiye. Ne okuduğundan emin değildim-" diye saçmaladı. Miles'in kamyonetinin arka kapısına ulaştığımızda sözlerini ağızımla kestim.

Tanrıya şükür camlar karartılmıştı ve Mike ile Miles'in durduğumuz yere bakmaktan özenle kaçınacaklarını biliyordum... ama bu olmasalardı da fark etmezdi.

Dilimi ağzına götürdüğümde inledi ve başımı elleriyle kavradı ve kışını tutup bacakları etrafıma sarılmış halde kamyonu yaslanana kadar onu kaldırmaktan kendimi alamadım.

Ne yaptığımı bilmiyordum. Aramızdaki şeyler çok karmaşıklaşıyordu. Çok karmaşık.

Ama ağızımda onun tadı olmadan ayrılma düşüncesine dayanamıyordum.

"Keller'ın sana cevap vermesine izin verme," dedim sonunda dudaklarımı çekip alnımı onunkine dayadığımda.

"Tamam."

"Sage sessizleşecek. Onu yakından izlediğinden emin ol."

"İzleyeceğim," diye başını sallayarak söz verdi.

"Sanırım Gavin merdivenlerin üstündeki kapıya tırmanabiliyor, o yüzden ona kapıyı nasıl açacağını öğretmelisin ki kaçmaya çalışırken düşmesin."

"Bunu yapabilirim."

"Gunner yatma vaktinden nefret eder, ama seninle uyumasına izin verme. Onu bir daha asla beşiğe sokamazsın."

"Birlikte uyumak yok. Anladım," diye fısıldadı, başparmakları şakaklarımda ileri geri geziniyordu.

"Vitaminlerini aldığından emin ol, tamam mı?" Dudaklarımı hafifçe yanağına ve çenesine sürterek sordum. "Çok hastaydın."

Bacaklarının yavaşça kalçalarımın altına kaymasına izin verdim ve yüzü korkuyla dönerken sertleşti.

"Çocuklarıma iyi bak," diye fısıldadım, elimi geceliğinin altından geçirip karnının derisine koydum.

"Yapacağım. Söz veriyorum."

Başımı salladım, ellerini başımdan çekmeden önce onu bir kez sertçe öptüm.

Ellerini sıkıca tutarken, "Müsait olduğumda evi arayacağım," diye söz verdim.

Bana uzanabilmek için geri çekilmeye çalışıyordu ama ellerini ağzıma götürüp parmak eklemlerini öptüğümde durdu. "Eve gir."

"Hayır," diye karşı çıktı, başını çılginca sallayarak. "Eve gir, Kate."

"Hayır. Hayır." Beni öldürüyordu.

"Burada tek başına durmanı istemiyorum. Eve gir. Hemen Katie," diye emrettim ve onu biraz ittim. Midem düğüm düğüm olmuştu.

Sonunda başını sallamadan önce bana kocaman gözlerle baktı, sonra bir adım geri çekildi ve bir kez daha öne uzanıp beni sertçe öptü.

Sonra omuzlarını dikleştirip başını dikleştirerek hızla eve doğru yürümesini izledim ve o ön kapıdan geçerken Miles'ın kamyonetinin arka koltuğuna tırmandım.

"Az kaldı dostum." Miles garaj yolundan geri geri çıkarken söyledi.

"Sadece sür," diye emrettim, başımı koltuğa yaslarken

titreyen elimi cebime sokup çocuklarım gibi kokan dört küçük çorabı avuçladım.

Uzun bir görev olacaktı.

* * *

"Alo?"

Katie'nin sesini duyunca derin bir nefes aldım, sıcak hava neredeyse beni boğacaktı. Onları Kaliforniya'da bırakalı bir haftadan az olmuştu ve zamanla daha katlanılabilir hale geleceğini bilsem de, o anda inanılmaz derecede ev hasreti çekiyordum.

"Hey, benim."

"Shane!" diye bağırarak beni güldürdü. "Bu kadar erken arayacağını düşünmemiştim!"

"Biraz zamanım vardı, bu yüzden kontrol etmek ve işlerin nasıl gittiğini görmek istedim. Çocuklar nasıl?"

"İyiler. Aman Tanrım, aradığın için çok heyecanlanacaklar.

Gidip onları getireyim-"

"Dur bakalım," diye kıkırdayarak sözünü kestim. "Önce sen benimle konuş. Kell ve Sage nasıllar?"

"İyiler. Kell'in birkaç sinir krizi oldu ama çok kötü değil ve Sage de çoğu gece benimle kalıyor ama her şey yolunda. Sanırım Ellie Teyze ve Mike Amca'nın burada olması yardımcı oluyor."

"Bu çok iyi. Bu gerçekten iyi." Güneş gözlüklerimi çıkardım ve burnumun kenarını sıktım. "Peki ya Gavin ve Gunner?"

"Gavin, şey, Gavin. O çocuğu hiçbir şey korkutamaz, değil mi? Gunner da Ellie Teyze'nin onu şımartmak için burada olmasından çok memnun. Yemin ederim onu bir kere bile yere yatırmadı," dedi ve gergin bir kahkaha attı.

"Peki ya sen? Sen nasılsın?" "Oh, iyiyim,"

diye cevap verdi rahatça. "Kate," dedim

uyarırcasına.

"Tamamen iyi."

"Kate." Yalan söylediğini anlayabiliyordum. Bunu her zaman söyleyebilmişim. Cümlesinin son kelimesinin biraz daha tizleştiği bir şey yapardı.

"İlk birkaç gün zordu, tamam mı? Üzgündüm ve sanırım Ellie Teyze ile Mike Amca'nın burada olması kendimi kaybetmem için bana biraz izin verdi."

"Ne oldu?" Sandalyemde daha dik oturdum, midem sıkıştıyordu.
Ne demek istedi?

"Sadece normalden daha hastaydım," dedi sessizce.

"Neden haplarını almadın?" Sorum niyetlendiğimden daha sert çıkmıştı ve küçük bir of çektiğini duydum.

"Onları tutamadım," diye mırıldandı.

"Ne oluyor Kate?" Kısa tırnaklarım avucuma batarken şakaklarımda bir baş ağrısı oluştuğunu hissettim. "Acil servise mi gittin?"

"Hayır, yapmadım," diye karşılık verdi. "Evde iyiydim. Sanırım sadece aşırı duygusal yüklenme oldu. Birkaç gün sonra normale döndüm."

"Bunu yapamazsın," diye homurdandım, ellerimi yüzüme sürerken kendimi kontrolden çıkmış hissediyordum. "Çocuklarımı sana bıraktım Kate. Öylece dağılıp gidemezsin."

"Vay canına. Tamam, um-" Burnunu çekti ve kendimi tam bir pislik gibi hissettim. Onu ağlatmak istememiştim. *Kahretsin.*

Çaresizlik hissimin uyandırdığı öfkeyi atlatamıyordum. Bu saçmalıkla başa çıkamazdım. Bunu fark etmemiş miydi? Odağımın nerede olması gerektiğinin ve eğer odağım evde onunla birlikteyken kendini kaybederse bunun ne kadar kötü olacağının farkında değil miydi? Hay sikeyim. Kaliforniya'da işleri kontrol altında tutması için ona ihtiyacım vardı.

Rachel'la hiç böyle bir şey yaşamamıştım.

"Sage'e telefonu getireceğim," dedi kısık sesle. "Yeterince zamanın var mı?"

"Evet, birkaç dakikam daha var." Özür dilemek istedim. Duygularını incittiğimi söyleyebilirdim ama ben dünyanın öbür ucundayken o dağılamazdı. Çocuklara bakacağına söz vermişti. Bununla başa çıkamazsa ben ne halt edebilirdim ki?

"Seni özledim," diye fısıldadı Kate, ama ben cevap veremedi telefonlu kapattı.

O zaman sıcıp batırdığımı anladım. Tekrar.

"Alo?" Bağlantıdan Sage'in tatlı sesi geldi. "Selam prenses."

"Büyükbaba, ben baban!" Arka planda Mike'ın kıkırdadığını duydum.

"Nasıl gidiyor, bebeğim?"

"Gunner çöpün içine girdi," diye neşeyle gevezelik etti. "Bu nasıl oldu?"

"Büyükannem Kate Teyze'ye banyoda yardım ediyordu-"

"Kate Teyze neden banyodaydı?" Sözüünü keserek sordum. "Ne?" diye sordu ve bana soruyu tekrarlattı.

Sage bana "Bebeği onu yine hasta ediyordu," diye bilgi verdi. "Ama şimdi daha iyi. Büyükbabamın Gunner'a bakması gerekiyordu ama Kell kanepede zıplıyordu ve *kafasını yarmadan* önce onu durdurması gerekti." Mike'ı taklit edercesine son dört kelimedede sesini daha da kalınlaştırdı ve ben de gülmekten kendimi alamadım.

Aynı cümleyi Mike'ın ağzından kaç kez duyduğumu bilmiyordum.

"Keller'la konuşmak ister misin?" "Elbette. Seni seviyorum prenses." "Ben de seni seviyorum, baba!"

Telefonda bazı cızırtılar vardı ve birkaç dakika sonra Keller'ın sesini duydum.

"Baba!"

"Hey, dostum!"

"Ne yapıyorsun?" Sesi kıtır kıtır bir şeyler yiyormuş gibi geliyordu. Havuç mu? Kafamda tam olarak ne yaptığını canlandırmaya çalıştım, giydiği kıyafetlere kadar.

"Sadece çalışıyorum. Sen ne yapıyordun?"

"Büyükbabamla oynuyorum. Dün parka gittik ve bütün maymun demirlerini *tek başıma* yaptım."

"Vay be. Ben dönene kadar silahların kocaman olacak," diye dalga geçerek onu güldürdüm.

"Yakında eve gelecek misin?"

Kalbim karnıma düştü. "Bir süre için değil, dostum."

Odanın karşısındaki bir adam dikkatimi çekti ve zamanımın dolduğunu haber verdi. *Kahretsin.*

"Hey, Kell, gitmem gerek, dostum." "Tamam," diye homurdandı.

"Seni yakında arayacağım, tamam mı?" Ayağa kalkarak sessizce söyledim. "Kate Teyze'ye bilgisayarını kurduracağım, böylece orada konuşabiliriz."

"Tamam. Seni seviyorum baba."

"Ben de seni seviyorum, Kell. Küçük çocuklara benim için bir öpücük ver, tamam mı?" "Tamam."

"Peki ya

Kell?"

"Evet?"

"Artık kanepede zıplamak yok."

"Sage!" Bağlantı kopmadan önce çığlık attığımı duydum.

"Hoşça kal evlat," diye mırıldandım telefonu ahizeye geri kapatmadan önce.

Örtümü başıma geçirdim ve çağrı merkezinden çıkarken güneş gözlüklerimi yüzüme geri ittim. Evi aramayı seviyordum ama haftada bir ya da iki kereden fazla görüşmediğimden emin olmalıydım... tabii zamanım olduğunu varsayarsak. Kate ve çocuklarla konuşmak bana bir rahatlama hissi vermişti ama günün geri kalanında bunun beni keyifsiz bırakacağını biliyordum.

Kate'in ne kadar kızgın olduğundan emin değildim. Pislik gibi davranmıştım ama kelimeler ağzımdan dökülmüştü. Sade ve basit mi? Hayal kırıklığına uğramıştım.

Rachel'in gitmiş olmasından nefret ediyordum. Hâlâ bazen onu arıyor olmaktan nefret ediyordum, özellikle de içinde bulunduğum bu cehennem gibi sıcak bok çukuruna geldiğimden beri. Kate'in kafamda her boş yeri kaplamasından, her şeye sızmasından nefret ediyordum. Anneleri olmadığı için ondan çocuklarıma bakmasını istemek zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Bunun için ona borçlu olmaktan nefret ediyordum.

Okul programlarını, yeni dişleri ve dönüm noktalarını kaçırmaktan nefret ediyordum.

Çocuklarımı o kadar çok özledim ki.

Kate'i de özledim.

Bir dahaki sefere evi aradığımda Katie'den özür dilemeye karar verdim. Zaten kendini bok gibi hissederken benim kötü ruh halimi hak etmiyordu.

Ve neden hala hastaydı? Bu bokun neredeyse bitmiş olması gerekmiyor muydu?

Ailem için duyduğum endişe içime ağır bir şekilde yerleşti ve uzun süre beni terk etmedi.

Bölüm 8

Kate

Shane ikinci kez aradığında, telefonu Ellie Teyze'nin açmasına ve çocuklara vermesine izin verdim.

Üçüncü seferde evi tamamen terk ettim.

Ama dördüncü seferde Mike Amca ve Ellie Teyze Oregon'a geri dönmüşlerdi ve en azından telefonu tekrar elime alana kadar onunla konuşmaktan başka çarem kalmamıştı.

"Alo?" Düz bir şekilde cevap verdim.

"Katie? Benim" dedi belli belirsiz.

"Hey, Shane. Sage'i çağırayım."

"Bekle!" diye seslendi, ben telefonu yüzümden çekmeden. "Ne oldu?"

"Çocuklar nasıl? Sen nasılsın?" diye sordu, sesi neredeyse çaresizdi.

"Çocuklar iyi gidiyor. Keller bugün legolarını Gavin'le paylaşmak zorunda kaldığı için çok sinirlendi. Sage bugün izinliydi çünkü öğretmenler karne hazırlıyor. Gunner makyaj malzemelerimi ağzına sokup duruyor ve bütün gün yüzü ruj içindeydi. Bu on sekiz saatlik bir şey ve ben çıkaramadım."

O güldü, ben de gülümsedim.

"Ya sen?" diye sordu temkinli

bir şekilde. "Ben iyiyim."

"Hasta mıydın?"

"Hayır, merak etmeyin. Ben her şeyin üstündeyim." "Bu yüzden sormadım."

"Evet, öyle." Küçük bir kahkaha attım. "Sorun değil." "Gerçekten üzgünüm Katie."

"Özür dileyecek bir şey yok," diye yumuşak bir şekilde cevap verdim. Onunla bir daha bu oyunu oynamayacaktım. Sürekli yaşanıyormuş gibi görünen bu itiş kakıştan çok sıkılmıştım. Bana kalırsa, eğer üzgün olsaydı, sürekli boktan şeyler söyleyip durmazdı.

Geçmişini biliyordum. Tüm çocukluğunu farklı koruyucu ailelere girip çıkarak geçirmişti. Konuşmadan önce düşünmekte her zaman zorlandığını biliyordum, özellikle de duygusal olduğunda. Bu ortak noktamızdı. Ancak ben hiçbir zaman Shane gibi öfkeyle öfkelenen biri olmamıştım. Geçmişlerimiz tamamen zıttı ve bu yüzden onu çok affetmiştim. Ama bir noktadan sonra büyümek ve bir yetişkin gibi davranmak zorundaydınız.

"Böyle davranmayı bırak," dedi

Shane. "Ne gibi?"

"Sanki duygularını incitmedim!" diye hırladı telefonda.

"Kırmadın. Çocuklar için endişeleniyordun, anladım."

"Lanet olsun." İç çekti.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun saniyeler boyunca sessiz kaldık.

"Bunun benim için ne kadar zor olduğunu biliyor musun?" diye sordu. "Sen hastasın ve ben bu konuda hiçbir şey yapamıyorum çünkü burada sıkışıp kaldım. Senin ne kadar hasta hissettiğin ya da evde neler olduğu önemli değil. Ben. Sıkıştım. Burada sıkışıp kaldım."

"Biliyorum, bu zor olmalı-"

"Özür dilerim, tamam mı? Son konuştuğumuzda seni terslememeliydim. Sana kızgın değildim."

"Okeydokey."

"Kesin şunu."

"Shane, seninle bir ileri bir geri gitmek istemiyorum. Benden nefret ediyorsun, beni istiyorsun, havalı olduğumu düşünüyorsun, sonra sinir bozucu oluyorum. Hamileyim ve sekiz yaşından küçük dört çocuğa bakıyorum. Benim hakkımda ne hissettiğin konusunda endişelenecek ne zamanım ne de enerjim var."

"Katie-" Uzun bir süre durakladı. "Zor zamanlar geçirdiğin için hayal kırıklığına uğradım ve iyi tepki vermedim. Çocuklara gerçekten iyi bakmadığımı düşündüğüm için değil... Sana ve çocuklara bakmak için orada olmadığım için kızgındım. Tamam mı?"

"Bu gece çok konuşkansın," diye cevap verdim, şakam boşa gitmişti. Ağzından dökülen kelimeler karşısında ne yapacağımı bilemedim. Nasıl cevap vereceğimi bilemedim.

"Kahretsin, Kate. Seninle konuşmam iki haftamı aldı. Özür dilemeyi kafamdan geçirmek için çok zamanım oldu," diye homurdandı ve beni homurdandırdı.

"Sadece... sesini alçalt, tamam mı?" Yemek hazırladığım mutfaktan dışarı çıkarak sordum. "Her seferinde bana çıkışmak zorunda değilsin."

endişeli ya da her neyse. Bu çok yorucu ve beni sinirlendiriyor."

"Evet ve sen de bir şampiyon gibi sessiz davranıyorsun."

"Aynen öyle."

"İyi misin?" Birden konuyu değiştirdi.

"Evet, Shane, iyiyim. Gittikçe yuvarlaklaşıyorum. Doktor bunun olması gerektiğini söyledi."

"Eminim çok tatlı olacaksın. Ne kadar sevimli olacağından bahsetmişken, burada bilgisayarları var, böylece Skype'tan görüşebiliriz. Sen ayarlayabilir misin?"

"Shane, ben bir web tasarımcısıyım. Skype'ım var."

"Harika. Kahretsin, zamanım doldu," dedi arka planda birinin konuştuğunu duyduğumda. "Müsait olduğumda tekrar arayacağım. Çocuklara onları sevdiğimi söyle, tamam mı?"

"Oh kahretsin! Onlarla konuşma fırsatın bile olmadı."

"Bugün Skype bilgilerimle birlikte size e-posta göndereceğim ve bu hafta içinde bir sohbet planlayabiliriz; çok sevinecekler."

"Evet, çıldıracaklar. Dikkatli ol, tamam mı?" "Her zaman."

Telefonu kapatmasını bekledim ama birkaç dakika sonra hâlâ nefes alışını duyabiliyordum.

"Hey, Katie?" diye seslendi sessizce. "Evet?"

"Kendini daha iyi hissetmene çok sevindim, güzelim. Oğluma iyi bak, tamam mı?"

Ne dediğini anlamam bir saniye sürdü ve anladığımda dudaklarımı geren küçük gülümsemeye engel olamadım. "Bir kız da olabilir, biliyorsun."

"Hayır. Erkek olacak," diye karşı çıktı ve ben de onun bana gülümsediğini biliyordum. "Hoşça kal Katie."

"Hoşça kal, Shane."

Oturma odası ile mutfak arasındaki kemerde uzun bir süre sessizce durdum ve oynayan çocukları izledim. Uzun bir beş ay olacaktı.

* * *

Sonraki birkaç ay aynı anda hem yavaş hem de hızlı geçti. Sanki

Çocuklar ve ben Shane'den Skype araması beklerken işler salyangoz hızında ilerliyorsa, ancak bir teslim tarihi yaklaştığında, onu karşılamak için yarışmam gerekiyordu.

Yine kesintiye gitmek zorunda kalmış olsam da işler iyi gidiyordu. Bu kadar çok işi üstlenip yine de işimi iyi yapacak enerjim yoktu ve insanlara vasat bir iş verme düşüncesinden nefret ediyordum. Ayrıca hamileliğimin neredeyse altı ayında hala kendimi bok gibi hissedeceğimi tahmin etmemiştim.

Doktorlar hala sabah bulantılarının etkilerini hissettiğimi ve kansız olduğumu söylediler.

Annem çok çalıştığımı söyledi.

Kardeşim Alex karnımda bir uzaylı olduğunu ve hayatımı emdiğini söyledi.

Shane bir şey söylemedi çünkü ona hâlâ hasta olduğumu söylemedim.

Kafamı kopardığı için özür dilediğinden beri her şey iyiydi. Harikaydı, gerçekten. Skype görüşmelerini çocuklar domine ettiği için çok fazla konuşma fırsatımız olmadı - haklı olarak - ama bu araları neredeyse her gün e-postalarla doldurduk. Beğendiğimiz filmlerden - odasındaki çocuklardan birinin küçük bir DVD oynatıcısı ve ona tüm yeni çıkan filmleri gönderen bir nişanlısı vardı - çocukların o gün neler yaptığına ve beni çıldırtan web sitelerine kadar her şey hakkında yazdık. Ayrıca Facebook sayfamda çok sayıda fotoğraf paylaştım, böylece ne zaman boş vakti olsa bu fotoğraflara göz atabilir, dış kaybindan bütün gece kuru uyumaya kadar çocukların ulaştığı her kilometre taşını işaretleyebilirdi.

E-postalarımız aracılığıyla yeniden arkadaş olmuştuk ve bu gerçekten iyi hissettiriyordu. Ama aynı zamanda endişelerimi de artırıyordu. Yakınlaştıkça, ona bir şey olmasından daha çok korkuyordum ve Kaliforniya'da olan şeylerle onu endişelendirmek istemiyordum.

Projeleri bitirmek için gece bire ya da ikiye kadar uyanık kaldığımı ve altı saat sonra Sage'i okula hazırlamak için yataktan çıktığımı bilmesini istemiyordum. Akşam yemeği hazırlarken bir tabureye oturmaya başladığımı çünkü akşam saat beşte tamamen bitkin düştüğümü ona söylemedim. Ona Gunner'ın her nedense haftada birkaç gece sabahın dördünde uyanmaya başladığını ve benim alarmım çalmadan önce zar zor uykuya daldığımızı, genellikle de gitarımı çıkarıp ona şarkı söyledikten sonra - Canavarlar ve İnsanlar şarkılarını severdi - tekrar uyuduğumuzu söylemedim.

İdare ediyordum. Tabii ki bok gibi görünüyordum.

onu bilgisayar ekranından görebiliyordum ama etkileyeceğim kimse yoktu.

Shane'in doğum günü yaklaştığında görevde üç ayımızı doldurmuştuk. O gece Skype'tan konuşmaya söz vermişti, ben de bütün öğleden sonrayı çocukları temizleyip giydirerek geçirdim. Sage'i okuldan almaya giderken bir pasta bile almıştım, böylece gerçek bir parti gibi hissettirdi.

O gece saat sekizde bilgisayarım gelen bir aramayla çaldığında hazırдық. Zar zor. Dizüstü bilgisayarım oturma odasının bir ucundaki tabureye tünemişti ve Shane'e heyecanla koşuşturan çocukları ve Gunner ve gitarımla kanepede oturan beni görme imkanı veriyordu.

Shane'in bronzlaşmış yüzü ekranda belirdiğinde çocuklar "Mutlu yıllar!" diye bağırdı.

"Teşekkürler çocuklar!" diye cevap verdi, kocaman gülümsüyordu ve bizi duyabilmek için her zaman taktığı kulaklıklarıyla oynuyordu.

Tıpkı çalıştığımız gibi doğum günü şarkısının ilk akorlarını tıngırdattım ve Gunner başını sallayıp yanımda gözlerini kocaman açarak beni izlerken çocuklar coşkuyla şarkı söylemeye başladılar. Gariptir ki, ritim duygusu olan tek çocuk bir yaşındaki çocuktur.

"Size pasta aldık!" Keller, şarkı söylemeyi bitirdiklerinde zıplayarak bağırdı.

"Öyle mi?" Shane kaşlarını kaldırarak cevap verdi. "Neye benziyor?"

"Ben bakarım!"

"Bekle, dostum!" Oturma odasındaki halıyı kaplayan mavi buzlanmayı hayal ederek Keller'a bağırdım. "Neden Sage'in onu yakalamasına izin vermiyorsun?"

Shane usulca kıkırdarken Sage koşarak odadan çıktı. "Siz bugün ne yaptınız?"

Gavin kaşlarını çatarak, "Banyo yaptım," diye cevap verdi.

"Lincoln Kütüklerimle oynadım!" Keller yine bağırdı.

Gunner kucağıma, büyüyen yumrumu saklamak için kullandığım gitarın arasına yerleşirken Keller'ı "O kadar yüksek sesle konuşma dostum," diye uyardım.

Aptalcaydı ama normalde dizüstü bilgisayar Shane'in bizi sadece göğsümüzden görebileceği kadar eğikti ve kendimi biraz utangaç hissediyordum.

"Benim Lincoln Logs'um da!" Gavin Keller'a

ateş etti. "Çoğunlukla benimkiler," diye

karşılık verdi Keller.

"Çocuklar," dedi Shane sert bir sesle, ikisini de susturarak. "Yeter."

Tanrım, keşke onları bu kadar hızlı durduracak iki kelime söyleyebilseydim. "Gördün mü baba?" Sage kameranın önünde dururken seslendi

Elimde aldığım küçük pastayı tutuyordum.

"Bu harika bir pasta!" Shane başını sallayarak cevap verdi. "Çikolatalı mı?" "Evet!"

"Neden siz gidip oturmuyorsunuz ve Kate Teyze siz yerken beni mutfağa getirmiyor?"

"Evet!" Keller ve Gavin birlikte bağırarak, çığlıkları Shane'in irkilmesine ve gülmesine neden oldu. Ses seviyesindeki değişiklikler kulaklarını öldürüyor olmalıydı.

Çocukları mutfağa kadar takip edebilmesi için Gunner'ı bıraktım ve gitarı önümde garip bir şekilde tutarak ayağa kalktım.

"Hey," dedim dudaklarımı birbirine bastırıp hafifçe gülümsemeden önce. "Hey," diye karşılık verdi, o da eğlenerek gülümsedi.

Haftalardır ilk kez çocuklar onunla konuşmak için kucağımdan inip kalkmadan onu görüyordum ve nispeten yalnız olduğumuzu bildiğim için utanıyordum.

"Neden gitarı yanında taşıyorsun?" diye sordu.

"Um." *Harika, Katherine. Um bir cevap değil. Kendine gel.*

"Seni görmek istiyorum," dedi sessizce. "Gitarı bırak." "Um.

Ben biraz daha büyüğüm-"

"Bir bakayım Katie," diye nazıkçe emretti.

Gitarı kutusuna geri koymak için tamamen arkamı döndüm ve dizüstü bilgisayarımın hoparlörlerinden bir kurt ıslığı çaldığında şaşkınlıkla sıçradım.

Arkamı döndüğümde gülüyordum ama yüzündeki ifadeyle gülmem aniden kesildi.

"Kendini belli ediyor," dedim utangaç bir ifadeyle, elimi karnımın kıvrımlarında gezdirirken.

"Şu haline bak," diye nefes aldı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Harikasın."

"Öyle mi?"

"Oh, evet." Gülümsemesi daha da büyüdü.

"Kate Teyze, h a d i !" Keller mutfaktan bağırarak sessiz anımıza son verdi.

"Pasta zamanı," diye anons ederek dizüstü bilgisayara doğru yürüdüm.

"Sabırsızlanıyorum," diye sırtarak cevap verdi ve içimde garip bir his vardı.

göğüslerime bakıyordu.

* * *

Çocuklar gecenin geri kalanı için çok heyecanlıydı ama onları suçlayamazdım. Skype randevusu ve pasta aynı gecede mi? Noel gibiydi.

Sonunda yatağa girip dizüstü bilgisayarımı kucağıma yerleştirdiğimde, gözlerimi daha ne kadar açık tutabileceğimden emin değildim. Bir müşteriye götürmek için birkaç farklı fikir bulmam gerekiyordu ve o gece beyin fırtınası yapmaya çalışırsam bunların tamamen saçma olacağından oldukça emindim.

Bunun yerine Facebook'a girdim ve gecenin fotoğraflarını yüklemeye başladım. Annemin ve Ellie Teyze'nin çocukların doğum günü partisi için ne kadar heyecanlı olduklarını görünce çok sevineceklerini biliyordum. Shane aniden bana mesaj attığında, sanki beni görebiliyormuş gibi sırtım dikleşti.

Uyanık mısın?

Parmak eklemlerimi kırdım ve ellerimi klavyenin üzerinde iki kelimeye bakarak salladım. Kahretsin, cevap vermeliydim yoksa imzayı atacaktı!

Evet, sadece bu gecedен bazı resimler indiriyorum :)

Bunlar iyi olmalı.

Gunner'ın saçında ve burnunda krema olan bir fotoğrafı var.

Bunu nasıl yaptı?

Keller'ın bununla bir ilgisi olduğuna eminim.

Bu beni şaşırtmazdı.

Ee... İnternette ne yapıyorsun?

Biraz zamanım vardı.

Yani beni Facebook'ta takip etmeye mi karar verdin?

Oldukça fazla.

O zaman sinsice yaklaş.

Hey, daha önce bebeğe "o" dedin.

Ve?

Çoktan öğrendin mi?

Hayır! Sen bebeğe hep "erkek" diyorsun, ben de "kız" diyorum. Böylece ikimizden biri haklı o l u y o r . Henüz randevumu almadım.

Çok yakında, değil mi?

Evet, gelecek hafta. Ofis tamamen doldu, bu yüzden normalden biraz daha geç.

Önce bana söyleyebilir misin? Annene söylemek isteyeceğini biliyorum.

Evet. Önce sen öğreneceksin, söz veriyorum.

Bir süre mesaj atmadı ve ben de ekrandaki küçük yeşil noktayı bir şahin gibi izledim, kapatmış olmasından korktum.

Gerçekten iyi görünüyorsun.

Midem bulandı ve o sırada Skyping yapıyor olsaydık görececeklerini düşünerek gözlerimi devirdim. Yaptığım küçük göz makyajını ve gözlerimin altındaki koyu halkaları kapatan kapatıcıyı silmiştim. Bok gibi görünüyordum.

Ha! Sadece biriyle yatman lazım.

O da var. LOL

Sana seks yok! *Seinfeld'deki orbacı sesiyle söylenir*

Sen de almasan iyi edersin. Ne zaman

zamanım olacak ki? *Kate.*

Bana "Kate" deme. Kimseyi becermediğimi biliyorsun.

Siktir deme.

Sikeyim sikeyim sikeyim sikeyim sikeyim

...ve şimdi sertleştım.

Ciddi misin?

Yarı.

*Kaç yaşındasın sen, 13 mü?

Göğüslerin kocaman.

Bu konuşma bitmiştir.

LOL. Onlar.

Doğru.

Seni özledim.

Ellerim titriyor, klavyenin üzerinde poz veriyordum. Söylemem gerektiğinden emin değildim.

Geri.

Biz de seni özledik.

Bana birkaç resim gönder.

Her zaman resim paylaşıyorum! Sadece Fb'mde gezinin

Bunların hiçbirinde yoksun.

Fotoğrafları çeken benim, bu yüzden mantıklı.

Ben de seni görmek istiyorum.

Tamam.

Çıplak resim yok. Yemin ederim her oturduğumda omzumun üzerinden bakan adamlar var.

Sana çıplak olanları göndermezdim!

Evet yapardın :)

Öyle olsun!

Sen. Var. Hiçbir fikrin yok.

Benimle flört ediyordu. Flört ediyordu. Benimle. Bununla ne yapacağımı bilmiyordum. Elbette, bazı anlarımız olmuştu, ama birkaç kez yatağa girmenin ötesinde, konuşmalarımız kesinlikle platonik kalmıştı.

Orada mısın?

En son mesajıyla sisten çıktım. Buradayım.

Seni bıraksam iyi olacak, geç oldu. Uyuyor olmalıydın.

En az iki saat daha çalışmam gerekiyordu. Tamam.

Dikkatli ol. Skype yakında mı?

Her zaman.

Skype haftaya.

Midem sıkışmıştı. Soru sormamam gerektiğini biliyordum ama şimdiye kadar hep haftada bir Skype'a gelebilmişti. Yapamaması için bir neden düşünmek istemiyordum.

İyi geceler, Katie.

İyi geceler.

Ekrana baktım, kapatmasını bekliyordum ama birkaç saniye sonra başka bir mesaj geldi.

Çok güzel.

Ben cevap veremediğim gitmişti, ki bu muhtemelen iyi bir şeydi.

* * *

"Keller, onunla masaya geri dön!" Gunner'ı temizlemeye çalışırken neredeyse gözyaşları içinde bağırdım.

Zavallı çocuğun azı dişleri çıkıyordu, bu da ishal olduğu anlamına geliyordu. Bu ilk olduğunda beni korkutmuştu ama nöbetçi hemşireyi çalgınca aradıktan sonra oldukça sakinleşmiştim. Görünüşe göre bazı çocuklar yeni dişlere bu şekilde tepki veriyormuş ve şanslıyım ki benim çocuklarımdan biri böyle bir tepki verdi. Gunner'ın hiçbir şeyi yarım yamalak yaptığını asla söylemeyin.

"Kell! Masaya! Hemen!" Gavin üzümlü dondurmasını yeşil gömleğinin önüne düşürürken giderek daha fazla sinirleniyordum.

"Kate Teyze, bezleri bulamıyorum," dedi Sage telaşla, merdivenlerden koşarak.

"Alt değiştirme masasının üzerindeler, her zamanki yerdeler," diye cevap verdim,

saçlarımı yüzümden savurarak.

"Sanırım hepsi gitti."

"Kahretsin," diye inledim o gün mağazaya gitmem gerektiğini hatırladığımda.

"Kahretsin," diye taklit etti Gunner.

Dizüstü bilgisayarım mutfak masasının üzerinde çalarken onun sözlerini duymazdan geldim.

"Baba!" Keller mutfak masasının yanında aniden durarak bağırdı.

"Keller, eğer o dizüstü bilgisayara dondurma parmaklarınla

d o k u n u r s a n

seni bu *hafta* Wii'den men ediyorum!" Ayağa kalkarken çıplak popolu Gunner'ı yerden kaldırıp kalçama koyarak çığlık attım.

Shane ile neredeyse üç haftadır konuşmuyorduk ve nihayet bir gece önce ondan bizi arayabileceğine dair bir e-posta almıştım. Ne yazık ki, gittiğinden beri yaşadığım en zor günlerden birinde arıyordu.

"Cevap verebilir miyim?" Sage parmağını klavyenin üzerinde gezdirerek sordu.

"Devam et, Sage." İçimi çektim ve büyük çocukların bilgisayar ekranının etrafında toplandığı yere doğru yürüdüm.

"Selam çocuklar," diye seslendi Shane neşeyle. "Merhaba baba!"

"Heceleme sınavında her kelimeyi doğru yaptım," diye seslendi Sage Keller'ın selamının üzerine.

"Bir çizdiğim var," diye bağırdı Gavin ve kabuk bağlamış iki inçlik çizik olduğu kolunu kaldırdı. "Yara bandım var!"

"Harika iş, prenses. Bu da fena bir çizige benziyor, Gav. Bunu nasıl yaptın?" Shane onların yorumlarını bir profesyonel gibi karşıladı. "Dört atış yaptım," diye açıkladı Keller, altta kalmamak için.

"İyi iş, dostum. Artık gelecek yıl anaokuluna gidebilirsin.

"Selam Katie," diye ekledi Shane gülümseyerek, Gunner'ın babasını görebilmesi için nihayet grubun a r a s ı n a girdiğimde. "Merhaba Gunner."

Gunner gülümsedi ve yüzünü boynuma çevirdi. Shane de dahil olmak üzere herkese karşı giderek daha utangaç davranıyordu.

"Hey-"

"Gunner işiyor!" Keller bağırdı, göbeğimin yan tarafında sıcak, ıslak bir noktanın yayıldığını hissettiğimde histerik bir şekilde güldüm.

"Kahretsin," diye mırıldandım, gözlerim hayal kırıklığı içinde kapanıyordu.

"Neden bebek bezi takmıyor?" Shane kendi kahkahaları arasında sordu.

Gözlerim yaşlarla dolarken Sage yardımsever bir tavırla, "Kate Teyze almayı unutmuş, elimizde de kalmamış," diye cevap verdi.

Gunner yarı çıplaktı, Gavin gömleği mor balçıkla kaplı bir paçavraya benziyordu, Keller her zamankinden daha huysuz davranıyordu ve Sage az önce beni ispiyonlamıştı. Tüm bunların ötesinde, berbat görünüyordum ve kendimi daha da kötü hissediyordum.

"Sage," diye seslendi Shane, ekranı dikkatle izleyerek, "bebek bezi çantasını kontrol ettin mi?"

"Hayır!" Çocukların arasından sıyrıldı ve onu sakladığımız ön kapıya doğru koştu.

Sage kaçtıktan sonra çocuklara, "Bugün teyzenize zor anlar mı yaşattınız?" diye sordu.

"Hayır!"

"Ben iyiydim!"

Shane, "Pek iyi bir gün geçirmiyor gibi görünüyor," diyerek başlarını bana doğru çevirmelerine neden oldu.

Sanki bütün gün sessizce kendimi kaybettiğimi görmemişler gibi bana baktılar. "Sorun yok Shane," dedim çocuklara gülümseyerek. "Sadece biraz yorgunum." Keller ciddiyetle, "Ve bebek onu çok ağlatıyor," diye ekledi.

"Öyle mi? Ne kadar?"

"Fazla değil," diye yanıtladım çabucak.

"Bir tane buldum!" Sage aceleyle odaya geri dönerek seslendi.

"Tanrı'ya şükür. Onunla bu halde mağazaya nasıl gideceğimi bilmiyordum," dedim ve Sage'in uzattığı elindeki bezi aldım.

Shane, "Büyük çocuklar, gelin babanızla konuşun ki Kate Teyze Gunner'ı tedavi ettirebilsin," diye emrederek gürültücü çocukları anında susturdu.

"Tamam, hadi gidelim maymun," diye mırıldandım Gunner'ı

merdivenlerden yukarı taşırken. Kıyafetlerimizi değiştirdikten sonra, merdivenlerden aşağıya

Gunner karnımın yanına tünemişti. Gün geçtikçe daha çok çıkmaya başladığına yemin edebilirim. Çok yakında tamamen üzerine oturabilecekti.

Shane, hepsi bir mutfak sandalyesine sıkışmış olan çocuklara, "Pekâlâ, sürem doldu çocuklar," diye seslendi. "Gidip teyzenizi getirin."

"Geldim," diye seslendim mutfığa doğru koşarken.

"Sizi seviyorum ç o c u k l a r , " dedi Shane, çocuklar ona öpücükler g ö n d e r i p el sallarken. "Bu gece için hâlâ anlaştık mı Katie?"

"Evet."

Bundan fazlasını konuşmadık çünkü çocuklar onun daha sonra tekrar Skype'a bağlanacağını bilselerdi onları asla yatıramazdım.

"Markete gitmeyi unutma."

"İnan bana, yapmayacağım," diye homurdandım ve onun gülümsemesine neden oldum. "Herkes güle güle!"

Ekran karardı ve o gitmişti. Bunun olmasından nefret ederdim.

"Tamam, Andersons! Arabaya binin. Çocuk bezi ve süte ihtiyacımız var yoksa Gunner'ın çişine bulanarak açlıktan öleceğiz."

* * *

Zarfi avucumun içinde tuttum ve açmamak için kendimi zorladım. İki haftadır elimde tutuyordum ve bu beklenti beni öldürüyordu. Parmağımı açtığım küçük boşluğa kaydırdım ve dizüstü bilgisayar çaldığında sıçradım.

"Hey, yabancı."

"Sana da merhaba."

Uzun bir süre birbirimize gülümsedik. Dört küçük canavarın seslerini duyurabilmek için birbirlerine attıkları çığlıklar dikkatimizi dağıtmadan nihayet onun yüzünü görebilmek çok güzeldi.

"Kötü bir gün, ha?" diye sordu sonunda.

"Tahmin bile edemezsin. Neyse ki kocaman bir torba bezimiz var da bir süre idare edebiliriz. Hatta her ihtimale karşı evin etrafına da biraz sakladım."

"İyi karar." Güldü ve bir eliyle yüzünü ovmak için uzandı. "Ultrasona mı girdin?"

"Evet, her şey harika görünüyor. Canavar çocuğunuz biraz büyük ölçüyor ama bunun dışında her şey normal."

"Güzel. Bu gerçekten iyi."

O kıpırdanırken ben kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedim. Bana sormak için cesaretini topluyordu ve onu nadiren bu kadar telaşlı görüyordum.

"Eee?" diye sordu sonunda.

"Peki, ne?"

"Ne yiyoruz?"

"Bir bebek," diye cevap verdim masumca.

"Kate," diye karşılık verdi ve beni güldürdü.

"Bilmiyorum."

"Ne? Neden sana söylemediler-" Bilgisayar ekranının önündeki zarfı kaldırıp ileri geri salladığımda dondu kaldı.

"Bunu birlikte yapabileceğimizi düşündüm," dedim küçük bir gülümsemeyle.

Yüzünün hoşnutsuzluktan şaşkın bir heyecana geçişini izlemek hayatım boyunca unutamayacağım bir andı.

"Bekledin mi?" diye sordu usulca.

"Aynı anda öğrenmek isteyebileceğini düşündüm."

"Teşekkür ederim, Katie."

"Evet, bana borçlusun. Bu şey iki haftadır cebimde bir delik açıyor."

"Bakmadın mı?" Kaşını kaldırdı.

"Bunu düşündüm." Zarfı kaldırdım ve ona küçük yırtığı gösterdim. "Ama sana sürpriz yapmak istedim, bu yüzden bekledim."

"Gerçekten güzel bir sürpriz." "Öyle mi?"

"Evet."

Parmağımı yırtığın içine kaydırdım ve zarfı sonuna kadar yırttım, kâğıdı çıkarmadan önce durakladım.

"Umurunuzda mı? Yani kız ya da erkek olması umurunda mı?" Birden gerildim. Bilmediğimiz bir bölgedeydik ve açıkçası aramızda hiçbir şey sağlam değildi. Ya hayal kırıklığına uğrarsa?

Shane yumuşak bir sesle, "Umurumda değil Katiebear," diye cevap verdi, bu sevgi ifadesi boğazımın tıkanmasına neden oldu. "Şimdi acele et, burada ölüyorum."

Sulu bir kahkaha attım ve çarşafı çıkardım, Shane'in tepkisini yakalayabilmek için önce ekrana doğru baktım.

Ağzı kapanmadan önce açık kaldı ve gözleri bana bakmak için hafifçe yükselirken çenesini sıkmasını izledim. Bir kez burnunu çekti ve avucuyla yüzünün yan tarafını ovuşturdu.

"Bakmayacak mısın?" diye sordu biraz mahcup bir kahkaha atarak.

"Hayır," diye cevap verdim yavaşça, kâğıdı kucağıma bırakırken bir karara varmıştım. "Bana söylemeni istiyorum."

Nefes almadan önce iki eliyle yüzünü sildi ve sonra kocaman gülümsedi. "Bir prenses."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı ve o da benim şaşkın ifadem karşısında güldü. Bir kızımız olacağına dair onunla dalga geçmişim ama buna gerçekten inanmamıştım. O kadar çok erkek çocuk sahibi olduktan sonra, Sage'in bir anomali olduğunu düşünmüştüm. "Hayır."

yol."

"Tabii iyi bir ultrason çekmedilerse..."

"Hayır, tam bir apış arası fotoğrafı," diye mırıldandım dalgınca, küçük kâğıdı alıp doğrulamak için ters çevirdim. Küçük kızımız oradaydı, üzerinde cinsiyetini gösteren bir ok vardı.

Bir kahkaha attı. "Bir penisin eksik olduğunu nasıl göremedin?"

"Anne karnında bunların neye benzediğini bilmiyorum." Başımı salladım. "Küçük bir kızımız olacağına inanamıyorum."

"Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi?" Shane homurdanarak sordu. "Ne?"

"Gunner'ın eşyalarının hiçbiri onun için uygun değil. Pembeye ve fırfırlara ihtiyacı olacak."

"Oh hayır. Mavi pijamayla uyuyabilir."

"Ve mavi bir araba koltuğu, ve mavi giysiler, şapkalar, tulumlar ve çoraplar, ve-"

"Gah! Ne demek istediğini anladım!" Ben araya girdim ve onun kıkırdamasına neden oldum. "Bir küçük kız daha," dedi Shane usulca.

"Evet, sence Sage kızacak mı?" Ağzım seğirdi. "Tabii ki hayır! Gruptaki tek mutlu kişi o olacak."

"Muhtemelen haklısın," diye kabul ettim. "Birdenbire senin dölünü içimden çıkarmak için çok daha fazla heyecanlanmam garip mi?"

"Keşke sana dokunabilseydim," dedi aniden ve beni Paskalya elbiseleri ve minik bir kafanın üzerindeki büyük pembe fiyonklarla ilgili hayallerimden çekip çıkardı.

"Ne?" Onu duymuş olmama rağmen sordum.

"Keşke şu anda sana dokunabilseydim." Sertçe yutkunurken adem elmasının sallanışını izledim. "Keşke karnında hareket ettiğini hissedebilseydim. Keşke sırtını okşayabilsem ve seni öpebilsem. Her şeyi kaçırmaktan nefret ediyorum."

"Ben de seni özledim," diye mırıldandım.

"Gömleğini kaldır," diye emretti sessizce, omzunun üzerinden bakarak. "Oh hayır."

"Seni görmek istiyorum. Ver şunu bana." İnatla ona baktım. "Lütfen mi?"

Teslim olduğumda midem altüst oldu ve ellerim geceliğimin altına gittiğinde kalbim hızla çarptı.

"O tişört cehenneme kadar esneyecek."

"Umurunda
mı?" "Hiç
umurumda
değil."

Ben gömleğimin eteğiyle oynarken gözleri dikkatle ekrana odaklanmıştı ve gömleğimi karnımın üzerinden kaldırıp göğüslerime dayadığımda gözleri parladı.

"Çıkar onu," diye emretti hoyratça, boynundaki tendonların gerginliği artıyordu. "Sonuna kadar, Kate."

Gömleği başımın üzerine çekerken gözlerimi kapattım ve ancak sert bir nefes verdiğini duyduğumda tekrar açtım.

"Siktir," diye inledi, gözleri neredeyse siyah olana kadar büyümüştü. "Şu anda orada olsaydım ne yapıyor olurduk biliyor musun?"

Onun beni izlemesini izlerken sessizce başımı salladım.

"İnanılmazsın Kate. Tanrım, o göğüsler-" O inlerken biraz güldüm, sonra gömleğimi başımın üzerinden geri kaydırarak vücudumu gözden sakladım.

Ancak, o bakarken meme uçlarımın çakıllı olduğunu gizleyemedim ve eski tişörtüne doğru gerildiler.

"Gidip duş almam lazım," diye açıkladı sandalyesinde biraz geriye itilerek.

"Bekle-şimdi?"

"Hemen şimdi."

Elmacık kemikleri kızarıırken histerik bir şekilde güldüm. "Tamam, dikkatli ol."

"Her zaman."

"Yakında konuşur muyuz?"

"Sana sonra e-posta atarım. Git uyu, yorgun görünüyorsun." "Tanrım, teşekkürler," diye homurdandım.

"Uyu, Katie."

"Tamam, yaparım. Endişelenmeyi bırak."

"Hey, Kate?" diye seslendi ben klavyeye uzanırken.

"Evet?"

"Teşekkür ederim. Daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı. Şimdiye kadar yaşadığım en iyi sürpriz."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirirken ekran karardı. Bu adamın son sözü söyleme ihtiyacı da neydi?

Bölüm 9

Shane

Hayal kırıklığı içinde yumruğumu **sıkarak**, üvey babam kulağımın dibinde durmadan konuşurken bağırmmamak için kendimi zor tuttum. Adamı seviyordum ama Kate'i telefona vermediği için çok sinirlenmişim. Bu üçüncü arayışımı ve beni başından savdı, artık her şeyi parçalamaya hazırdım.

Kate çocukları yaz sonu için Oregon'a götürmüştü, her ne kadar ben bundan pek memnun olmasam da. Orayı çok seviyorlardı ve ailelerimizin muhtemelen onları çok şımarttığını biliyordum ama Kate hamileliğinin sonuna yaklaşıyordu ve dört küçük çocukla tek başına uçmasından nefret ediyordum. Onlar geldikten bir haftadan kısa bir süre sonra nihayet onunla Skype üzerinden konuştuğumda, sızlanmayı bırakmışım.

Son birkaç ayda ne kadar yıpranmış göründüğünü fark etmemiştim, ama ailesinin mutfak masasında ona bakarken -çürük yanaklı ve mutlu bir şekilde gülümsüyor, gözlerinin altındaki koyu halkalar neredeyse hiçbir şeye dönüşmemiş- değişimi görmezden geledim. Nihayet çoğu kadının yediği her şeyi kusmayı bıraktıktan ve iyi bir gece uykusu aldıktan sonra sahip olduğu o hamile ışıltısına sahipti.

Buna çok şaşırmışım ama onu aylardır görmemiş olsam da görev süresince yakınlaşmıştık ve şimdi neredeyse bitmek üzere olduğu için eve, onun yanına dönmek için sabırsızlanıyordum. Bir noktada, duygularım kafa karışıklığı ve suçluluktan daha az tanımlanabilir bir şeye dönüşmüştü. Komik biriydi. Benim saçmalıklarına katlanmazdı ama nadiren sinirlenir ya da kaba davranırdı. Bunun yerine, herhangi bir tartışmayı iğneleyerek ya da konuyu tamamen değiştirerek, genellikle ona ayak uydurmak için çabalamama neden olan duvar dışı bir konuya dönüştürdü. Benden daha zekiydi ve bu çok seksiydi.

O her zaman güzeldi. Ama konuştukça ve ileri geri şakalaştıkça, sanki onu yepyeni bir takdirle görebiliyordum. Daha önce asla iki kez bakmayacağım kıvrımları beni büyülemeye başladı. Kalçalarının yuvarlaklığını ve aralarındaki yumuşak teni rüyamda görüyor ve kendimi bir ergen gibi ıslak rüyalardan utanarak uyanırken buluyordum.

İşler değişiyordu ve bir süredir de değişiyordu.

Bu yüzden kimsenin onunla konuşmama izin vermemesine çok sinirlenmiştim. Son iki gündür e-postalarım cevap veriyordu ama Skype randevusunu asla kabul etmedi ve ne onun ailesini ne de benimkileri her aradığımda kimse bana neler olduğunu söylemedi.

"Kate hangi cehennemde?" Sonunda Mike'ın cümlesini yarıda keserek tısladım. "Ve neden çocuklarımı hâlâ eve getirmedi? Okul yakında başlıyor."

"Sakin ol, evlat."

"Hayır, bu çok saçma. Kate'e bu akşam senin saatinle yedide Skype'a gideceğimi söyle. Çocuklarımı görmek istiyorum."

Telefonu kapattım ve cebimde taşıdığım kâğıt havluyla yüzümdeki teri sildim. Bu saçmalık bir an önce bitmeliydi. Eve gitmem gerekiyordu.

* * *

"Merhaba baba!" Telefon nihayet bağlandığında Sage "Merhaba!" dedi.

Kate'in çocukların ortasında oturduğunu, Sage ve Gavin'in bir yanda, Keller'ın da diğer yanda olduğunu görünce rahat bir nefes aldım. Birbirlerine iyice sokulmuşlardı ve yüzlerinden başka bir şey göremiyordum.

"Hey, çocuklar. Büyükanneniz ve büyükbabanızda eğleniyor musunuz?"

"Büyük kamyona bindi!" Gavin heyecanla kollarını sallayarak ve neredeyse Kate'in yüzüne tokat atarak anlattı.

"Öyle mi?"

"Bram Amca beni traktöre bindirdi. Büyükbabam bizi balığa götürdü!" Keller söyledi.

"Vay canına, çok meşgulumüşsünüz." Onların mutlu yüzlerine gülümsedim ve günlerdir ilk kez midemin çalkalanması durdu. "Gunner nerede?"

"Onu buraya getirebilir misin anne?" Kate yan tarafa bakarak sordu.

Önce kollarını, sonra da başının yan tarafını gördüm. Ben gittiğimden beri ne kadar büyüdüğüne inanamıyordum. Saçları onu son kucağıma aldığım zamankinden çok daha gür ve uzundu ve vücudu çok daha sağlam görünüyordu.

Gunner ekranı görmesini engellediğinde Keller'ın yüzü tiksintiyle buruşurken sırttım.

Sonra tüm vücudum buz kesti.

"Anne! Anne! Anne! Anne! Anne!" Gunner mız mızlandı, Kate'e ulaşmak için dönüp durdu.

Hayır. Yapmazdı.

"Shane?" Katie yüzümdeki ifadeyi görünce şaşkınlıkla sordu. "Neyin var?"

Konuşamadım.

O bunu yapmazdı. Kate'i *tanırdım*. Onu tanırdım. Gunner'a ona "anne" demeyi öğretmezdi. Öğretir miydi?

"Zamanım doldu," diye duyurdum çocuklara gönülsüz bir gülümsemeyle. "Sizi bu gece daha sonra büyükbabanızın telefonundan arayacağım."

"Hoşça kal baba!" diye seslendi çocuklar, neredeyse hep bir ağızdan. "Sizi seviyorum çocuklar. Yakında konuşuruz."

"Shane? Ne-"

Titreyen ellerimle hızlıca ekrandan çıktım ve aniden ayağa kalktım.

Yapacak işlerim vardı. Sadece halletmem gerekiyordu. Meşgul olmalıydım. Yakında evde olurum ve her şeyi hallederim.

Bilgisayar odasından çıkarken içimdeki öfke giderek büyüdü ve eşyalarımı toplarken kendimi tamamen kaybetmenin eşiğinde hissettim.

Eve gitmeden önce onunla tekrar konuşmamın imkanı yoktu.

Hiçbir şekilde.

* * *

"Hey, baba. Çocuklar buralarda mı?" Birkaç saat sonra sordum. Kahretsin, bir günde normalde bir haftada yaptığımdan daha fazla telefon görüşmesi yapmıştım.

"Sadece Keller. Çocuk uyumakta zorlanıyor."

"Kahretsin, I bekledi çok uzun için Ara. I var yakalandı yukarı," I dedi hayal kırıklığı içinde.

Çocuklarımı özledim.

"Daha önce ne oldu? Annem dedi ki-"

"Telefonu Kell'e verebilir misin?" Ben araya girdim. Tartışma Kate ile benim aramdaydı ve bunu başka biriyle tartışmaktan hoşlanmıyordum.

"Elbette, evlat."

Keller'ın uyku sesi gelmeden önce birkaç dakika sessizlik oldu.

"Merhaba baba."

"Hey, dostum. Uyanık ne yapıyorsun?" "Seni bekliyorum."

"Ah, özür dilerim. Çalışıyordum."

"Sorun değil. Büyükbabam ve ben televizyonda balık tutmayı izliyorduk."

"Şey, sadece merhaba demek ve seni sevdiğimi söylemek istedim, dostum. Git uyu, tamam mı?"

"Tamam, baba. Seni seviyorum." "Güle güle, Keller."

"Hoşça kal." Telefon kapanmadan önce yüksek sesle esnediğini duydum ve hayal kırıklığı içinde sandalyeme geri oturdum.

Birkaç saat içinde ayrılacaktım, nihayet eve dönüyordum ve kimse beni karşılamaya gelmeyecekti.

Hayır. Siktir et. Telefonu tekrar açtım. "Alo?"

Mike huysuzca cevap verdi.

"Kate'e çocuklarımı eve geri getirmesini söyle." "Şey-"

"Ona Oregon'a gitmemesini söyledim ama o yine de gitti. Orada ne kadar eğlendiği umurumda bile değil. Oraya gittiğimde çocuklarımı Oceanside'da istiyorum."

Mike boğazından sert bir ses çıkarmadan önce bir an sessiz kaldı. "Seni bir pislik olası diye yetiştirmedim."

"Beni hiç yetiştirmedin," diye karşılık verdim, ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum.

"Mesajı ileteceğim," dedi sessizce ve sözlerime öfkelenmemesi göğsümün ağrmasına neden oldu.

"Baba-"

Ben daha tek kelime edemedi telefon kapattı.

İsa.

Neden sinirlendiğim anda aklıma gelen her boktan şeyi söyleme ihtiyacından kurtulamamıştım? Ne kadar sinirli olursam olayım çocuklarıma asla kötü şeyler söylemiyordum ama bu durum yetişkinleri kapsamıyor gibiydi. Sanki sinirlendiğim anda filtrelerim tamamen yok oluyordu. Mike'ın duygularını ilk kez incitmiyordum ama bu kendimi iyi hissettiğim anlamına da gelmiyordu. Aksine, on iki yılı aşkın bir süredir benim saçmalıklarına katlandığını bilmek, yaptığım yorum hakkında daha kötü hissetmeme neden oldu.

Onu tekrar arayacak vaktim yoktu. Bunun yerine örtümü başıma geçirdim ve çantalarımı almak için odama doğru yürüdüm.
Sonunda eve gitme vakti gelmişti.

* * *

Birkaç gün sonra geldiğimde evim kapalı ve sessizdi.

Kate çocuklarımı eve getirmemişti.

Bir uçuş rezervasyonu yaptırmıştım ve iki saat sonra havaalanına doğru yola çıkmıştım.

San Diego'ya indikten yedi saat sonra Portland havaalanında, şifonyerimde katlanmış halde bulduğum kıyafetlerle dolu bir sırt çantasından başka bir şeyim olmadan ve kimsenin benimle konuşmasını engelleyecek kadar öfkeyle yürüyordum. Üzerimden dalgalar halinde akıyor olmalıydı.

Küçük bir araba kiraladım ve doğuya, neredeyse bir saat uzaklıktaki ailemin evine doğru yola çıktım. O yolları kullanmayalı epey olmuştu ama bazı şeyleri asla unutamiyorsunuz ve o gece saat yedide ailemin evine olaysız bir şekilde vardım.

"Evde kimse var mı?" Kilitli olmayan ön kapıdan içeri girerken seslendim.

"Shane?" Mike misafir odalarından birinden çıkarken şaşkınlıkla, "Shane," dedi. "Bu da ne böyle?"

Hızla ilerledi ve bana ulaştığında sıkıca sarıldı. Sanki birkaç gün önceki konuşma hiç yaşanmamış gibiydi. "Burada ne işin var?"

"Çocukları almaya geldim. Neredeler?"

"Ellie onları-" Ön kapının açılması ve çocuklarımın içeri dalmasıyla sözleri kesildi.

"Mike, kim var burada-?" "Baba!"

Keller ve Sage bana doğru koşup gömleğimi kavrayıp küçük kollarını boynuma doladıklarında dizlerimin üzerine çöktüm.

"Sizi çok özledim çocuklar," diye fısıldadım saçlarına, Gavin ve Gunner'ın mesafelerini koruduklarını görmek için başımı kaldırmadan önce ikisini de öptüm. Ön kapının yanından bizi izliyorlardı ve Gunner'ın bir kolu Ellie'nin jean giymiş kalçasına sıkıca sarılmıştı.

"Selam çocuklar," diye seslendim nazikçe. "Sizi özledim."

Gavin dikkatle bana bakıyordu ve öne doğru küçük bir adım attı ama

Gunner'ın gözlerinde kesinlikle hiçbir tanıma yoktu. Beni hatırlamıyordu, tüm Skype sohbetlerinden sonra bile.

Bu beni öldürdü.

"Büyükannen ve büyükbabanla eğlendin mi?" diye sordum ve Gavin aniden ileri doğru koşmaya başladı ve etrafımı sarmış olan küçük bedenlere çarparak beni neredeyse kış üstü yere düşürüyordu.

"Hey, dostum," dedim gülümseyerek, boğazım kalınlaşıp kelimelerimin boğuk çıkmasına neden oldu.

Gözlerimi kapattım ve derin bir nefes aldım. Nihayet. Tanrım, onları özlemiştim.

Ellie, mızızlanmaya başlayan Gunner'ı kucağına aldı ve ben de ayağa kalkarak çocukları ayaklarının üzerine yatırdım. Ellerini üzerimden çekmediler ama üçü de sessiz kaldı. Sessizliklerini anlıyordum. Ben de bir dakikalığına içime çekmek istedim.

"Kate nerede?" Ellie'nin yanından geçip ön kapıya bakarak sordum.

Ellie yavaşça, "Hastanede," diye cevap verdi.

"Ne?" Sesim odada yankılandı ve çocukların irkilmesine neden oldu.

"Kate teyze sürekli yatakta kalmak zorunda," diye atıldı Keller, başını arkaya eğip bana bakarak. "Bebek dışarı çıkmasın diye."

"Açıkla," diye emrettim, midemde panik çırpınmaya başlamıştı.

"Üç haftadır mı yatak istirahatinde?" Ellie Mike'a sordu. "Evet.

Yaklaşık üç haftadır."

"Geçen hafta kasılmaları vardı ve kasılmaları durdurabilmek için onu bir gece yatırdılar. Ertesi gün eve gitmesine izin verdiler ama kasılmalar dün yeniden başladı. Görünüşe göre onu bir süre daha orada tutacaklar."

Öfkem azaldı ve kafa karışıklığı başladı.

"Neden kimse bana söylemedi?"

"Kate endişelenmeni istemedi-" "Bu saçmalık."

"Onun istediği buydu."

"Ne hastanesi?" Kiralık arabanın anahtarlarını almak için elimi Keller'ın başından kaldırmıştım bile.

Çocukları tekrar öpmek için eğildiğimde Mike, "OHSU," dedi.

"Bu gece seni içeri almayacaklar," dedi Ellie, Gunner'ı bir kalçasından diğerine geçirirken öne doğru yürüyerek. "Ziyaret saati sona erdi ve bu konuda çok katılar. Kate'in dinlenmesi gerekiyor."

"Bir istisna yapacaklar," dedim çocuklar gevezelik etmeye başlarken.

dikkatimi çekmek için.

"Yapmayacaklar." Ellie başını salladı. "Kate çok yorgun, Shane. Dinleneceğini bilmelerinin tek yolu bu."

Tüm vücudum gerginleşti ve ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışırken kıpırdandım.

"Bu geceyi çocuklarla geçir evlat," diye emretti Mike, uzanıp omzumu sıkmak için. "Seni deli gibi özlediler. Katie'yi sabah görebilirsin."

"Baba, bak!" Sage ağzında dişini kaybettiği yeri göstererek bağırdı. "Bunun için dört dolarım var!" Küçük, heyecanlı bir dans yaptı.

Kate'i görmek için hastaneye koşmakla çocuklarımla çok ihtiyaç duyduğum zamanı geçirmek arasında kaldım. Onları bırakmak istemedim. Telafi etmemiz gereken aylar vardı.

"Vay canına! Diş Perisi iyi bir yıl geçiriyor olmalı," diye cevap verdim ve Sage kıkırdayana kadar onu dürttüm.

Ellie yaklaştı ve ben de uzanıp Gunner'ın sırtını hafifçe okşadım, kararımı vermişim. "Hey, Gunner," dedim usulca. "Nasılsın dostum?"

Meraklı gözlerle beni izledi.

"Merhaba demek ister misin, Gunner?" Ellie sordu.

"Merhaba." Sesi, ben ayrılmadan önce söylediği birkaç kelimedenden hatırladığımdan daha hırıltılıydı ve göğsüm sıkıştı. Çok şey kaçırmışım.

"Merhaba!" Gülümsedim. "Benimle ve diğer çocuklarla takılmak ister misin?"

Ellerimi uzatıp sonsuza kadar bekledim ve sonunda Ellie'den uzaklaşıp bana uzandı.

Keller ve Gavin'in o yaşlarda olduğundan daha küçüktü. Büyük oğullarımla ikisi de en başından beri tank gibi yapılydı ama Gunner daha aerodinamikti. Uzun ve sırık gibiydi. Beni dikkatle izlerken çenemi sıktım ve alnından öptüm.

Sage ve Gavin ile yaşadığım bu anı hatırladım. İkisi de göreve gittiğinde o kadar küçüktüler ki eve döndüğümde beni hatırlamamışlardı ama neyse ki küçük çocuklar oldukça hızlı adapte oluyorlardı. Gunner'ın da farklı olacağını sanmıyordum. Bana alışması sadece birkaç gün sürecekti.

Evde olduğum için hiç o anki kadar mutlu olduğumu hatırlamıyorum.

"Pekâlâ çocuklar," diye anons ettim, zıplayan küçük bedenlerin arasına bakarak

girişin etrafında. "Ben burada yokken neler yaptığınızı anlatın bana.

gitti."

Bölüm 10

Kate

Hastane yatağıma geri oturdum ve ıslak saçlarımı taramaya başladım. Tanrım, hastaneden nefret ediyordum.

Çocukları özledim. Derin uykuyu özledim. Annemin yemeklerini ve dışarıdaki yaz kokusunu özledim.

Hastanede çok uzun süre kalmamıştım ve doktorlar neredeyse tam zamanında doğduğum için sadece bir gün daha kalmamı istediklerini söylediler ama ben çıldırmak üzereydim. Shane yakında eve dönecekti ve ben onun eve döneceği ve hala Oregon'da olduğumuzu fark edeceği güne hazırlanırken endişem artıyordu.

Ailemin evine ilk vardığımızda rahatlayarak ağlamıştım. İnanılmaz derecede *yorgundum*. Ondan sonraki ilk birkaç hafta boyunca kendimi yeni bir insan gibi hissetmiştim. Ailelerimiz yanımızdayken yapacak çok daha az işim ve bunları yapmak için daha fazla zamanım vardı. Herkes çocuklarla ilgileniyordu, böylece gece geç saatlerde çalışmak yerine gündüz çalışabiliyordum. Çocuklara banyo yaptırmak için küvetin üzerine eğilmek zorunda kalmıyordum çünkü annem ya da Ellie Teyze yapıyordu, bu da geceleri yatağa girdiğimde sırtımın beni öldürmediği anlamına geliyordu.

Shane gittiğinden beri ilk kez rahatlayabildiğimi hissettim.

O molaya ihtiyacım vardı.

Ama kendimi yavaş yavaş küçük canavarlarımla birlikte Kaliforniya'ya dönmeye, onların günlük ihtiyaçlarını diğer kadınlardan devralmaya hazırlarken, vücudum itiraz etmeye başlamıştı. Sanki yavaşladığımda ve vücudum bunun mümkün olduğunu fark ettiğinde, her şeyin eskisi gibi olmasına izin vermeyecekti.

Kasılmalarım başladı ve doktorlar beni yatak istirahatine aldılar.

Bebeği doğurmadan önce Kaliforniya'ya dönme şansım kalmamıştı ama bunu Shane'e söyleyemedim. Bunun yerine, e-postalarındaki soruları görmezden geldim ve aradığında bu konuşmayı yapmaktan kaçındım.

Dünyanın öbür ucundayken endişelenmesini istemedim, özellikle de bu endişe onun dikkatini dağıtabilecekken...

onu kızdırdı. Son altı ayda o kadar yakınlaşmıştık ki, kurduğumuz hassas dengeyi bozacak herhangi bir şeyden korkuyordum.

Bana Oregon'a gitmememi söylememiştii ama bu konuda mutlu da değildi. Orada mahsur kaldığımızı bilseydi, nasıl tepki vereceğinden emin değildim.

Odamın kapısı yavaşça açıldığında fırçamı komodinin üzerine koyuyordum ama kimse beni karşılamadı.

"Ne-Shane?"

Gözlerime inanamadım.

İşte oradaydı. Bronzlaşmış, sağlıklı ve güçlü bir şekilde hastane odamın kapısında duruyordu. Kalbim hızla çarpıyordu.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu sonunda içeri adım atıp kapının arkasından kapanmasına izin verirken.

"Kendimi iyi hissediyorum," diye cevap verdim şaşkın bir gülümseme ve gözlerimi devirerek. "Son on iki saattir kasılma yok ama dikkatli olmak istiyorlar. Sen nasılsın?"

Yataktan fırlayıp ona doğru koşmamam gerektiğini çok iyi biliyordum ama kapı aralığında donup kalınca kendimi zor tuttum. O orada durdukça işler daha da garipleşti, sonunda ellerimin titremeye başladığını hissettim.

Onu görmeden önce hazırlanmak için zamanım olacağını düşünmüştüm ama artık zaman gelmişti ve kendi hastane odamda kendimi yabancı hissediyordum. Çirkin hastane önlüğümün ve şişmiş ayaklarımın son derece farkındaydım. Karnım daha yuvarlak ve daha dikkat çekiciydi ve saçlarımın ıslak olmasından ve yüzümden gelişigüzel taranmış olmasından nefret ediyordum.

"Bana söylemeliydin," dedi aniden.

"Neden, sadece endişelenesin diye mi? Ben iyiyim." Başımı salladım. "Bebek iyi, çocuklar iyi, her şey halledildi."

"Sorumluluğu sana bıraktım," dedi sessizce. Ses tonu donup kalmama neden oldu. "Onları bıraktığım kişiyle birlikte olmadıklarını, ben yokken Ellie ve Mike'ın çocuklarıma baktığını bilmeyi hak etmediğimi mi düşündün?"

"Ben-ben yapmadım-"

"Çocuklarım hakkında tek taraflı kararlar veremezsin Kate. Bu senin maaş derecenin aşar."

Sakindi ve sesi hiç yükselmedi ama ben tokat yemiş gibi hissettim.

"Özür dilerim," diye cevap verdim. "Bu kararı iyi niyetle aldım. Endişelenmeni istemedim ve burada olduğum her gün çocukları gördüm. Onları ya annem ya da Ellie getiriyor."

Yatakta kıvrandım, karnımın sıkıştığını hissettikçe içimi bir korku kapladı. Doktorların önerdiği gibi yan yatma zamanı gelmişti.

Bacaklarımı yukarı çekip battaniyenin altına girerken gözleriyle karşılaşmadım ama dizlerimin arasına bir yastık sıkıştırıp nihayet başımı yastığa yasladığımda göz ucuyla yaklaştığını gördüm.

Shane sonunda yatağın kenarına gelip oturarak, "En iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yaptığını biliyordum, Kate," dedi. "Bebekle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin misin?"

"Evet. Yarın eve gitmeme izin verecekler." "Bu iyi bir şey."

"Seni özledim," diye fısıldadım, son birkaç aydır konuştuğum Shane'i çağırmaya çalışıyordum. Benim Shane'im gibi davranmıyordu ve bu beni korkutuyordu çünkü Rachel'ın Shane'inin bana nasıl davrandığını hatırlıyordum. Sanki görünmezmişim gibi.

"Sage ve Keller'ın okulu önümüzdeki hafta başlıyor," dedi sözlerimi duymazdan gelerek.

"Biliyorum." Yüzümü buruşturdum. Ne halt edeceğimi bilmiyordum-

"Bu yüzden çocukları San Diego'ya geri götüreceğim." Birdenbire nefes alamıyormuşum gibi hissettim. "Şu anda uçamayacağını biliyorum ve bizimle gelemeyeceğin için üzgünüm."

"Ne?" Şaka yapıyor olmalıydı.

"Okul yeniden başlamadan önce normal rutinlerine dönmeleri gerekiyor. Özellikle de Keller'ın."

Sesi kibardı, çok kibardı ama gözleri boştu. O beni izlerken hareket etmedim ama konuşamadım da. Bağırmadan ya da daha kötüsü hüngür hüngür ağlamadan bir şey söyleyebileceğimi sanmıyordum.

O ne yapıyordu? Ve neden çocukların rutini hakkında bir şeyler bildiğini düşünüyordu ki? Onların rutinini bilen bendim. Uyumak için neye ihtiyaçları olduğunu bilen bendim. *Bendim*.

En büyük korkum gerçekleşmişti. Onları benden alıyordu ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Neden?" Sonunda konuşabildiğimde sordum. "Hastanede olduğumu sana söylemediğim için bu kadar kızgın mısın?"

"Hayır." Elini yüzünde gezdirdi. "Geri dönmek zorundayım Kate. Önümüzdeki birkaç gün izinliyim ama komutanım Oregon'a uçtuğumu bile bilmiyor."

"Tamam, peki, ne zaman izin alabilirsin? Sadece-" "Onlar bana ait Katie. Ben onların babasıyım."

"Ve ben bir hiç miyim?" "Ben öyle bir şey demedim."

"Bunu ima ediyorsun."

"Kelimeleri ağzıma tıkma. Onlar için önemli olduğunu biliyorum!" diye patladı sonunda, kontrolünü kaybedip yataktan kalktı. "Ama sen onların ebeveyni değilsin!"

Gözlerim kapandı ve sözlerindeki zehirle geriye doğru sarsıldım.

"Hey, bu bağırış çağırış da neyin nesi?" diye seslendi kardeşim Bram odaya girerken. "Sizi dışarıdan bile duyabiliyorum."

"Bir şey yok," diye cevap verdim hemen, aşırı korumacı ağabeyimi işin içine sokmak istemediğimden.

"Hey, Bram," dedi Shane, sesi yine sakindi.

"Sikkafalı," diye cevap verdi Bram başını sallayarak. "Geri dönebildiğine sevindim." "Bram, eşeklik etme," diye tısladım. Tanrım, bazen sinirlerimi bozuyordu. "Sorun değil. Ben gidiyorum," dedi Shane.

"Bekle, daha yeni geldin!"

"Gidip çocukları alsam iyi olacak."

"Annemiz çocuklarla birlikte buraya doğru yola çıktı bile," diye araya girdi Bram hınzır bir gülümsemeyle. "Otoyolda onu geçeceksin."

Shane odadan çıkmadan önce, "O zaman ben gidip bir fincan kahve alayım," diye mırıldandı.

Shane'in uzaklaşmasını izleyen kardeşime kızgınlıkla baktım.

"Gerçekten bir pislik olmak zorunda mıydın? Normal bir insan gibi davranamaz mıydın?" Gözlerimin arkasında biriktiğini hissedebildiğim panik gözyaşlarını kontrol etmeye çalışarak sordum.

"Koridorun aşağısından sana bağırıldığını duyana kadar o herifin kellesinin yerinde kalmasını istiyordum."

"Bağırmıyordu."

"Çok bağışlayıcısın."

"Sen kimseyi affetmezsin!"

"Kimse benden faydalanmıyor, değil mi?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Sana Joe'dan çörek getirdim."

"Teşekkürler."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Bana küçük bir kâğıt torba uzattı, içinde en sevdiğimiz çörekçiden alınmış bir akçaagaç çubuğu olduğunu biliyordum.

"Çocukları California'ya geri götürüyor," dedim, sesim cılız çıkıyordu. "Ne oluyor lan?" O da en az benim kadar şaşırılmış görünüyordu. "Ona izin verme!" "Yapabileceğim bir şey yok, Bram."

"Siktir et onu. Ben-"

"Yapma," diye uyardım, çöreğimi yanımdaki masaya koyarken. "Bu senin kavgan değil."

"On yaşımdan beri bu benim kavgam."

"Seni bunun için seviyorum ama bu sefer yapabileceğin bir şey yok. Her şeyi daha da kötüleştirmeden olmaz."

Annem birkaç dakika sonra kapıdan içeri girdi, bir grup Anderson da ördek yavrusu gibi onu takip ediyordu ve ben ağlama isteğine karşı çenemi sıkamak zorunda kaldım.

"Annie!" Annem onu yatağa yatırırken Gunner bağırdı. *Teyze* kelimesindeki *t* sesini henüz öğrenememişti. "Annie. Annie. Annie." Yanıma uzandı ve karnımın etrafına kıvrıldı, başını aşağı çekilmiş çenemle göğsüm arasındaki boşluğa soktu.

"Sabahtan beri seni sorup duruyor," dedi annem gülümseyerek. "Nasıl hissediyorsun?"

Gavin elindeki bir şeyi Bram'a gösterirken, Keller ve Sage'in odadaki tek sandalye için kavga etmelerini izlerken, Gunner'ı kendime doğru çekerek titrek bir sesle "Peki," diye fısıldadım.

Ne halt edecektim ki?

* * *

Ertesi sabah taburcu olduktan sonra Shane beni aldı ve ailemin evine doğru sessiz ve gergin bir yolculuk yaptık. Neden sessiz kaldığından emin değildim. Halıyı *altımdan* çeken *oydu*. Ayrıca neden planladığımız gibi annem yerine beni almayı teklif ettiğinden de emin değildim.

"Saat dörtte yola çıkıyoruz," dedi Shane, nihayet aradaki sessizliği bozarak.

arabayı ailemin garaj yoluna çevirirken. "Uçağımız altı buçukta kalkıyor."

"Ciddi misin?"

"Çağrılma ihtimalime karşı evde olmalıyım. Şimdiye kadar şanslıydım," diye cevap verdi sessizce.

"Yani, bu kadar mı?" Alaycı bir kahkaha attım. "Sen çalışırken çocuklarla ne yapacaksın?"

"Megan, ben bir kreş bulana kadar onlara bakabileceğini söyledi."

"Onları seven ailelerine bırakmak yerine kreşe veriyorsun," dedim evin önünde durduğumuzda. "İyi hamle."

"Onlar bana ait ve ben Kaliforniya'da yaşıyorum."

"Fikrini değiştirmek için yapabileceğim hiçbir şey yok, değil mi?" Umutsuzca sordum.

Shane başını bir kez salladı, çenesi esnedi.

"Tamam." Arabayı park ettikten sonra uzun bir süre ön camdan dışarı baktım. Kendimle ne yapacağımı bilemiyordum. Sanki göğsümde bir delik varmış da yayılıyor ve ardında bir yıkım yolu bırakıyormuş gibi hissediyordum.

"Benim için onlarla ilgilendiğin için çok teşekkür ederim-" Kapımı açtım ve arabadan çıktım, böylece onun saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmayacaktım.

Shane dirseğimi kavramak için arabanın etrafından dolanırken, "Ben hallederim," diye tısladım. "Yapma."

"Kate-" dedi, sesi gergin çıkıyordu.

"Hayır. Bunu yapıp sonra da her şey yolundaymış gibi davranamazsın." "Yatak istirahatindesin! Kendine bakabilecek gibi değilsin-"

"Abla?" Bram ön kapıdan seslendi, bize doğru yürüyordu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Neredeyse gerginlikten titreyen kardeşime döndüm. Deniyordu, bunu biliyordum ama benim acı çektiğimi bildiği halde hiçbir şey yapmadan oturmak ona ağır geliyordu. *Benim koruyucum.*

Alex ve Bram ailemize geldiklerinde, birbirlerine inanılmaz derecede benzeyen iki çocuğun nasıl kıyaslanacağını merak etmiştim. O zamanlar ailemin onları evlat edineceğini bilmiyorduk - bu iki yıl sonra olacaktı -Ama bana kalırsa, eve adımlarını attıkları andan itibaren benim kardeşlerim olmuşlardı ve meşhur bir fiyatına iki tane sahip olduğum için neredeyse sersemlemiştim.

Çok geçmeden fark ettim ki, çocuklar ikiz olsalar da, tebeşir ve peynir kadar farklıydılar. Alex benim sırdaşım oldu. Anlayışlı, sakin ve söylediğim her şeyi dinlemeye istekliydi. Bram? Sekiz yaşındaki bir kızın ne söyleyeceği umurunda değildi. Benimle hiç uğraşmak istememişti. Bir gün yanlışlıkla bir böğürtlen çalısına çarpıp göz kapağında derin bir oyuk açana kadar benden hoşlanmadığına ikna olmuştum. Bram koşarak geldiğinde çılgılık atıyor, gözüme kan kaçıp beni kısmen kör ederken sendeliyordum. O zaman bile benden daha iriydi ve beni kucağına alıp eve kadar taşımıştı.

Bram benim günlük dramamla ilgilenmese de, ona ihtiyacım olduğunu düşündüğünde tereddüt etmeyeceğini o zaman anlamıştım. Tanıdığım en sağlam adamdı. Yiğit. Sadık. Ve yanımda duran adamın canına okumak istiyordu.

"İçeride bana yardım eder misin?" Titreyerek sordum. Shane boğazının arkasından küçük bir itiraz sesi çıkardı.

"Evet, sorun değil," dedi Bram, verandadan aşağı atladı ve beni gelin gibi taşımak için kollarına aldı. "Çocuklar seni içeride bekliyor."

* * *

"Sizler babanızla birlikte San Diego'ya geri döneceksiniz," diye o öğleden sonra yirminci kez büyük çocuklara açıklamaya çalıştım. Durumu tamamen kabullenmiş görünen tek kişi, kayıtsız bir şekilde oturup küçük bir kase şekerleme atıştıran Gunner'dı. Yemin ederim ki çocuğu bir seferde birkaç dakikadan fazla hareketsiz tutabilmemin tek yolu buydu. Bunu aylar önce çözmüş ve Shane'in Skype görüşmeleri sırasında onu sessiz ve mutlu tutmak için bu numarayı kullanmıştım.

"Ne yapacaksın?" Sage şaşkınlıkla sordu.

"Burada kalmalıyım, Öfke Sage. Uçamam. Yataktan bile çıkmamam gerekiyor."

"O zaman biz de kalmalıyız," dedi Keller, yüzünde küçük bir kaş çatmayla. "Seni burada tek başına bırakmamalıyız."

"Ben iyi olacağım. Bana bakacak annem ve büyükannen var," dedim ona, gözlerim sulanarak.

"Geri dönmek istemiyorum."

"Gelecek hafta anaokuluna başlıyorsun, dostum. Herkesten daha geç başlamak istemezsin, değil mi?"

"Okula burada gidebiliriz," diye heyecanla araya girdi Sage. "Otobüse binebiliriz."

Shane'in odanın kapısında durduğu yere baktım ve gözlerindeki sefalet karşısında irkildim.

"Babanla birlikte gitmelisin tatlım," dedim ona nazikçe. "Sizi çok özledi çocuklar."

"Ama bizi özleyeceksin!" Keller babasına dönerek şöyle dedi. "Onu terk edersek bizi özleyecek."

"Biliyorum dostum," dedi Shane teselli edercesine, "ama gelecek-"

"Hareket edemez yoksa Iris dışarı çıkacak!" Keller bağırdı, tüm vücudu ani bir öfkeyle titriyordu. "Yatakta kalmak zorunda!"

"Sonsuza kadar değil bebeğim," diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. "Iris?" Shane sordu.

"Bu bebeğin adı," diye bilgilendirdi Sage onu. "Bu bir çiçek ve sadece dört harfi var, benimki gibi!"

"Harika." Shane gülümsedi.

"Ben gitmiyorum," diye açıkladı Keller, sesi titreyerek. "Burada Kate Teyze'yle kalıyorum."

Gavin sessizce oturmuş, olan b i t e n i izliyordu ama Keller'ın anonsuyla ağlamaya başladı.

"Oh, maymun," diye mırıldandım, onu kucağımdan geriye kalan kısmın üzerine çekmek için doğruldum. "Sorun yok."

Anlayamadığım bir şeyler mırıldandı ve ben onu ileri geri sallarken hıçkırmaya başladı.

Mike'in koridordan, "Evlat, eğer g i d e c e k s e n gitme vakti geldi," dediğini duyduğumda vücudum buz kesti.

"Kate teyzeye bir öpücük verin çocuklar. Gitme vakti geldi," diye seslendi Shane yatağa doğru adım atarken.

Sage'in yüzü dehşete kapılırken Keller, "Hayır," diye cevap verdi. Benimle Shane'in arasına baktı, alt dudağı titriyordu.

"Bana bir öpücük ver, tatlı şey," diye takıldım, sesim titriyordu. "Gitme zamanı."

Eğilip bana hızlı bir öpücük verirken, kollarını bana doladı.

Gavin'i tuttuğum yerde gözlerimi kapattım ve duygularımı kontrol altına almaya çalıştım. Hıçkırığa hıçkırığa ağlamak sadece gidişlerini zorlaştıracaktı ve bunun olmasına izin veremezdim.

Sage yataktan sürünerek kalktı ve Shane'in kendisine uzattığı eli savuşturarak arkasına bakmadan kapıya doğru yürüdü.

"Bana bir öpücük ver, maymun," dedim Gavin hıçkırırken kulağına. "Bir uçağa bineceksin!"

"İstemiyorum."

"Uçmayı seviyorsun! Bahse girerim, terbiyeli olursan uçuş görevlileri sana kraker bile verir."

O sırada Ellie odaya girdi ve ben onun gergin yüzüne bakarak gözlerimi açtım. "Hadi, Gavie," diye seslendi, hızlı bir öpücükten sonra Gavin'i kucağımdan kaldırdı. "Büyükannen koltuğunu bağlamana yardım edecek."

"Anne!" Ellie'nin Gavin'i kapıdan çıkarışını izlerken Gunner bağırdı. "Annie! Anne! Anne! Anne!"

"Artık yok dostum," dedim burnumu çekerek, Keller'ı gözümün ucuyla takip ederken elimdeki küçük şekerleme kâsesini kenara koydum. Yataktan kalkmış ve Shane'in karşısında dimdik duruyordu.

"Bir öpücük alabilir miyim?" Gunner'a onu kendime doğru çekerek sordum.

"Hayır! Anne!" Dönüp durdu, ona daha fazla şekerleme vermediğim için bana kızdı. Onu sakinleştiremeden kollarımdan çekip aldılar.

"Anneler lokum mu?" Shane yüzünde tuhaf bir ifadeyle sordu.

Başımı salladım. Onunla konuşamıyordum bile.

Shane, "Sana araba için biraz mama getireceğiz, dostum," diye mırıldandı ve gözlerime bakarken Gunner'ın sırtını sıvazladı. "Onu arabaya götüreceğim. Hadi, Kell," diye emretti, sesinde herhangi bir duygu yoktu.

Keller isyan edercesine, "Hayır, Kate teyzemle kalacağım," dedi.

Shane bebeğimle kapıdan çıkmadan önce sert bir bakışla "Keller," diye uyardı.

"Anne! Annie! Annie! Annie! Annie! Anne!" Gunner korkuyla bağıarak Shane'den uzaklaşmaya çalıştı. Babasının yanında hâlâ rahat değildi ve ağlamaya başladığında midem bulandı.

Gözden kaybolduklarında Keller'a döndüm, gözlerimden yaşlar süzülüyordu.

"Seninle kalacağım," dedi ve yüzümü silmek için uzandı.

kirli parmaklarıyla. "Ağlama."

Onun sözleri sadece gözyaşlarının daha hızlı akmasına neden oldu.

"Gitmelisin bebeğim," diye karşı çıktım. "Baban seni yanında istiyor. Seni deli gibi özledi."

"Sage, Gavie ve Gunner'ı alabilir." Shane'in ayak seslerinin koridorda gümbürdeyerek geri döndüğünü duyduğumuzda doğruldu. "Ben de seninle kalacağım."

"Gidelim dostum," dedi Shane kararlı bir şekilde kapının önünde dururken. "Ben burada kalıyorum."

"Hayır, değilsin. Arabaya bin, Keller."

"Hayır."

Shane çenesini esneterek bize doğru gelmeye başladı ve Keller yatakta arkama geçti.

"Hayır!" diye bağırdı, kalbimi ikiye bölerek. "Yapma!"

Shane beni kavrayıp gömleğimi ve kollarımı çekiştirirken Keller'ı nazıkçe ama sertçe kendisinden uzaklaştırdı.

"Beni almasına izin vermeyin!" diye bağırdı, gözleri kuru ama sesi panik doluydu. "Kate Teyze! Kate Teyze! Lütfen! Lütfen! Lütfen!"

Shane'le savaştı. Tanrım, çok iyi dövüştü. Ama yetişkin bir adamla boy ölçüşemezdi.

Ona seslenirken tırnaklarımı kalçalarımın geçirdim ve onu yapabildiğim tek şekilde sakinleştirmeye çalıştım. "Her şey yolunda bebeğim. Her şey yolunda. Seni bu gece arayacağım. Seni seviyorum! Sen iyisin."

Odadan çıktılar ve ben sessizce oturup Keller'ın arabaya giderken attığı çığlıkları dinledim. Başka seçeneğim yoktu.

Neredeyse otuz yaşıyordum ve o ana kadar hiç kimseden nefret etmemiştim.

Bölüm 11

Kate

Shane'in çocuklarımı alıp götürmesinden bu yana zaman geçtiğini biliyordum ama ne kadar zaman geçtiğinden emin **değildim**.

Sonsuzluk gibi geliyordu. Güneş gökyüzünden çekilirken kapalı göz kapaklarımın ardındaki ışık yavaşça kayboldu ve bir noktada birisi yatağımın yanındaki komodinin üzerinde duran lambayı yaktı ama bunu kimin yaptığını öğrenmek için gözlerimi açmadım. Umurumda da değildi.

Hareket edemiyordum. Zar zor nefes alabiliyordum. Uzunlarım o kadar ağırlaşmıştı ki yuvarlanabileceğimden bile emin değildim. Acaba ölmek böyle bir şey miydi diye düşündüm.

Ailem yatak odasına girip çıkıyor, beni kontrol ediyor ve duyamayacağımı düşündükleri alçak sesle fısıldayarak konuşuyorlardı. Belki de uyuduğumu sanıyorlardı ama uyumuyordum. Hiçbir zaman. Bir daha uyuyup uyuyamayacağımı bilmiyordum.

Keller'ın çığlıkları kulaklarımda tekrar tekrar yankılanıyordu, ta ki kolumu başımın yanından geçirip pazularımı kulağıma bastırana kadar. Ama işe yaramadı. Onu hâlâ duyabiliyordum. Tekmelerken ve çığlık atarken çılgın gözlerinin benimkilerle nasıl buluştuğunu görebiliyordum.

Sonunda, kutsanmış bir şekilde, sesler sadece beyaz gürültü olana kadar eriyip gitti. Her şey bomboştı, sanki uyku ile uyanıklık arasında gidip geliyordum.

"Sana eşlik edeceğim abla," dedi babamın sesi, boşluğun içinden süzülerek. Halıya çarpan ağır bir şeyin çıkardığı sesleri hışırtılar ve babamın otururken her zamanki rahatlama iç çekişi izledi.

Sonra yine hiçbir şey olmadı.

Sesler geldi ve gitti. Biri saçlarımı yüzümden geriye doğru taradı ama ben yine de kıpırdamadım.

Iris huzursuzca kıpırdandı, sonra da uyumuş olmalı. Karnım ara sıra geriliyordu ama acımıyordu, bu yüzden görmezden geldim.

"Keşke Alex burada olsaydı," dedi Ani yumuşak bir sesle, yatağa uzanarak.

Ben.

Benimle konuşup konuşmadığından emin değildim ama cevap vermedim. Alex'i istemiyordum. Odadan çıkmayan babamı ya da yatağın ayak ucunda oturup ayaklarımı ovuşturan annemi istemiyordum. Ani'yi, Bram'ı ya da bir süreliğine uğramış ama kalmamış olan amcamı ve yengemi de istemiyordum. Oğulları olarak gördükleri bir adamın bana bunu yaptığını bilmek onlar için garip olmalıydı.

Aile dinamiklerimiz çok tuhaftı; bazen dış dünyanın bizi nasıl gördüğünü merak ederdim.

Ben, Bram, Alex, Trevor, Ellie ve Mike'ın diğer oğlu Henry çocukluğumuzdan beri hep birlikte büyümüştük. Görünüşlerimiz çok farklı olsa da kuzen gibi davranıyor, görünüyor ve hissediyorduk. Yıllar geçtikçe, anne babalarımızdan benzerlikleri güçlendiren yüz ifadeleri bile almıştık. Shane ve Anita ise çoğumuz neredeyse büyümüşken gelmişti. Bizim sayılırlardı ama geçmişimizi paylaşmıyorlardı ya da aynı türden bir bağa sahip değillerdi - Shane'in beni hamile bıraktığı ve Anita ile Bram... Onlar hakkında ne diyeceğimi bile bilmiyordum. Aralarında yüzeyin hemen altında bir şeyler oluyordu ama ikisi de bu konuda konuşmuyordu.

Anita yanımda kıpırdandı ve beni yalnız bırakması için ona bağırarak istedim. Hareket ettiğini hissetmek ya da Bram'a mırıldandığını duymak istemiyordum. Hiçbir şey olmak istedim. Boş noktayı bulmak ve orada kalmak istiyordum, böylece her nefes alışımda göğsüm yarılıyormuş gibi hissetmeyecektim. Kalbimin altında yuvalanmış bebek olmasaydı, o yeri bulmak için ne yapardım emin değilim.

"Ne istiyorsun lan sen?" Bram'ın sesi yatağın altında bir yerden gürledi. Yerde oturuyor olmalıydı ama kontrol etmek için gözlerimi açmaya zahmet etmedim. Bir önemi yoktu. Hiçbirinin önemi yoktu. Bram, "Siktir git, dangalak," dedi. Telefonda konuşacaksa gitmesi gerekiyordu.

"Bir çocuğu tanıdığı tek anneden koparmak sandığın kadar kolay değil, ha?" Bram iğrenç bir şekilde söyledi.

"Bram, o Shane mi?" diye sordu annem şaşkınlıkla.

Boğazımda safra birikti ve cesurca yutmaya çalıştım. Tanrım, nefes alamıyordum. Bram başını salladı ve boğazım kapandı.

Bram telefonda, "Bekle," diye emretti. "Katiebear, Shane telefonda."

"Neyin var?" Boğuk bir sesle başımı açtım. O kadar uzun süredir orada yatıyordum ki kolum tamamen uyuşmuştu ve zar zor hareket ettirebiliyordum.

Bram kendini yerden kaldırarak, "Gunner'ın üzgün olduğunu ve onu sakinleştiremediğini söyledi," dedi.

Başımı sallayıp hava yanaklarımdaki ıslak noktalara çarpana kadar ağladığımın farkında bile değildim. "Hey, baba," dedim, sesim kısıktı, "gitarımı benim için alabilir misin?"

Babam köşedeki gitar kutumu açarken ben de Ani'nin yardımıyla yatağa doğru beceriksizce itildim ve doğruldum. Gunner'ın gecenin bu geç saatinde sakinleşmesinin tek bir yolu olduğunu biliyordum. Titrek bir nefes alarak parmak uçlarımı gözlerime götürdüm ve çaresizlik hissini kontrol etmeye çalıştım. Bebeğim benim için ağlıyordu ve ben onu tutamıyor ya da sırtını ovamıyordum ama bunu yapabilirdim.

"Telefonu hoparlöre almasını söyle, tamam mı?" Bram'e söyledim, sesim son kelimedede takıldı. Gitarı babamdan alıp kalçalarımın üzerine koyduğumda karnım kaya gibi sertleşti ve acı bir balyoz şiddetiyle yüzüme çarptı. Yerleşiyormuş gibi yaparken bir dakika boyunca burnumdan nefes aldım. Koca göbeğim araya girdiği için tellere zar zor ulaşabiliyordum. "Seninkini de hoparlöre al kardeşim," dedim ve Bram'in başını sallayıp telefonunu yatağın üzerine koymadan önce SPEAKERPHONE düğmesine basmasını izledim.

Ağlayan çocuklarımın sesi boğazımdan istemsiz bir inilti olarak çıktı. odayı doldurdu. Sadece Gunner değildi. Gavin de ağlıyordu.

"Hey, maymun," diye seslendim gürültünün arasından, sesim kırılarak. "Gunner? Gavin? Maymunlarım nerede?"

Hoparlörden gelen ses yavaş yavaş azaldı.

"Annie?" Gunner ağladı. Tanrım, sesi korkmuş gibi geliyordu.

"Hey, bebeğim," dedim, gözlerimi kapatmak için elimi kaldırarak. Eğer içinde bulunduğum odayı görmezsem, belki onlar da yanımdaymış gibi davranabilirdim. "Neden ağlıyorsun, ha?"

"Annie," diye sızlandı Gunner.

"Sessizce oturmalısın, tamam mı?" Ellerim titreyerek seslendim. "Gavin, hazır mısın?"

"Evet." Gavin'in sesi tiz çıkmıştı. "Keller ve Sage orada mı?"

"Evet."

Gunner'ın en sevdiği şarkıyı tıngırdatmaya başladım ve küçük sesler sustuğunda ürperdim. Sırf onları duyabilmek için neredeyse tekrar duracaktım. Gözlerimi tekrar kapatarak şarkı söylemeye başladım. Sesim normalden daha derindi, hırıltılıydı ve kırılıyordu ama önemli değildi. Kalçalarımın arasında zonkluyormuş gibi görünen keskin acıyla karnım sıkıştı ve nefesim kesildi, vücudum titremeye başladığında omuzlarım içe doğru kıvrıldı ama yine de şarkı söylemeyi bırakmadım.

Acı azalmaya başladığında *bunların kasılmalar olduğunu* düşündüm. *Doğuma giriyorum.*

Birden hoparlörden Sage'in sesi geldi, yüksek ve net, nakarata eşlik ediyordu. Hıçkırımamaya çalışırken çenem göğsüme çarptı. Doğum bekleyebilirdi.

Bir kasılma daha geldiğinde acı içinde titredim ve şarkı sona erdiğinde bacaklarımın arasından bir sıvı fişkırdığını hissettim, ancak yeni bir şarkıya geçerken parmaklarım gitarın telleri üzerinde hareket etmeyi bırakmadı. Çocuklar sakinleşmiş gibi görünse de durmaya hazır değildim. Telefonu kapatmaya ve onlarla olan tek bağlantımı kesmeye dayanamıyordum.

Sesim çatallaşınca Bram sendeleyerek duvara yaslandı ama onu görmezden geldim. Oynamaya devam ettim, ta ki aniden Shane telefonla konuşana kadar.

Parmaklarım aniden uyuşunca dişlerimi sıktım.

"Uyuyorlar," dedi sessizce. "Teşekkürler, Ka-"

Bram telefonunu yatağın üzerinde durduğu yerden aldı ve sertçe duvara fırlatarak Shane'in sözlerini kesti ve milyonlarca küçük parçaya ayırdı.

"Muhtemelen buna ihtiyacın olacak," dedim ve Bram'ın eline uzanırken gitarımın öne düşmesine izin verdim.

"Yeni bir tane alırım," diye cevap verdi.

"Bu iyi, çünkü suyum geldi ve birinin Alex'i araması gerekiyor," dedim sessizce, heyecan ve dehşetin karışımı yıkılmışlığımla savaşıırken dudaklarım titriyordu. Bir türlü veda edememiştim.

"Sen bir aptalsın," dedi gülümseyerek, babam yatağın etrafında dönüp beni kucağına alırken başını sallayarak.

Annem beni duşa sokmakla ilgili bir şeyler şöylerken babamın omzunun üzerinden zayıf bir sesle, "*Sen* bir aptalsın," diye karşılık verdim.

Karnıma tekrar kramp girdi ve tüm vücudum acı içinde donarken babamın kolları etrafımda sıkılaştı. "Bir şeyin yok Katiebear," dedi usulca, beni banyoda ayağa kaldırırken. "Biraz erken geliyor ama her şey yoluna girecek."

Yanılıyordu. Bir daha hiçbir şeyin iyi olacağını sanmıyordum.

Bölüm 12

Shane

Bebatettim. Kötü.

Sonunda iç çekerek koltuğa çöktüm ve ellerimi yüzüme sürdüm. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu.

Çocukları eve götürmeye karar verdiğimde, bunu inat olsun diye yapmamıştım. Aksine, doğru şeyi yaptığımı düşünmüştüm.

Çocuklarım bana aitti, hikayenin sonu. Kate'in Oregon'da kalmak zorunda olmasından nefret ediyordum ama bu benim suçum değildi. Onu uyarmıştım, çocukları oraya götürmemesi gerektiğini düşündüğümü açıkça belirtmiştim ve şimdi olanlara bakın.

Kalbi kırık dört çocuğu Kaliforniya'ya geri götürmek zorunda kaldım ve onu geride bıraktık.

Bunun küçükler için bir alışma süreci olacağını biliyordum. Kendilerini bildiler bileli Kate onlara bakıyordu ve ben kendimi bir yabancı gibi hissediyordum. Bunu anladım. Anlıyordum. Ama en büyük ikisinin benden tamamen nefret edeceğini tahmin etmemiştim. Sage konuşmuyordu - kimseyle konuşmuyordu- ve Keller bir hurdalık köpeği kadar kuduzdu.

Bebek yakında doğacak ve Kate eve dönebilecekti. Çocukları yanımda getirmeye karar verdiğimde onun geri gelmesini *planlamıştım* ama az önce katıldığım boktan gösteriyi planlamamıştım.

Sanki kendi çocuklarımı çalmışım gibiydi.

Ön kapının çalınmasıyla irkildim ve kim olduğunu görmek için ayağa fırladım. Gece yarısı birinin kapısında belirmek için oldukça geç bir saatti.

"Alex mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Oceanside'da ne işin var senin?"

"Konuşacak çok şey var şampiyon. İçeri gelebilir miyim?"

"Evet, evet, içeri gel."

Elindeki çantayı ön kapının yanına bırakıp mutfığa doğru ilerlemesini şaşkınlıkla izledim.

"Biranız var mı?" diye seslendi sessizce.

"Hiçbir fikrim yok. Daha yeni geldim."

"Evet duydum," diye cevap verdi, elinde iki birayla bana doğru dönerken.

"Neler oluyor?" Bana bir tane atarken sordum.

"Neden burada olduğumu bildiğine eminim."

"Kate," diye cevap verdim, tekrar kanepeye uzandım.

"Neler oluyor Shane? Bu senin için bile düşük görünüyor." "Bu da ne demek oluyor?"

"Kate için hiçbir zaman deli olmadın, bunu hepimiz gördük. O zaman neden onunla yattın?"

"Sarhoştuk," diye mırıldandım.

"Tekrar dene. On sekiz yaşında değilsin ve bir kardeşlik partisinde değildin." "Bunun seni nasıl ilgilendirdiğini anlamıyorum."

"Şey, bakın, mesele de bu." Alex öne doğru oturdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. "Bram ve ben sekiz yaşından beri kız kardeşime göz kulak oluyoruz. Sayamayacağın kadar çok kez onun yaralarını sardık ve onurunu koruduk. Hatta o evlatlık çocuk ona tecavüz etmeye çalıştığında neredeyse onun için hapse giriyorduk-"

"Ne?" Bağırdım, koltuktan kalktım.

"Sakin ol, aptal. Fazla uzağa gidemedi ve bu yıllar önceydi."

"Ne zaman?"

"Şey, bir bakalım... sanırım on iki yaşlarındaydı. Sen gelmeden çok önce."

"Tanrım."

Alex başını sallayarak, "Konudan uzaklaşıyoruz," dedi. "Neden kimse bana bunu söylemedi ki?" Öfkeyle sordum.

"Sana ne bundan? Dokuz ay öncesine kadar Kate'in sokak ortasında düşüp ölmesi umurunda bile değildi."

"Bu saçmalık."

"Hayır, gerçek bu," diye karşılık verdi, yumrukları sıkılmıştı. "Çocukken Kate'le takıldığını, ondan istediğini aldığını ve hiçbir şey vermediğini biliyorum. Bunu *hepimiz* gördük. Ama Kate Kate'tir ve bize müdahale etmememiz için yalvardı. Bilinmeyen bir nedenden ötürü, o küçük pisliğin yıllar önce yaptıklarından sonra bile körü körüne güvenmeye devam etti... ve bunun için onu mahvettin, değil mi?"

"Öyle değildi," diye karşı çıktım, yüzüm kızarmıştı.

"Oh, aynen öyleydi. Tatlı Kate'i istemedin. O değildi

Senin için yeterince soğuk. Senin için yeterince sıcak. Her neyse dostum, senin anlaşman buydu. Ama sonunda senden kurtulana kadar onu yıllarca oyaladın... ama kurtulamadı, gerçekten kurtulamadı."

Elimdeki bira kutusunu ezdim ve biranın yere dökülmesine neden oldum.

"Oh, hayır. Bıçağı biraz daha döndürmek zorundaydın, değil mi? Son darbeni vurman gerekiyordu. Bu yüzden çekip gitmek yerine en iyi arkadaşını seçtin. O zamanlar tek arkadaşıydı. Sonunda onu havalı hissettiren kişi. Onu olduğu gibi kabul eden ve onda yanlış bir şey görmeyen tek kız."

"Ona aşık oldum!" Tısladım. "Ne yapsaydım lan, *Kate* hoşlanmadı diye Rachel'ı öylece bıraksaydım?"

"Evet," diye yanıtladı basitçe, ciğerlerimdeki nefesi alarak. "Bu saçmalığa hiç başlamamalıydın, ama hey, hepimiz bir zamanlar genç ve aptaldık, değil mi? O zamandan beri yaptığın şeyler seni lanet bir ezik yapıyor."

"Kate'e hiçbir şey yapmadım. Sen neden bahsediyorsun?" "Hiçbir fikrin yok." Başını salladı ve arkasına yaslandı. tavana bakıyordu. "Tanrım, bu kadar aptal olduğunu fark etmemiştim."

"Kıçını tekmelemeden önce bana aptal demeyi kes."

"Deneyebilirsin, kavanoz kafa. Başaracağından emin değilim."

"Defol git evimden. Bu bokla uğraşmak zorunda değilim."

"Oh, daha bitirmedim." Benimki bastırılmış bir öfkeyle neredeyse titriyor olsa da Alex'in vücudu sandalyedeki rahat pozisyonundan hiç kıpırdamadı.

"İşim bitti," diye ilan ettim.

"Sen görevdeyken Kate'in neredeyse Rachel'la birlikte yaşadığını biliyor muydun?" diye sordu sohbet edercesine.

"Ne?"

"Evet, sen kapıdan adımını attığın anda Rachel Katie'yi arayıp ona yardım etmesini istedi."

"Hayır, değildi." Önceki görevlerimde Rachel'dan gelen telefonları ve e-postaları hatırlamaya çalıştım ama çoktan hafızamdan silinmeye başlamışlardı.

"Evet, dostum, öyleydi," dedi Alex yumuşak bir sesle. "Rachel yalnız kalma konusunda iyi değildi, biliyor musun? Sen mi farkında değilsin, yoksa o mu bunu gerçekten saklıyordu emin değilim."

Ama Rachel iyi bir kızdı, beni yanlış anlamayın ama Kate'i yıllarca kullandı."

"Yanılıyorsun," diye karşı çıktım başımı sallayarak.

"Haklıyım dostum, geriye dönüp düşünürsen neden bahsettiğimi çok iyi anlarsın. Kate buraya *Rachel* için taşındı. İşini her yerde yapabilirdi, o halde neden Oregon'da ailesinin yanında kalmadı? Her şeyi bir kenara bıraktı, her şeyin yerini değiştirdi ve siz görevden göreve giderken yıllarca eşinizin yanında oldu. Hiçbir erkek arkadaşını bir ya da iki aydan fazla tutmadı çünkü onlar bu boku gördüler ve ya başa çıkamadılar ya da Kate ile bu konuda konuşmaya çalıştılar ve onları bıraktı. Neredeyse çocuklarını o büyüttü dostum."

"Aman Tanrım."

"Beni yanlış anlama, Kate bayıldı." Yorgunca içini çekti ve başını salladı. "Arkadaşları için her şeyi yapardı ve Sage'i gördüğü ilk anda ona aşık oldu. Hatta sanırım Gavin'i kucağına alan ilk kişi oydu. O çocukları çok seviyor ve ona sorsam sanırım son dokuz yılın bir dakikasını bile değiştirmeyeceğini söylerdi. Bu çok boktan bir şey çünkü sen evdeyken? Bütün bunları kaybetti. Rachel'in artık ona ihtiyacı yoktu. Sana sahipti, değil mi?"

"Dur," diye emrettim, elimi kaldırarak. Keller'ın geçen yıl bana söylediği bir şeyi hatırlamaya çalışıyordum. *Ne demişti?*

"Öyle ya da böyle neredeyse hayatının yarısı boyunca onun hayatını ve mutluluğunu kontrol ettin, seni kendini beğenmiş pislik. Her zaman sen vardın. Sanki güneşmişsin gibi senin etrafında dönüyor," diye homurdandı Alex hayal kırıklığı içinde. "Ve şimdi, senin çocuğuna hamileyken, çocuklarını alıp onu terk mi ediyorsun?"

"Onlar o değil-"

"Bu cümleyi bitirirsen seni gebertirim," diye araya girdi ve birasını bitirip kutuyu sehpa üzerine bıraktı. "Sanırım artık buna alışmış olmalı, değil mi? Sen görevden döndün, onun yine kışının üstünde olması mantıklı."

"Artık Kate Teyze'yi her gün görebileceğiz. Onu her gün görmek hoşuma gidiyor... Yine de gitmeni hiç istemedim baba. Kate Teyze'yi göremesek de... Burada olman hoşuma gidiyor."

Keller'ın sözleri nihayet aklıma geldi ve başımı ellerimin arasına aldım. "Yüce Tanrım."

"Bak dostum, Kate buraya gelip sana tüm bunları anlattığım için bana teşekkür etmezdi-"

"O zaman neden buradasın?" Gözleriyle buluşmak için başımı kaldırarak hayal kırıklığı içinde sordum.

"Çünkü o hastanede, kızınızı doğurmak üzere ve ben de zaten batıya doğru yola çıktığım için birinin bunu size şahsen söylemesi gerektiğini düşündüm."

"Lanet olsun!" Oturduğum yerden kalktım ve panik içinde odaya baktım. "Doğumuna daha haftalar var."

"İstersen çocuklarla burada kalabilirim. Sabah onları yukarı götürürüm. -Birkaç ay önce ziyarete geldim, bu yüzden kim olduğumu biliyorlar." Ayağa kalktı ve sırık gibi vücudunu gerdi. "Olmazsa, bir uçak bulup kendim giderim."

"Hayır! Hayır, ben sadece-" Şaşkınlıkla odanın etrafına bakındım. "Sadece komutanımı aramam ve zamanımı alabileceğimden emin olmam gerekiyor ve..."

"Git işini hallet dostum. Ben sana bir uçak bulurum."

Ben sessizce merdivenleri çıkarken o çantasına doğru yürüdü ve bir dizüstü bilgisayar çıkardı. Kate'e ulaşmam gerekiyordu. Onu orada hiç bırakmamalıydım.

Yatağımın üzerindeki çantayı boşaltıp yeniden doldurmaya başlarken ve bir yandan da komuta subayımı ararken aklım ve kalbim hızla çarpıyordu.

Bir gecede çok fazla şey açığa çıkmıştı. Alex'in anılarını kendiminkilerle bağdaştıramıyordum.

Rachel gerçekten Kate'e böyle mi davranmıştı? Nasıl fark etmemiştim? Bu kadar büyük bir şeyi nasıl kaçırmıştım? Sage ve Keller Kate hakkında fark ettiğimden daha fazla mı konuşmuşlardı? Alex'in anlattığına göre, Kate onlar için başka bir ebeveyn gibiymiş ve ben bunu hiç bilmiyormuşum.

O anda bunları düşünemezdim. Oregon'a gitmem gerekiyordu. Diğer her şeyi Kate'e ulaştıktan sonra çözebilirdim.

* * *

Daha bekleme odasına birkaç adım atmıştım ki çeneme yediğim bir yumrukla kık üstü yere yığıldım.

"Ne oluyor lan?"

Bram kapıyı göstererek, "Siktirin gidin buradan," diye emretti. "Abraham, kes şunu!" Kate'in babası Dan sert bir sesle emretti.

"Bunun ne yeri ne de zamanı evlat."

Babası oturduğu yerden kalkarken Bram sessizce, "Seni öldüreceğim," dedi. "Arkanı kolla."

"O iyi mi?" Bram uzaklaşırken odadakilere sordum ve ayağa kalktım.

Ellie bana doğru yürürken, "Her şey çok iyi gitti," diye güvence verdi. "Anne ve bebeğin durumu iyi."

"Şimdiden burada mı?" Hayal kırıklığı içimi doldururken sesim çatlayarak sordum.

"Yaklaşık bir saat önce, tatlım," dedi Ellie sempatik bir şekilde ve bana sarılmak için uzandı.

"Siktir."

"Onları görmek ister misin?"

"Evet."

Ellie'yi koridorda takip ettim ama Kate'in odasının kapısına geldiğimizde durdum. Avuçlarım terliyordu ve göğsümde bir kaya parçası varmış gibi hissediyordum. Oraya girip giremeyeceğimi bilmiyordum.

Ama Ellie kapıyı açtığında, ayaklarım bilinçli bir düşünce olmadan ilerledi ve beni yatakta sessizce yatan iki figüre doğru götürdü.

"Katie?" Annesi yatağın yanındaki yerinden kalkıp Ellie'yi takip ederek odadan çıkarken usulca seslendim. "Buradayım, bebeğim."

Uzanıp parmak uçlarımı saçlarına sürdüğümde gözleri kapalıydı. Çok bitkin görünüyordu. Gözleri ve dudakları şişmişti ve yanaklarının her yerinde doğum sırasında patlamış olması gereken kılcal damarların oluşturduğu küçük kırmızı noktalar vardı. Çok güzeldi.

Her zaman Kate'ti. Gerçek gözeneklerime sızarken ellerim titredi. Aptal bir çocuk olduğumdan beri o vardı.

"Dokunma bana," dedi titreyerek, sonunda gözlerini açarak. "Çık dışarı." "Katie, ben-"

"Çocuklarım nerede?" diye sordu, gözleri ilaçlardan buğulanmıştı.

"Kaliforniya'dalar-"

Sanki onu kaçıracığımdan korkuyormuş gibi kollarını kızımıza doladı. "Çık dışarı."

"Katiebear, çok üzgünüm."

"Senden nefret ediyorum," diye fısıldadı, gözleri yaşlarla dolmuştu.

"Keşke sen de

Çünkü o zaman çocuklarımı geri alabilirdim."

Dehşete kapılarak yataktan uzaklaştım ve sanki hiç orada olmamışım gibi uykuya dalmasını izledim.

Tanrım, ne yaptım ben?

Bölüm 13

Kate

Seni giydirme zamanı tatlı kızım," diye mırıldandım Iris'i hastane yatağıma yatırırken uyuyan yüzüne. "Henüz kendi evimiz yok ama büyükannenin evini seveceksin. Erkek ve kız kardeşlerin orayı çok *seviyor*."

Yeni doğmuş bir bebeği giydirmek bir ahtapotu giydirmeye çok benzer: Küçük uzuvları o kadar kıvrıktır ki, onları küçük deliklerden geçirmeye çalışmak bir sabır sınavıdır; sarkık boyun ve tamamen orantısız kafadan bahsetmiyorum bile.

"Merak etme Iris, tıpkı Keller'ın yaptığı gibi sen de o kafaya alışacaksın," diye mırıldandım, küçük çorap şapkasını nazikçe çekerek. "Kafan biraz daha küçük olsaydı şikayet edeceğimi söyleyemem, ama hey, bunu atlattık, değil mi?"

Doğumum hızlı geçmişti. Ailem beni hastaneye getirdiğinde neredeyse tamamen genişlemiştim, ama sonunda dünyaya gelmeden önce saatlerce ıkındım. Yarısında aklımı kaybetmişim ve kırılma noktama ulaştığımda zavallı aileme bağırdığım şeyleri hatırladıkça yüzüm kızardı.

Ben doğum yaparken babam ve Bram'in odada kalmasından utanacağımı düşünmüştüm ama garip bir şekilde bunu sorun etmemiştim. Oda tıklım tıklım doluydu. Annem, Ani ve Ellie Teyze olayların içindeydi ama babam ve Bram odada, başımın yanında kalmışlardı. Alt katımı görmelerini benim istediğimden daha fazla istediklerini sanmıyorum.

İşler ne kadar karışırsa karışsın beni bırakmak istemediler. Bunun için onları suçlayamazdım, ancak Bram'in bekleme odasında kalsaydı olaylarla çok daha iyi başa çıkabileceğini düşünüyorum. Zaman zaman Hulk gibi kıyafetlerini çıkarıp odayı darmadağın edeceğini düşünmüştüm.

Iris'i kucağıma alıp araba koltuğuna doğru ilerlerken gülümsedim. Gunner'ın eski bebek koltuğunu kullanmayı planlamıştım ama hala Kaliforniya'daki garajda olduğu için bu plan belli ki suya düşmüştü. Nefesim kesildi.

Sage, Keller, Gavin ve Gunner'ı düşündüğümde çok daha fazla özlemiştim. Onları sadece öğleden önce görmüş gibi hissetmiyordum. Sanki onları haftalardır görmemiş gibiydim. Belki de aramızdaki mesafeden kaynaklanıyordu. Onlara arabayla gidebilecek gibi değildim, özellikle de şu anda koltuğuna oturttuğum küçük fasulyeyle.

"Hey, kardeşim. Gitmeye hazır mısın?" Bram odamıza girerken sordu.

"Burada ne işin var? Annemin beni alacağını sanıyordum," dedim geniş bir gülümsemeyle. Ağabeyim bir önceki geceden beri uyumamış ya da duş almamış gibi görünüyordu, sakalı ve saçları bir dağ adamı gibi yüzüne dağılmıştı.

"Evet, ben de sizi alsam daha iyi olur diye düşündüm. Kızım nasıl?"

"O gayet iyi. Daha önce onu dürtüklemek zorunda kaldılar -ki buna çok kızdı- ama biraz yemek yedikten sonra kendinden geçti. Bana babamı hatırlattı."

Bram alay etti. "Kimseye o buruşuk ihtiyarı hatırlatmayacak kadar güzel."

"Bunu söylediğini duymasına izin verme!"

Iris'in koltuğunu kaldırarak gülümsedi ve "Bunu inkâr edeceğim," dedi. "Her şey hazır mı?" "Evet. Çantamı alayım."

"Ben alırım," diye itiraz etti, elimden çekip omzuna attı. "Yaşlı bir kadın gibi hareket ediyorsun. Sanırım ağrın var." Yüzü kızardı ve ben de güldüm.

"Evet. *Acı* bunun için tek kelime." "Dikiş atılacağını düşünmüştüm, ah-"

"Bu konuyu kapatalım, olur mu?" Kıkırdarak araya girdim.

"Evet. Gidelim. Kamyonetimi getirdim; böylece sürerken onu görebileceğimizi düşündüm. Ayrıca, bilirsin, bir tank kadar büyük."

"Annemin arabası işe yarardı," diye homurdandım. "Ama kamyon da çalışıyor."

Aileme dönerken yol sonsuza kadar sürecekmış gibi geliyordu, özellikle de Iris eve yirmi dakika kala çılgılık atmaya başladığında.

"Sorun ne?" Bram gürültü üzerine çığınca bağırdı.

"Sanırım sadece acıktı," diye seslendim, susturucu sesler arasında.

"Sadece devam et. Neredeyse vardık, sonra onu besleyebilirim."

Iris'in yüzü kıpkırmızı oldu ve çığlık atmaya devam etti. Eve giden uzun araba yoluna ulaştığımızda, Bram ve ben o kadar gerilmiştik ki, en ufak bir tahrikte ikimiz de kopacakmışız gibi hissediyorduk.

Arabayı durdurduğu anda Iris'i koltuğundan indirip göğsüme doğru çekiyordum.

"Şşşt. Aman Tanrım, abla, bu gidişle sesini kaybedeceksin," dedim sessizce kulağına, o hıçkırırken.

"Ben eşyaları getireyim. Sen onu içeri götür," dedi Bram, kapımı açıp kamyonundan inmeme yardım ederek.

"Beni aldığın için teşekkürler, kardeşim." "Elbette."

Ön verandayı görünce gülümsedim. Her bir direğe ve hatta verandadaki salıncağın korkuluklarına pembe ve mor balonlar bağlanmıştı.

Annem yüzünde tuhaf bir ifadeyle kapıda duruyordu ama ona doğru ilerlerken duraksamadım. Iris'i değiştirmeli ve hemen ağzına bir meme ucu sokmalıyım.

"Katiebear-"

"Biz yürürken konuş anne. Son yirmi dakikadır çığlık atıyor."

"Bir ziyaretçiniz var-" diye başladı, oturma odasının girişinde kısa bir süre durduğumda.

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve neşeyle gülümsedim. "Çocuklar burada mı?" Odanın diğer ucunda karşı karşıya duran Shane ve babama bakarak sordum. "Neredeler?"

"Hayır," diye homurdandı Shane, gözleri Iris'in üzerindeydi. "Ben yapmadım-" "Defol git," diye kestirip attım, kalbim sıkıştıyordu. "Katie-"

Anneme dönmeden önce, "Bana Katie deme," diye emrettim. "Onu odamda besleyeceğim."

Ben uzaklaştım.

"Kate!"

"Seni görmek istemiyor," diye homurdandığını duydum

Bram'ın arkandan. "Konuşmamız gerek!"

Shane'i görmezden geldim ve gözyaşlarım yüzüme dökülürken evin arka tarafındaki odama doğru ilerledim. Sadece çocuklarımı istiyordum.

* * *

"Onu sonsuza dek görmezden gelemezsin," diye azarladı Anita, ben giyinirken Iris'i ileri geri sallayarak. Tanrım, doğumdan dolayı hâlâ şiş ve hassastım ve doktorun bana verdiği dikişler deli gibi kaşınıyordu.

"Onu görmek istemiyorum."

"En azından Iris'i görebilmeli." "Onu gördü."

"Onu henüz kucağına bile almadı."

"Evet, o bir pislik ve ben de onun kirlenmesini istemiyorum."

"Bak, onu arka tarafta bir ağaca asacak ilk kişi benim... ama kahretsin, kardeşim. Bu sen değilsin."

"Ne değil?" Emzirme sütyenimi yavaşça çekerken sordum. Göğüslerim daha da büyümüştü ve dokunulduğunda neredeyse sıcak hissediyordum. Sütüm hâlâ gelmemişti ama hemşireler bunun sadece birkaç gün süreceğini söylemişti. Bu gerçekleştiğinde kızların kendilerini daha az bowling topu gibi hissetmelerini umuyordum; bu saçmalık gittikçe saçma bir hal alıyordu.

"Sen, Shane'i görmezden geliyorsun. Kızgın olduğunu biliyorum ama onunla konuşmazsan hiçbir şey çözülmeyecek. Ne söylemek istediği hakkında hiçbir fikrin yok. Belki çocukların burada seninle yaşamasına izin vermek istiyordur ama onunla aynı odada bile olmazsan hiçbir fikrin olmaz."

"Çocuklarının başka bir eyalette *teyzeleriyle* yaşamasına izin vereceğinden şüpheliyim. Gerçekçi ol."

"Onun ne istediği hakkında hiçbir fikrin yok, Katiebear. Ben de bunu söylüyorum. Eğer gerçekten bir şeyler yapmak istiyorsa, sen de yapmak istemez misin?"

"Cidden mi?" "Ne?"

"Bu bir kelime bile değil."

"Evet, öyle."

"Ne zamandan beri?"

"*Arrow*'daki seksi çocuk öyle dediğinden beri. Konuyu değiştirmeyi bırak. İki gündür burada. Onunla konuşmalısın." "Peki," diye

homurdandım. "Ama Iris'i de yanımda götüreceğim."

Ani'ye doğru usulca yürüdüm ve kızımı teyzesinden aldım. "O bebeği teyzesinden çalmaya nasıl cüret edersin!" Ani azarladı.

"Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Çok mu erken?"

"Evet, çok erken. Göt herif."

O kıs kıs gülerken ben odadan çıktım ve gülümsememi gizledim. Anita her zaman biraz kaba saba biri olmuştu ama ister fiziksel ister sözlü olsun, bir kavgada arkanızı kollayacak ilk kişi o olurdu. Çocukluğumuzda ailemize o kadar geç gelmişti ki kendini biraz dışlanmış hissettiğini biliyordum ama onu her zaman kız kardeşim olarak görmüştüm... tamamen uygunsuz şakalar yaptığında bile. Eninde sonunda o da bunu anlayacaktı.

"Kate," dedi Shane, annemle babamın mutfak masasından kalkarak.

"Et tu, Brute?" Hâlâ oturmakta olan babama sordum. "Dangalaklarla aynı masayı paylaştığını bilmiyordum."

"Bu iğrenç Katie," diye yanıtladı babam.

"Gerçek dangalak değil-oh unut gitsin." Başımı salladım. "Ne istiyorsun Shane?"

"Seninle konuşmak istiyordum," dedi Shane tereddütle, bakışları benimle babam arasında gidip geliyordu.

"Gidip anneni bulacağım," diye açıkladı babam, oturduğu yerden kalkmak için ellerini masaya dayamıştı. "Torunumu bana ver."

"Onu daha yeni geri aldım," diye itiraz ettim onu nazikçe benden alırken.

"Bunu çıkarman gerek," diye fısıldadı ve uzaklaşmadan önce yanağımı öptü.

"Eee?" Kollarımı kavuşturarak sordum. "Konuş."

"Kate-" Shane ellerini kirli yüzünde ovuşturdu. "Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum-"

"Evet, burada işimiz bitti," diye mırıldandım başımı sallayarak.

"Dinle!" diye bağırarak ayağa kalktı. "Tanrım, bir saniye dinler misin?"

"Söyleyecek başka ne var ki? Sana her şeyi verdim Shane," diye bağırdım, ellerimi yumruk yaparak. "Gübreye şükreder gibi senin bokunu aldım! Sen endişelenmeyesin diye her şeyle ilgilendim. Sen yokken bile, beni hiç tanımamış gibi davrandığında bile. Bu noktada benden başka ne isteyebilirsin ki?"

"Sadece bir şans daha istiyorum," diye cevap verdi sessizce. "Sadece işleri yoluna koymak istiyorum."

"İşleri düzeltmek mi istiyorsun?" Bram mutfağın kapısından alaycı bir sesle bağırınca irkildim. Döndüğümde onu telefonuyla uğraşırken buldum.

Bize doğru yürüdü ve annemin sesi hoparlörlerden çalmaya başlarken telefonunu masaya doğru kaydırıldı.

"Çok iyi gidiyorsun, kardeşim. Sadece birkaç kez daha ıkın!" "Yapamam," diye hıçkırdım. "Shane nerede?"

"Bebeğim, bunu konuşmuştuk. Shane'in burada olmadığını biliyorsun."

"Shane'i istiyorum," diye umutsuzca yalvardım. "Lütfen. Git Shane'i getir, Shane'i istiyorum. Git getir onu. Bram, Shane nerede?"

Annemin sesi anlaşılabilir bir şeyler mırıldanıyordu ama bir etkisi olmuş gibi görünmüyordu.

"Lütfen. İstemiyorum. Çok yorgunum. Shane'i istiyorum. Shane'i getir anne.

Lütfen."

Yalvaran sözlerimi duyar duymaz gözlerimi kapatmıştım ama kayıt kapanıp mutfak sessizliğe büründüğünde nihayet açabildim.

Shane donup kalmış, patlayacakmış gibi Bram'ın telefonuna bakıyordu. Yüzü gevşemiş, gözleri irileşmiş ve yaşlarla dolmuştu.

"Lanet olsun, Bram," diye bağırdım ve onu geriye doğru itmek için döndüm. "Senin derdin ne *lan!*"

"Bunu nasıl *düzelteceksin?*" Bram küçümseyerek, Shane'e ters ters bakmak için benden uzaklaştı.

Bram bana baktı ama yüz ifadesinde özür yoktu. "Sen daha iyisini hak ediyorsun."

Bram bana dokunmak için uzandı ama ben sertçe geri çektim. O kadar kızmış ve utanmıştım ki ona vurabilirdim. Topuklarının üzerinde dönüp odadan hışımla çıkmadan önce başını salladı.

"Kate, ben-" Shane'in sesi titriyordu ama o anda evin önünde birinin durduğunu duydum. Sözlerini durdurmak için elimi kaldırdım ve hızla ön kapıya doğru yürümeden önce dikkatle dinledim.

Garaj yolunda tanımadığım gümüş rengi bir minibüs park etmişti ama ön camdaki parıltı sürücüyü görüş alanımdan gizliyordu. Motoru kapattılar ama dışarı çıkmadılar. Sonra aniden arka kapı açıldı ve küçük bir beden yuvarlanarak dışarı çıktı ve bana doğru koşmaya başladı.

"Kate Teyze!" Keller çığlık attı. "Ben buradayım! Kate Teyze!"

Bacaklarımın arasındaki ağrıyı görmezden gelerek verandaya koştum ve onu merdivenlerin dibinde karşıladım, gözyaşlarım yüzümden aşağı yuvarlanırken çömeldim.

"Seni özledim," diye bağırdım vücudu bedenime çarparken -kolları ve bacakları beni bir mengene gibi sarıyordu. "Ah, dostum, seni çok özledim."

"Geri döndüm," dedi sessizce kulağıma. "Seni çok özledim."

"Bugün hayatımın en güzel günü," diye cevap verdim ve en alttaki merdivene otururken kendimi sabitlemek için arkama uzandım.

Kardeşim Alex küçük bir gülümsemeyle arabadan inerken başımı kaldırdım, sonra diğer kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı ardına kadar açtım. Bir şey olması birkaç dakika sürdü ve sonra önce Gavin, sonra Sage ve son olarak da Gunner gözlerini ovuşturarak ve yorgun görünerek bana doğru koşmaya başladılar.

"Merhaba!" Ağlarken gülerек seslendim.

"Annie!" Gunner bağırdı, çakıllara takıldı ve koşmak için tekrar ayağa kalktı, ancak bu sefer avuçlarına aldığı küçük çiziklerden dolayı hıçkırarak ağlıyordu. "Annie! Annie!"

Önce Gavin ve Sage bana ulaşıp sıkıca sarıldılar, küçük elleri gömleğimi çekiştiriyordu.

"Hey, hey," diye mırıldandım onlar beni sıkıca tutarken, Gunner'ı kucağıma çekmek için uzandım. "Sorun yok çocuklar."

"Gavin araba koltuğuna işedi ve Alex Amca onu bir çöp torbasıyla örtmek zorunda kaldı!" Keller duyurdu.

"Bu bir *kazaydı*!" Gavin yüzü kıpkırmızı kesilmiş bir halde bağırdı. "*Kazalar* olur, Keller!"

Keller'a sertçe, "O haklı, dostum," dedim. "Gavin'in seninle dalga geçmesini istemezsin."

"Sana bir bilezik yaptım," dedi Sage sessizce, elini cebine atıp bir nakış ipliği çıkardı.

"Teşekkürler prenses!" Bileğime bağlayabilmesi için uzandım.

"Bebek mi?" Gunner şaşkınlıkla aniden sordu, hâlâ yumuşacık olan karnımı itiyordu.

"Iris nerede?" Keller kafasını geriye atarak bağırdı.

Yüzüm acıyordu, o kadar çok gülümsüyordum ki, sahnede fısıldayarak cevap verdim, "Mike Amca ve Liz Teyze ile birlikte evde."

"Dışarı mı çıktı?" Gavin gözlerini kocaman açarak sordu. "Evet!"

Çocuklar üstümden atladı ve eve doğru döndük - sonra donup kaldık.

Shane kapalı ön kapının önünde duruyordu, tamamen yıkılmıştı. "Iris'i görmek için içeri girecek misiniz?" diye sordu usulca, aramıza bakarak ama asla gözlerimle buluşmadan. "Gerçekten sakın ve sessiz olmalısın ki

Onu korkutma, tamam mı? O gerçekten küçük."

Çocuklar onay verdi ve onu geçebilmemiz için kapıyı iterek açtı. Önce çocukların geçmesine izin verdim, ama ben geçmeye çalıştığımda, kalçamı kavrayan bir eliyle beni durdurdu.

"Özür dilerim Katiebear," diye eğildi ve kulağıma fısıldadı. "Bunu bir daha asla yapmayacağım." Nefesi yanağımda gezinirken donup kaldım ve dudakları dudaklarıma değdiğinde sarsıldım.

Ben uzaklaşmadan verandaya doğru ilerledi ve kapıyı aramızdan çekerek kapattı.

Alex birkaç metre öteden bana, "Bu adam seni seviyor," dedi.

"Selam kardeşim," diye selamladım ve ona sıkıca sarıldım. "Çocukları getirdiğin için teşekkür ederim."

"Öyle, biliyorsun."

"Bebeği gördün mü?" Sözlerini duymazdan gelerek sordum.

"Hayır, seni bekliyordum," diye cevap verdi arsız bir gülümsemeyle.

"Muhteşem bir kız," diye bağırdım ve onu ailemin saklandığından emin olduğum aile odasına doğru çektim. "Kel ama bunun bir noktada geçtiğini duymuştum..."

Aile odasına vardığımda annemi Iris'i kucağında tutarken bulduğumda başım dönüyordu, çocuklar etrafta toplanmış, ona bakıyor ve farklı şeyleri işaret ediyorlardı. Gavin neden bu kadar sıkı sarıldığını bilmek istiyordu, Keller şapkasını çıkarmak istiyordu, Sage onu tutmak istiyordu ve Gunner "burun" diyerek yüzünü tekrar tekrar nazikçe dürtüyordu.

Sanki Noel, Cadılar Bayramı ve şimdye kadar yaşadığım tüm doğum günlerinin bir araya gelmesi gibiydi. Hayatımın en güzel anı olabilir.

* * *

Çocuklar ve ben yatağımda yatan Iris'e bakarken Keller'ı, "Burada uyursanız Iris sizi uyandırır," diye uyardım. "Çok yemek yemesi gerekiyor."

"Ona şişe yapabilirim," diye yanıtladı inatla.

Odanın karşısındaki televizyonda bir film oynuyordu ve Sage ile Gavin bütün gün içeri girip çıkarken, Keller ve Gunner yanımdan neredeyse hiç ayrılmamışlardı.

"Yatma vakti," diye seslendi Shane, Keller'ın odaya girerken sertleşmesine neden oldu. "On beş dakikanız daha var."

Keller ona isyan edercesine, "Burada uyuyacağım," dedi. "Iris'in şişelerini ben yapacağım."

Shane hızla göğüslerime bakarak, "Iris'in şişesi olduğunu sanmıyorum, dostum," dedi.

"O zaman ne yiyor?" Gavin merakla bana sordu, gözlerini kız kardeşinden ayırmadan.

"Anne sütüyle besleniyor," dedim çocuklara sakince, yüzümü asmamaya çalışarak. Iris'i emzirmek için gün içinde gizlice kaçmıştım, çünkü hala emzirmeye çalışırken bunu gizlice yapmanın bir yolu yoktu. Alex ve babama göğüslerimi göstermek istememiştim.

"Ne?" Keller şaşkınlıkla sordu.

"Kate Teyze onu memeleriyle besliyor!" Sage benden önce cevap verdi, kıs kıs gülüyordu.

"İğrenç!"

"Ew!"

"Goss!"

Çocukların yüzlerinde farklı seviyelerde iğrenme ifadesi vardı ve ben ağzımdan dökülen kahkahayı durduramadım. "Tıpkı hayvanlar gibi, çocuklar."

"Bu çok garip. Bence onun yerine bir şişe istiyor," dedi Keller bana ciddi bir şekilde.

"Emzirmek onun için iyi, dostum," diye onu temin ettim.

"Tamam, yatma vakti geldi," diye seslendi Shane yatağın ayak ucundan eğlenerek.

Gunner hemen kalbi parçalanıyormuş gibi ağlamaya başladı ve kucağıma atlayarak Iris'i uyandırdı ve onun feryatlarına kendi feryatlarıyla eşlik etmesine neden oldu. Birden göğüslerim tuhaflaştı.

Gunner bir süre sonra göğsüme yaslanarak, "Islanmışsın," diye hıçkırdı. "Islak, Annie."

Yere baktım ve yüzümün kızardığını hissettim. Sütümün acayip bir şekilde gelmesi için ne harika bir zamandı.

"Kahretsin," diye tısladım.

"Kahretsin," diye tekrarladı Gunner.

"Haydi çocuklar," diye seslendi Shane, kahkahalarını sesinden uzak tutmaya çalışarak. "Hadi gidelim."

Gavin, Sage ve Keller homurdanarak yavaşça yataktan kalktılar. Her iki çocuk da kollarını göğüslerinin üzerinde sıkıntıyla kavuşturunca gülümsedim.

"Uyandığınızda hemen burada olacağım," diye Iris'in ağlamalarına karşı onları temin ettim. "Siz uyuyun, yarın Iris'i yıkamama yardım edersiniz."

Shane onları odadan çıkarırken ben Gunner'ı yanıma oturttum ve komodinin üzerindeki küçük beze uzandım.

Küçük geceliğini yukarı çekmeye başlarken ona "Muhtemelen ıslaktır," dedim. "Pantolonunun değiştirilmesinden hoşlanmıyor ama."

Iris'in ıslak bezini çıkarıp kuru bezini altına sokarken "Peen?" diye sordu.

"Evet, yok, değil mi? Kızların erkekler gibi penisi yoktur. Sen bir erkeksin, Iris de bir kız."

Shane kapı aralığından usulca, "Gunner yirmi bir aylıkken onunla kuşlar ve arılar hakkında konuşacağımızı bilmiyordum," dedi.

"Evet, küçük adam çok meraklı," diye karşılık verdim, Iris'i kaldırıp sırtını okşayarak.

"Onu götürmemi ister misin?"

Gunner o sırada bir elinin işaret ve orta parmağı ağzında, gözleri düşmüş halde yatıyordu.

"Hayır, burada kalabilir," diye cevap verdim, yanına uzandım ve Iris'i aramıza yerleştirdim. "Hâlâ bebeği beslemem gerekiyor ve burada bizimle birlikte olursa uykuya dalması daha kolay olur."

Iris yüzünü göğsüme doğru çevirmeye başladı ve Shane'in hiçbir yere gitmeyi planlamadığını anladığımda yüzüm ısındı.

"Sakıncası var mı?" Üzerimdeki emzirme atletini çekiştirerek sinirli bir şekilde sordum.

"Hiç de değil," diye gülümseyerek cevap verdi ve odaya doğru ilerledi.

Islak atletimi indirip Iris'in başını meme ucuma doğru götürürken onu engelledim. Henüz doğru şekilde memeye yapışmasını sağlamada başarılı değildik ama bunu öğrenmeye başladığını düşündüm.

Sonunda emzirmeye başladığında oda sessizleşti ve tüm vücudumun yatağın içinde rahatladığını hissettim.

Gunner parmaklarının arasında "Bebeğim," diye mırıldanarak Iris'in başına dokunmak için uzandı.

"Kocaman bir çocuk oluyorsun," diye fısıldadım, parmaklarımın ucunu kolunda gezdirerek. "Uyku zamanı, maymun."

Birkaç dakika sonra elini geri çekti ve göğsüne doğru kıvrarak uykuya daldı. Iris'i diğer göğsüme koyma zamanı geldiğinde, elimi

parmağını ağızına soktu ve oturmadan önce kilidini açtı.

Yan tarafıma baktığımda Shane'in telefonuyla fotoğraf çektiğini gördüm ve çıplak göğsümü örtmek için çabaladım. Orada olduğunu biliyordum ama bebeklere sarıldığım için bunu görmezden gelmişim.

"Sadece Gunner ve Iris'in bir fotoğrafını istemiştim," dedi telefonu cebine geri koymadan önce usulca. "Gel, seni şu ıslak gömlekten kurtaralım."

Yatağın ucundan iç çamaşırlarımdan birini aldı ve bana doğru ilerleyerek gömleği omzuna attı. "Hadi, sana yardım edeyim. Ağrın olduğunu biliyorum."

"Yapabilirim," diye cevap verdim, omzundaki gömleğe uzanarak. "Sadece-lütfen, Kate? Bırak sana yardım edeyim."

"Arkanı dön," diye emrettim ve omuzlarının yenilgiyle çökmesini sağladım.

Shane arkasını döndüğünde, "Ben zaten her şeyi gördüm," diye mırıldandı. "Yani bu biraz saçma."

"Evet, o zaman senin paspasın oluyordum. Artık sana meme yok."

Sessiz bir kakhaha attı ve ben de gözlerimi devirerek atletimi kalçalarımdan aşağı sıyırdım, böylece onu yukarı ve ağrıyan göğüslerimin üzerine çekmeye çalışmak zorunda kalmadım.

"Sen asla paspas olmadın Katie," dedi ciddi bir şekilde, ben hazır olmadan arkasını dönerek. "Sen sadece beni sevdin."

Iris yatakta ciyakladığında cevap vermek için ağızımı açtım.

"Onu beslemeyi bitirmem gerekiyor," dedim ve arkamı dönüp yatağa tırmandım. Iris ve ben en iyi ben uzandığımda ve o bana doğru çekildiğinde çalışıyormuş gibi görünüyordu, bu yüzden onu kaldırdım ve Gunner ile onun arasına uzandım. Yerimizi aldığımızda, Shane yatağa birkaç adım daha yaklaştı ve Iris'in arkasına tırmandı.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" Şaşkınlıkla sordum. Adamda taşak olmalı.

"Sana dokunmayacağım," diye beni temin etti, yüzü kızarmıştı. "Ben sadece

-Bir dakikalığına yakın olmak istedim, tamam mı? Onu pek fazla göremedim..."

Shane'in gözleri benimkilerden ayrılıp aramızda yatan küçük bebeğe kaydı. Uzandı ve parmağını bebeğin ensesinde gezdirerek biraz irkilmesine neden oldu.

"Gerçekten çok güzel," diye yorum yaptı, sesi neredeyse fısıltı gibiydi.

"Bazı bebekler, Keller'ı hatırlıyor musun? Bazı bebekler gremlin gibi görünseler de çok küçük oldukları için sevimlidirler."

Biraz güldüm. Keller ne kadar sade bir bebektir.

"Ama O gerçekten Muhteşem. O olabilir model için bebek Yemek ya da başka bir şey."

"Kızımız hiçbir şey için modellik yapmıyor."

"Tabii ki hayır. Ben sadece, bilirsin işte, yapabilir demek istedim."

Gözleri tekrar benimkilerle buluştu. "Katie, ben-"

"Yapma Shane," diye araya girdim. "Sadece şimdilik bırak." "Bizimle eve gelmeni istiyorum."

"Kapa çeneni, Shane."

"Sen eve, bize aitsin. Biz senin aileniz."

"Buna şimdi mi karar verdin?" Çenemi sıkarak karşı çıktım. "Yardımın yokken çocuklar bu kadar kolay değil miydi?"

"Bununla hiçbir ilgisi yok-"

"Elbette öyle. Kendi başına yapamadın, bu yüzden şimdi geri dönüp sana dadılık yapmamı umuyorsun. Siktir git." Iris'in ağzı gevşeyip meme ucumdan kayarken tısladım.

Uzandı ve uzaklaşmaya çalıştığımda çenemi sıkıca ama nazikçe kavradı.

"I-" Bana bakarken sözleri duraksadı ve yenilgiyle gözlerini kapatmadan önce ağzı birkaç kez açılıp kapandı. "San Diego'da bizimle olmanı istiyorum," dedi bana, yataktan kalkmadan önce Iris'i göğsüme doğru çekip kucakladığımda. "Çocuklar ve ben seni yanımızda istiyoruz."

Iris'i beşiğine yatırırken "Bel altı vuruş," diye mırıldandım.

"Belden aşağı vurmamak istememiştim. Tanrım, Kate. Sen de orada olmak istiyorsun."

"Eskisi gibi olamam, Shane. Sen-" Gözlerimi kapattım ve boğazımda oluşan yumruyu yuttum. "Onları tekmeleyerek ve çılgılık atarak götürmene izin vermek zorunda kaldım."

"Bir daha asla yapmayacağım," diye güvence verdi bana, bir adım öne çıkarak. "Söz veriyorum."

"Evet, verdiğin sözler benim için çok az şey ifade ediyor," diye cevap verdim. "Gunner'ı çocuk odasındaki oyun parkına getirebilir misin?"

"Evet." İçini çekti ve Gunner'ın bir erişte kadar gevşek bedenini yataktan kaldırdı. "Sadece düşün, tamam mı?"

Başımı salladım ve Gunner'ı koridora götürüşünü izledim. Sonra bunalmış bir halde yatağa girdim ve hıçkırıklarımı bastırmak için elimi ağzıma götürdüm.

Hiçbir şey düşünmeme gerek yoktu. Çocuklarımı California'ya kadar takip ederdim.

Oraya gittiğimde benden geriye kalan azıcık şeyi de kaybedeceğimden korkuyordum.

Bölüm 14

Kate

Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu annem Iris'in kıyafetlerini toplamama yardım ederken. "Neden birkaç hafta beklemiyorsun, sonra baban ve ben seni aşağıya götürebiliriz-"

"Çocuklardan o kadar uzun süre ayrı kalmak istemiyorum," diye mırıldandım ve bebek bezi çantasının fermuarını kapattım.

"Peki, neden burada seninle kalmıyorlar? O zaman hepimiz gidebiliriz-"

"Anne," diye araya girdim, "Sage ve Keller dört gün sonra okula başlıyorlar. Oceanside'a dönmeleri gerekiyor."

"En azından neden uçakla geri dönemediğini anlamıyorum. O kadar uzun bir yolculuk için hazır değilsin. Tanrı aşkına, daha yeni doğum yaptın."

"Iris henüz çok fazla insanla birlikte olamaz. Bağışıklık sistemi buna hazır değil."

Bavullardan birinin fermuarını kapatırken, "Bu çok saçma," diye homurdandı.

"Merhaba, merhaba, merhaba!" Anita odaya girerek seslendi. "Demek gerçekten gidiyorsun, ha?"

"Evet, sabah yola çıkacağız. Erkenden. Umarım çocuklar ilk birkaç saat uyurlar," diye cevap verdim, kollarımı ona doladım ve alnımı omzuna koydum. "Şimdiden çok yoruludum."

"Eminim. Bebeğim bugün nasıl?"

"Harika. Babam onu oturma odasına götürdü. Sanırım o ve çocuklar film izliyorlar."

"Ben buraya geldiğimde babam ve büyük çocuklar dereye doğru yürüyorlardı."

Şaşkınlıkla ona baktım ve etrafından dolaşarak odadan çıkıp kısa koridordan oturma odasına doğru ilerledim. Oraya vardığımda kalbim göğsümde sertçe çarptı.

Anita yanımdan geçerken sırtımı sıvazlayarak, "Onu babamdan çalardım," diye mırıldandı.

Shane babamın koltuğunda oturuyordu ve kucağında da Iris vardı.

battaniyesinden tamamen sıyrılmış ve kıyafetlerinin bir kısmını çıkarmıştı.

"Özür dilerim," diye geveledi Shane ben yaklaşırken. "Seni takip etmeye çalışıyordum ama sadece ona sarılmak istedim."

"Yarı çıplak olmasının bir nedeni var mı?" Onlara ulaştığımda sessizce sordum.

Beceriksizce ayaklarını tekrar pijamasının içine sokmaya başladığında yüzü kızardı. "Sadece bir şeyleri kontrol etmek istedim. Ayak parmaklarını saymak falan. Gerçekten şansım olmadı... Şey, henüz ona iyice bakamadım."

Onu izledim ama düğmelerini iliklerken ona yardım etmek için hiçbir harekette bulunmadım, küçük çıtçıtları yanlış hizaladı ve iki kez yeniden yapmak zorunda kaldı. İşi bittiğinde onu bir profesyonel gibi sardı ve göğsüne doğru çekerken yorgun bir şekilde arkamdaki kanepeye oturdum.

"Onu kucağına almadın mı?" Sırtını nazikçe ovmasını izlerken usulca sordum. "Beni istediğini sanmıyordum-"

"Benim için fark etmez."

"Teşekkür ederim. Çocuklarla çok şey kaçırıyorum, anlıyor musun?" Bana baktı ve ben de başımı salladım. "Elimden gelse başka hiçbir şeyi kaçırmak istemem. Tam buradaydı ve seni kızdırmak istemedim ama ona sarılmak istedim. Muhtemelen kim olduğumu bile bilmiyordur."

"Kimsenin kim olduğunu bilmiyor. Daha dört günlük."

"Senin kim olduğunu biliyor," diye karşı çıktı.

"Çünkü mal bende," dedim göğsümü işaret ederek.

"Hayır, sesini ve kokunu biliyor. Ona sahip olduğunuzda anında sakinleşiyor. Bu şimdiye kadar gördüğüm en harika şey."

"Dört çocuğunuz daha var, bu yeni bir olgu değil."

"Biliyorum," dedi usulca, gözlerime bakarak. "Gunner da aynı şeyi yaptı. Onu aldığınız anda çok mutlu oldu."

"Sage, Keller ve Gavin de Rachel'a karşı böyleydi."

"Sanırım dikkat etmedim." Bana hüzünlü bir gülümseme verdi ve başını salladı. "Dikkat etmem gereken pek çok şeye dikkat etmedim."

"Başında çok şey vardı."

"Son iki yılda daha önce hiç olmadığı kadar çok şey yaşadım ve hala bir odaya girdiğin anı tam olarak biliyorum. Gavin'in göbeğine ahududu üflediğin ya da Sage'in ödevini yapmasına yardım ettiğin her anı gördüm."

"Bazı şeylerin daha çok farkındaydın çünkü-"

"Gözlerimi senden alamıyorum," diye devam etti, ben başka bir şey söyleyemeden.

kelime.

"Kate Teyze!" Sage ön kapıdan içeri dalarken bağırdı. "Keller dereye düştü!"

"Orospu çocuğu," diye mırıldandım nefesimin altında, ayağa kalkarken. "Nerede o?"

"Büyükbabam çamurlu olduğu için kıyafetlerini dışarıda çıkarıyor."

"Tamam." Shane'e döndüm. "Onu aldın mı?" Iris'e başımı sallayarak sordum. "Evet."

"O zaman Keller için bir banyo hazırlayacağım. Muhtemelen her yeri çamur olmuştur."

Shane, Iris'e iyice bakmaya çalışan Sage'e dönmeden önce bana şefkatli bir gülümseme verdi ve başını salladı. Bu gülümsemenin ne anlama geldiğini bilmiyordum ama bunu düşünecek zamanım yoktu. Keller iç çamaşırlarıyla odaya koştu, yüzü ve kolları yeşil balçıkla kaplıydı ve yüzünde kocaman bir gülümseme vardı.

* * *

O gece geç saatlerde, Bram yerde volta atarken ve Alex babamızın koltuğunda arkasına yaslanırken ben Iris'e bakıyordum.

"Bu saçmalık Katie," diye tısladı Bram. "Kaliforniya'ya kadar araba kullanmamalısın, özellikle de o hıyarla."

Alex birasından bir yudum alarak, "Dikkatli olacak," diye söylendi.

Bram dönüp bana bakarak, "Evet, çünkü geçmişte çok dikkatli davrandı," dedi. "Ekeleyecek bir şeyin yok mu?"

"Siz ikiniz bu işi halletmişe benziyorsunuz," dedim alaycı bir gülümsemeyle. Kardeşlerim neredeyse bir saattir aynı konuşmayı yapıyordu; Bram zaman geçtikçe daha da heyecanlanıyor, Alex ise daha da rahatlıyordu.

"Bunu neden yapıyorsun?" Bram durup sordu. "Sana bok gibi davranıyor, Katherine."

"Ooh, senin tam adını kullanıyor," dedi Alex eğlenerek.

"Kapa çeneni, Alexander."

"Sakin ol, Abraham."

"Şaka mı yapıyorsunuz siz?" Sinirle oflayıp pufladım. "Otuz yaşındasınız. Büyü artık."

"Otuz bir yaşıdayız," diye cevap verdiler ikisi de, sonra dönüp birbirlerine baktılar

Diğer.

"Aynen öyle. Kapa çeneni artık."

Bram bir adım öne çıkarak, "Aptallık ediyorsun Kate," diye homurdandı.

"Onu rahat bırak, Bram," dedi Shane, üzerinde bir çift eşofmandan başka bir şey olmadan odaya girerken.

Bram, Shane'i işaret ederek, "Sen kapa çeneni," dedi. "Sen bu konuşmanın bir parçası değilsin."

"İlginç. Konuşmanın *konusu benmişim gibi görünüyor*."

Bram kollarını göğsünde kavuşturarak, "Seni dövmedim çünkü babam benden dövmememi istedi," diyerek uyardı.

Odayı dolduran gerginliğe rağmen ağızından çıkan kahkahaya engel olamadım. Sonunda çocukların bir şey onları kızdırdığında neden kollarını kavuşturmaya başladıklarını anlamıştım.

"Sen neye gülüyorsun öyle?" Bram kaşlarını çatarak sordu.

"Tamam, bu iş bitti," dedi Shane, kanepede Bram'le benim aramda dolaşarak. "Onu sıkı tut, bebeğim."

Shane eğilip onu ve beni kollarının arasına alırken Iris'i daha sıkı tuttum. Bram atıp tutmaya başladığında hiç irkilmedi, sadece sırttan Alex'e başını salladı ve bizi koridorun sonuna kadar taşıdı.

Yatak odama vardığımızda kardeşlerime baktım, Alex'in bir eli Bram'in omzundaydı ve parmakları Bram'in flanel gömleğini kavramıştı. Duyamadığım bir şeyler söylüyordu ama her neyse Bram hafifçe gevşemiş ve başını sallamıştı.

Shane kapıyı arkamızdan sessizce tekmeleyerek kapatıp beni yatağa yatırırken, "Kardeşin delirmiş," diye mırıldandı.

"Sadece benim için endişeleniyor," diye cevap verdim, kardeşlerimle birlikteyken kullandığım rahatsız edici emzirme örtüsünü çıkararak.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye homurdandı, yanıma çöktü ve elini başının üzerinde gezdirdi.

"Zaten var - Bram'in kitabında daha da kötü."

Hüzünlü gözleri benimkilerle buluştu ve zar zor başını salladı. "Özür dilerim." "Evet, bunu söylemiştin."

"Ciddiydim."

Iris sonunda küçük bir geçirmeyle emzirmeyi bıraktığında öfkeyle, "Her zaman ciddisin Shane," dedim. Ayağa kalktım ve onu beşiğine götürdüm, ondan uzaklaşmak için bir nedenim olduğu için mutluydum.

"Deniyorum Katie." Shane'in elleri kucağına düştü.

"Benden ne istediğinden emin değılim." Odanın ortasında durdum, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu.

"Sadece seni istiyorum."

"Neden?" Yumuşak bir sesle sordum. "Seninle geri dönmeyi çoktan kabul ettim. İstedini elde ediyorsun."

"Buraya gel," diye mırıldandı.

"Hayır."

O zaman yataktan kalktı ve kalbimi hızlandırdı.

"Neden böyleyiz?" diye sordu, bir adımdan daha az bir mesafede durana kadar bana doğıru yürüdü.

"Ne demek istediğınızı anlamıyorum." "Evet, anlıyorsun."

"Berbat ettin," diye fısıldadım, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Her şeyi berbat ettim," diye kabul etti ve uzanıp iri eliyle boynumun yan tarafını kavradı. "Bunu bir daha yapmayacağım."

"Geçen sefer de böyle demiştin."

"Bana karnını gösterdiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye sordu başparmağını boğazımda gezdirerek. "Daha yeni yuvarlaklaşmaya başlamıştın ve seni görmem için gergindin."

Zorlukla yutkunarak başımı salladım.

"*Hiç kimse şu anda olduğından daha güzel olamaz diye düşündüm.*" Parmaklarını yüzümün yan tarafında gezdirmek için diğeri elini kaldırdı.

Alay ettim. "Skyping yapacağımızı bildiğimde saçımı yapar ve makyaj yapardım. Genelde bok gibi görünürdüm."

"Benim için süslendin mi?" diye sordu küçük bir gülümsemeyle.

"Anlamıyorsun. O ben değıldim. Ben makyaj yapmam. Saçımı yapmaktan nefret ederim ve genellikle bu saçmalıklar için vaktim olmaz." Uzaklaşmaya çalıştım ama yüzümdeki el, sırtımı sarmak ve beni yakın tutmak için düştü.

"Seni görüyorum," diye mırıldandı, gülümsemesi yüzünü hiç terk etmiyordu. "İris'i doğurduktan sonra hastanede daha da muhteşemdin."

İrkildim. "Ne?" Onu hastanede görmemiştim.

Yüzünden karanlık bir ifade geçti ve gülümsemesini sildi. "Olabildiğince çabuk geldim ve sen uyuyordun. Hâlâ biraz terliydin-"

Ne kadar iğrenç olduğumu hatırlayarak yüzümü buruşturdum.

"Yüzün şişmişti ve yanaklarında küçük kırmızı noktalar vardı." Uzandı ve parmağını gözlerimin altında gezdirdi. "Bitkin görünüyordun."

"Öyleydim."

"Hayatım boyunca daha güzel görünen bir kadın görmedim."

"İğrenç görünüyordum," diye itiraz ettim.

"Hayır. Kızımı yeni doğurmuş gibi görünüyordun."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve sonunda kollarından bir adım geri çekildim. "Ne yapıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Bunu seninle yapmaya devam edemezsin," diye sessizce ağladım. "Bana bunu yapmayı bırakmalısın."

Şaşkınlıkla bana baktı, "Kate? Ne-"

"Odamdan çık," diye homurdandım, yatağa doğru geri geri giderken. "Sabah görüşürüz."

"Sorun ne?" diye sordu, bir adım öne çıkarak. "Ben ne yaptım ki?"

"Çocuklarla birlikte olmak için Kaliforniya'ya gidiyorum ama sanırım senin kafan karıştı," diye tersledim ve ilerlemesini durdurmak için elimi kaldırdım. "Artık seninle bu boktan oyunu oynamayacağım. Senin için evini çekip çeviren ve rastgele oral seks yapan bir tür yedek eş değilim. Ben Rachel değilim-"

"Onu bu işe karıştıрма," diye emretti ve aniden durdu. "Çık dışarı."

"Kate-"

"Sabah görüşürüz Shane," dedim kararlı bir şekilde, o topuklarının üzerinde dönüp odadan çıkana kadar ona baktım.

O gittikten sonra ellerim titreyerek yatağa uzandım. Bir yanımda sonunda bir duruş sergilediğim için iyi hissediyordu ama diğer yanımda aramızdaki ilişkiyi daha da kötüleştirdiğim için dehşete düşmüştü. Doğru şeyler söylüyordu ve Tanrım, çok tatlı olabiliyordu... ama beni tekrar bok gibi hissettirmesi hiç uzun sürmedi ve ben bunu daha fazla yapamazdım.

O yokken her şey çok basit gelmişti. En iyi arkadaşım olmuştu, saçmalıklarımı dinliyor ve sürekli benimle flört ediyordu ama bu gerçek hayat değildi. Neredeyse otuz yaşındaydım ve düşünmem gereken çocuklarım vardı. Shane için aklımı kaybetmek artık bir seçenek değildi.

* * *

Sabahın dördünde annemle babama ve kardeşlerime veda öpücüğü verdikten sonra güneye doğru yola çıktık. Neyse ki Mike Amca, Ellie Teyze ve Trevor bir gün önce vedalaşmışlardı da evlerine uğramadan ayrılabilmiştik.

Çocuklar huysuzdu, yeni kiralık minibüse sardalye gibi tıklıtmıştık ve çok geçmeden Iris'in çığlık atacağını biliyordum. Yolculuğa başlayalı daha bir saat bile olmamıştı ve ben şimdiden önümüzdeki iki günlük yolculuktan korkmaya başlamıştım.

Neyse ki minibüste çocukların dikkatini bir süreliğine dağıtacak dahili bir DVD sistemi vardı ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum. Benimki kadar meşgul çocuklar için iki gün boyunca arabada oturmak işkence olurdu, özellikle de bu yolculuğu bir haftadan kısa bir süre önce yapmışlarsa. Alex'in kuzey yolculuğunda nasıl hayatta kaldığından emin değildim.

"Nasıl hissediyorsun?" Shane, çocukların hepsi kulaklık takıyor olsa da yumuşak bir sesle sordu.

"Ben iyiyim." Güneş doğmaya başlarken pencereden dışarı baktım. Bebeğin uyanmasını beklemekten hem sıkılmış hem de gerilmiştim.

"Iris'in soyadı ne?" dedi aniden.

Ona bakmak için döndüm. Elleri direksiyonda sıkıydı ama cevabımı beklerken bana bakmaya devam ediyordu.

"Ne yaptığınızdan emin değildim-" Mırıldandım.

"Evans?" diye sordu, omuzları çökmüştü.

"Hayır," diye cevap verdim usulca.

"Anderson."

Başını salladı, yutkunurken gözlerini dikmiş önüne bakıyordu. "Teşekkür ederim." "Iris Rachel Anderson."

"İyi seçim. Buna bayılırdı," dedi elini yüzünün alt yarısına sürterek.

"Kocasını becerdiğimi düşünürsek, muhtemelen hayır," diye cevap verdim sertçe. "Buna bayılacağından emin değilim."

Bir kahkaha attı ve bana deliymişim gibi baktı. Şerit değiştirip otoyola girerken, "Başta çok zorlandım," dedi. "Kahretsin, suçluluk duygusu çok yoğundu."

"Evet, hatırlıyorum." Pencereden dışarı bakmak için döndüm.

"Bunu anlamam uzun zaman aldı," dedi sessizliğe bürünmeden önce.

Buna alet olmak istemedim. Beni konuşmanın içine çekmeye çalıştığını biliyordum ve onu görmezden gelmek istiyordum ama yine de sordum. "Neyi anlamaya?"

"Rachel'in umurunda bile değil," dedi açıkça, çocukların hâlâ meşgul olduğundan emin olmak için dikiz aynasını kontrol ederken. "Onu özleyorum. Tanrım, bazen çocuklardan biri komik bir şey yaptığında ya da Sage gülümsediğinde, onu özlemekten asla vazgeçemeyeceğimi düşünüyorum."

Başımı salladım ve aniden donan kollarımın üzerine eşofmanımı çektim.

"Ama o gitti Katie. Asla geri gelmeyecek. Ve şu anda ne yaptığım onun umurunda bile değil."

"Shane-" Sesim kesildi. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum. Ona katılıyor muydum? Çoğunlukla. Rachel her neredeyse, Shane'in ne yaptığını muhtemelen çok önemsiyordur diye düşündüm, ama onun kastettiği şekilde değil. Rachel Shane'i seviyordu; onun mutlu ve güvende olmasını isterdi. Kıskançlığın sizi öbür dünyaya kadar takip eden bir duygu olduğunu sanmıyordum.

"Benim için zor olduğunu düşünmüyor musun?" Sonunda sessizliği bozarak sordum.

"Nasıl hissettiğini bilmiyordum Kate," dedi ciddi bir sesle. "Tek kelime bile etmedin."

"Ne söyleyebilirdim ki Shane?" Yalvarırcasına sordum. "Benimle hiçbir şey yapmak istemedin. Her şey için beni suçlamaya bu kadar niyetliyken sana ne kadar kötü hissettiğimi söylemeli miydim?"

"Bunun için özür diledim."

"Götlük ettiğin için özür dilemiş olabilirsin ama bu durumdan memnun olduğun anlamına gelmez," diye karşı çıktım.

"Ne söylememi istiyorsun Kate? Söyle, ben de söyleyeyim. Kendimi suçlu hissettim. On yılı aşkın süredir Rachel'dan başka kimseyle birlikte olmamıştım ve birdenbire seni bir otel yatağında beceriyordum. Biraz bunalmıştım."

"Evet, o zaman kulübe katıl," diye karşılık verdim. "Sana bok gibi davranmadım."

"Geriye dönüp bazı şeyleri değiştirebilseydim, değiştirirdim," dedi iç çekerek ve koltuğa yaslandı. "Daha iyi idare ederdim."

"İkimizin de olayları pek iyi idare ettiğini sanmıyorum." "Yapma, Kate."

"Kafamda tüm o sevişmeleri yeniden yaşamakla çok meşguldüm," dedim memnun bir mırıltıyla.

"Bir dakika ciddi olabilir misin?"

"Ciddi olmadığımı kim söyledi?"

Alay etti ve sustu. Birkaç dakika sonra Iris telaşlanmaya başladı.

* * *

"Eve geldik," dedim anneme, arka bahçedeki banka çökerek. Kaliforniya'ya dönüş yolculuğu, tuvalet molaları, öğle yemeği molaları ve öylesine verilen molalar için birkaç saatte bir durarak üç gün sürmüştü. Hayatımın en uzun üç günüydü. "O yolculuğu bir daha asla yapmayacağım."

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu gülerek. "Çocuklar nasıldı?"

"Her saniyesinden nefret ediyorlardı ve Six Flags'i geçtiğimizde, otoyolda seksenle giderken minibüsten atlamaya hazırdım."

"Ya Shane?"

"O iyiydi. Şaşırtıcı derecede sabırlıydı. Minibüsü kiraladığı yere geri götürmek için ayrıldı."

"İkiniz bir şey çözebildiniz mi?"

"Çözülecek bir şey yok."

"Katherine," dedi uyarırcasına.

"İyi geçiniyoruz anne. Tamam mı?" Iris kıpırdanmaya başlayınca ofladım ve ayağımla araba koltuğunu salladım. "Şu anda başka bir şey için endişelenemeyecek kadar yorgunum."

"Siz ikiniz-"

"Anne!" Boynumdaki gerginliği ovuşturarak tısladım. "Bırak onu."

"İyi," diye homurdandı. "Sanırım Bram California'ya taşınmaya hazır." "Tam bir ahmak gibi davranıyor."

"Sadece senin için endişeleniyor."

"Neden Alex gibi olamıyor?"

"Kardeşlerinizi karşılaştırmayın. Bu ikisi için de adil değil."

"Kahretsin." Yüzüm gökyüzüne kalkana kadar başımın geriye düşmesine izin verdim. "Biliyorum, sadece sinir bozucu."

"Evet, sen gittikten hemen sonra Anita'yla tartıştılar." "Ne oldu? Neden? Keller, havuzdan uzak dur!"

"Bu ikisini kim bilebilir? Yağ ve su gibiler. Alex sonunda Ani'yi omzuna attı ve evden dışarı taşıdı."

"Neden onları durdurmadın?"

"Biliyorsunuz, biz her zaman siz çocukların kendi sorunlarınızı tartışarak çözenize izin vermeye çalıştık."

"Onlar yetişkin."

"Onları kendi hallerine bırakmak için bir neden daha," diye mırıldandı.

"Kahretsin, anne. Gitmem gerek. Gunner az önce ağzına bir şey koydu." Oturduğum yerden kalktım ve telefonumu bankın üzerine fırlatarak Gunner'a her ne ise tükürmesi için bağırdım. Tam ona ulaştığımda bir parça toprak tükürdü ve ağlamaya başladı.

"Her şey yolunda mı?" Shane, sıska bacakları beline dolanmış olan Sage'i dışarı taşıırken sordu.

"Evet," diye homurdanarak Gunner'ı kaldırdım. "Gunner ağzına toprak attı ve şimdi pişmanlık duyuyor."

Gunner'ı eve doğru yürüttüm ama Shane beni durdurmak için boştaki kolunu uzattığında durdum.

"Neredeyse yatma vakti geldi," dedi usulca, yanağımdan hayal kırıklığına uğramış bir damla gözyaşını silerken. "Banyo yapacağım, tamam mı?"

"Ben iyiyim. Sadece ihtiyacım var-" Araya girmesini istemedim. Çocuklara bakmayacaksam orada ne işim vardı?

"Banyo yapacağım Katie," dedi kararlı bir şekilde, çocuklara bağırmadan önce.

Iris çığlık atarak uyanmak için o anı seçti ve ben de tek kelime etmeden teslim oldum. Ayaklarımın yere basması için sadece bir güne ihtiyacım vardı. Sabaha daha iyi hissedecektim.

* * *

Shane o gece geç saatlerde odama girip kapıyı arkasından kapatırken, "Özür dilerim," dedim. "Bunu neden yaptığını bilmiyorum, daha önce hiç yapmamıştı."

İleri geri volta atarken gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı dökülüyordu. Iris o ana kadar tam yirmi dakikadır çığlık atıyordu ama bana saatler gibi gelmişti. Onunla ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Onu beslemiş, bezini değiştirmiş ve tam da sevdiği şekilde sıkıca sarmıştım. Bu kadar mızızlanması için hiçbir neden yoktu.

"Hiç uyudun mu?" diye sordu, sesi o kadar kısıktı ki neredeyse kelimelerini kaçırıyordum.

"Evet, tekrar yemek yemesinden yaklaşık bir saat önce. Bana izin vermedi

Onu yatağına yatırdım, ben de kucağımda tutmaya devam ettim," dedim hıçkırarak. Çok yorulmuştum.

"Gel buraya," dedi nazikçe, Iris'e doğru uzanarak. "Emzik vermeyi denedin mi?" "Hiç vermedim."

"Sende var mı?" diye sordu, Iris çığlık atarken onu nazikçe sallayarak.

"Sanırım bavulunda olabilir. Hastanedeyken annem ona birkaç tane almıştı." Bavulu açtım ve karıştırdım, sonunda plastik bir poşet içinde birkaç emzik çıkardım. "Onları sterilize bile etmiş."

"Bana bir tane uzat," dedi sessizce, bana doğru uzanarak.

Iris'in emziği ağzına götürmesi için birkaç dakika uğraşması gerekti ve oda sessizleşince rahat bir nefes aldım. Ağlamaktan gözlerim kaşınıyor ve ağırlaşıyordu; küçük bir çocuk gibi uzanıp gözlerimi ovuşturmamak için kendimi zor tuttum.

Shane, Iris'e bakarak ama benimle konuşarak, "Yatağı tırmanın," diye mırıldandı.

Yatağı sürünerek uzandım ve rahatlarken iç çektim. Birkaç dakika sonra Shane kapıyı kırarak açtı ve ışığı kapatarak bizi neredeyse karanlıkta bıraktı. Yan döndüm ve Iris'i vücudumun ön tarafına koyarken alt kolumu yastığımın altına kıvırdım.

Yatağın etrafından dolaşıp arkama geçtiğinde nefes almayı bıraktım.

"Aramızdaki şeylerin iyi olmadığını biliyorum-" İçini çekti ve beni kucaklayana kadar vücudunu öne doğru kaydırды. "Artık sensiz uyumak istemiyorum."

"Bu iyi bir fikir değil," diye fısıldadım, yatak odamın kapısından giren ışık huzmesine bakarak.

"Sadece uyu bebeğim," dedi nazikçe, yüzümdeki ve boynumdaki saçlarımı düzelterek. "Yakında tekrar yemeye hazır olacak. Biraz uyu."

Onun sıcak bedeni arkamdayken uyuyabileceğimi sanmıyordum ama sadece birkaç dakika sonra tamamen kendimden geçmişim.

"Şşşt," diye fısıldayan Shane'in sesini duyarak uyandım. "Baban bezini değiştirecek, böylece yemekten önce tertemiz olacaksın. Kahvaltını ıslak donla yapmak istemezsin, değil mi?"

Gözlerimi hafifçe açtım ve Shane'in Iris'i temiz bir bezin içine sokmaya çalıştığını görmek için aşağıya baktım. Kız kıvranıp bacaklarını esnetirken Shane'in işi hiç de kolay değildi.

"Hadi, kardeşim. Bunu yapabiliriz. Annenin benimle mutlu olmasına ihtiyacım var."

Bana biraz yardım eder misin?"

Homurdandım ve Shane kafasını kaldırdı. Gözlerimle karşılaştığında yüzü kızardı. "Ne zamandır uyanıksın?"

"Uzun sürmez," diye geveledim, halsiz bir şekilde. "Göğüslerim taş gibi sertleşti."

"Evet, neredeyse dört saat uyudu. Dün gece çok yorulmuş olmalı," dedi Shane, Iris'i bana doğru taşırken.

Iris ciyaklamaya başladığında atletimin önündeki küçük çıtçıtla oynadım ve bir tarafını aşağı doğru çektim. Onu yanıma yatırdığında gözlerim hâlâ zar zor açıktı ve serin bir parmak ucunun meme ucumda gezindiğini hissettiğimde irkildim.

Shane, Iris'i bana doğru çevirirken kabaca, "Daha koyu renkliler," dedi.

"Hedef tahtası gibi," diye mırıldandım, sonunda bir kolumu kullanarak Iris'in yerini belirledim ve onu emzirmeye başladım.

Shane sessiz bir kahkaha attı ve ben de gülümsedim. Uyku ile uyanıklık arasındaki o puslu yerde, dünyada her şey yolundaydı.

"Sana benziyor," diye mırıldandı parmağını Iris'in yanağında gezdirirken. "Gözleri ve burnu."

"Senin tenini almış," dedim yorgun gözlerimi kapatarak. Dört saat yeterince uyumamıştım.

Kısa bir süre sonra Shane'in Iris'i meme ucumdan ayırması ve bana dönmemi söylemesiyle uyandım. Biraz manevra yaptıktan sonra, ters tarafıma döndüm ve Iris bir kez daha emzirmeye başladı.

Gözlerimi açık tutmaya çalışırken Shane, "Sorun yok bebeğim," dedi. "Sadece uyu."

"Kalacak mısın?" Başımı yastığa rahatça koyarken sordum.

Iris'in minik parmakları göğsümün derisini kazarken tekrar uykuya daldığımda, "Hiçbir yere gitmiyorum," diye cevap verdi.

* * *

"Uyandım," diye mırıldandım ertesi sabah Sage odama daldığında.

"Babam kahvaltı hazırlıyor," dedi bana heyecanla, yatağa tırmanarak.

"Ve Gunner uyurken kakasını yaptı. Her yere bulaştı. Çok iğrenç."

"Evde olduğun için mutlu musun Öfkeli Sage?" Onu daha yakına çekerek sordum.

ve kollarımı ona doladım. "Evet,
artık buradasın."

"Baban sadece en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya çalışıyordu,"
dedim ve onu sıktım. "Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, ama berbattı."

"Katılıyorum, ufaklık."

"Hey, Kate Teyze?" dedi usulca. "Evet,
prenses?"

"Iris'in babası kim?"

Sorusu beni gafil avladığında nefesim boğazımda düğümlendi. Çocuklardan herhangi biri Iris'in babasından bahsetmeyeli aylar olmuştu ama daha fazla zamanım olacağını düşünmemeliydim. Sage neredeyse dokuz yaşındaydı; saçmalıklarla daha fazla oyalanamazdı.

"Ben Iris'in babasıyım," dedi Shane kapı aralığından temkinli bir şekilde, tartıştığımız kızı kucağına alarak. "Ama muhtemelen bunu anlamışsındır, değil mi?"

Odaya girdi ve yanımıza oturdu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," dedi Sage sakince. "Onun babası gibi davranıyorsun." Shane küçük bir gülümsemeye,
"Elimden bir şey gelmez," dedi.

"Ne düşünüyorsun, Sage?" Birkaç dakika sessiz kaldıktan sonra sordum.

"Evlenecek misin?"

Shane daha konuşmadan ben kararlı bir şekilde "Hayır," diye cevap verdim. Dişlerini sıkı ve çenesindeki kasların gerildiğini görebiliyordum.

"Keller'a söyleyebilir miyim?"

"Ah, sanırım öyle," diye mırıldandım, her saniye daha da rahatsız oluyordum.

Sage yataktan fırlayıp kapıya doğru koştu ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle geri döndü. "Demek Iris benim kardeşim."

Shane kararlı bir şekilde, "Evet," diye yanıtladı.

"Harika," dedi Sage ve koridora doğru koşmadan önce küçük bir dans yaptı.

"Keller'ın soruları olacaktır," diye mırıldandım yatakta doğrulup.

"Muhtemelen."

"Ona ne söyleyeceğiz?" Kıpırdanarak sordum.

Shane'in gözleri benimkilerle buluştu. "Benim Iris'in babası olduğumu ve senin de onun annesi olduğunu. Bu kadar basit Katie. Bundan daha fazlasına ihtiyacı yok."

"Kafası karışacak," diye karşı çıktım.

"Bence ona verdiğiniz değerden çok daha fazlasını anlayacaktır."

Birden fazla küçük ayağın merdivenlerde tepinme sesini duyduğumuzda sessizliğe gömüldük. Sage belli ki haberi paylaşmıştı. Saldırıya karşı kendimi hazırladım.

Bölüm 15

Shane

Evimizden birkaç mil ötedeki benzin istasyonunun önünden koşarken kendimi daha da zorladım ve kulaklıklarımdan biri kulağımdan düşerken

içimden **küfrettim.**

Arabayı geri çekerken yavaşlayacak zamanım olmadı. Kate çocuklarla birlikte evdeydi ve ön kapıdan çıkarken bana attığı bakıştan nefret etmiştim. Çok yorgundu - haklı sebepleri vardı - ve ertesi sabah erkenden işte olmam gerektiği gerçeğinden korktuğunu biliyordum. Olabildiğince çok zaman ayırmıştım ama görev çağırıyordu - en azından önümüzdeki iki hafta için.

Görevlendirme sonrası iznimi kullanabilmem için geri dönmem ve işleri yoluna koymam gerekiyordu. Her ne kadar nefret etsem de bundan kaçış yoktu. Komutanım ona neler olduğunu anlattığımda çok hoşgörülü davranmıştı ama sabrı bir yere kadar.

Kate'in son bir haftada, hatta son birkaç ayda neler yaşadığını düşündükçe midem sıkıştıyordu. Kendi bokuma o kadar kapılmışım ki -Beni koruyucu annemden daha çok seven tek kadını tamamen ihmal ettiğimi hissediyordum.

Tanrım, Bram Kate'in videosunu masaya koyduğunda gerçekten de bayılacağımı düşünmüştüm. Ona o kadar kötü davranmışım ki, gerçekte uzaktan yakından alakası olmadığı halde ona önemsizmiş gibi davranmışım ve o yine de beni aramıştı. Bana ihtiyacı vardı ve ben San Diego'daydım, kendini beğenmiş bir hödük gibi davranıyordum. Tanrım, Gunner'ın şekerleme istediğini ve Kate'e "Anne" demediğini fark ettiğimde utançtan yerin dibine girmek istemişim ama rotamı değiştirmek için çok geç olduğunu düşünmüştüm.

Bram bana bunu nasıl düzeltebileceğimi sordu. Düzeltemedim. Ona yaşattıklarımı geri almanın ya da telafi etmenin bir yolu olmadığını biliyordum. Ağlarken yüzündeki acı bana kâbuslar gördürdü.

Bağımı salladım ve arkamı dönerek eve doğru ilerlemeye başladım. Geçmişini değiştiremezdim ama Kate'in şu anda ihtiyaç duyduğu kişi olmak istemiyorsam ne olayım. Yemek yediğinden ve yeterince dinlendiğinden emin olmak istiyordum. Çocukları dışarı çıkarmak istedim, böylece o da birkaç dakika

yataktan kalkmak zorunda kalmamak için kahvaltı hazırlıyordu.

Hayatımda ilk kez, onun daha az işi olsun diye daha fazlasını üstlenmek istedim.

Rachel söz konusu olduğunda hiç böyle hissetmemiş olmak beni kahrediyordu. Evliliğimin bir döneminde, eve maaş getirdiğim ve evin dışında çalıştığım için çocuklarımıza bakmanın Rachel'in sorumluluğu olduğu sonucuna varmıştım. Hiç yardım etmemiş değildim, etmiştim de... zamanım olduğunda. Ama bunu bir öncelik haline getirmemiştim ve o hiç konuşmadığı için bunun onun için ne kadar zor olduğunu fark etmemiştim.

Belki de Rachel için Kate için olduğu kadar zor olmamıştı. Rachel'in üç çocuğu ve bunaldığında ona yardım etmek için her şeyi bırakan en iyi arkadaşı vardı. Kate'in ise beş çocuğu ve kendisine yardım edeceğine güvenmediği bir pislikten başka güvenebileceği kimsesi yoktu. Çocuklarla her ilgilendiğimde beni şüpheyile izliyordu ve ben de o kadar utanıyordum ki görmemiş gibi davranıyordum.

Geceleri ilgi bekleyen bir köpek yavrusu gibi onunla birlikte yatağa giriyor, her seferinde kaskatı kesilmesini görmezden geliyor ve sonunda yorgun bir uykuya dalıyordum.

Kate tanıdığım en bağışlayıcı insandı ve beni hayatından çıkarması gereken onca zamanı hatırladığımda midemin bulandığını hissettim.

"Ne yapıyorsun?" Dudaklarımı boynuna sürttüğümde Rachel kıkırdadı.

Çocuklarla birlikte arazinin arka tarafında yaktığımız şenlik ateşinin birkaç metre gerisindeydik. Bir yıldan uzun bir süredir ilk kez Harris ve Evans'ın tüm çocukları çeşitli askeri üslerden ve okullardan eve dönmüşlerdi ve biz de bunu bira ve ateşle kutlamaya karar vermiştik.

"Seni öpüyorum," diye mırıldandım, dudaklarımı çenesinde gezdirirken. Kahretsin, gördüğüm en seksi kızdı ve iki gün önce Kate'le geldiğinden beri onun pantolonuna girmeyi hayal ediyordum. Bu geceye kadar neredeyse birbirlerine bağlıydılar ve Kate tişörtlerini almak için eve koşar koşmaz ben de atıldım.

"Sen ve Kate'in-" diye mırıldandı protesto edercesine ama boynuna daha iyi erişebilmem için başını geriye atarak kendisiyle tamamen çelişti.

"Peki ya ben ve Kate?" Anita ve Kate'i gördüğümde dikkatim dağılmış bir şekilde sordum.

Kate ağaçların arasından geliyor. Katie bu kıza bir sürü yalan söylediye çok kızacaktım.

Ellerimi kışına doğru kaydırırken, "Sürekli senden bahsediyor," dedi Rachel. "Belki de-"

Kate ve Anita bizden birkaç metre ötedeki ağacın hizasına vardıklarında sözlerini kestim. Kate aniden durup göz göze gelince, "Kate'le aramızda hiçbir Gey yok," dedim ağzına karşı. "Bana karşı bir şeyler hissediyor ama ben ondan hiç hoşlanmadım."

Dudaklarımı Rachel'ın kılere bastırdım, dilini ağzıma kaydırduğında inledim. Gözlerim Kate'in gözlerinden hiç ayrılmadı; Anita'nın bize doğru hışımla gelmesini engellerken bile.

Kate gözyaşları yüzünden süzülerek ateşe doğru ilerledi ve ben de Rachel'ın kalçalarının benimkilere sürtünmeye başlamasının tadını çıkararak gözlerimi kapadım.

Bildiğim kadarıyla Kate, Rachel'a benim hakkımda hiç kötü bir şey söylememiştir. Altı ay içinde Rachel'ı benimle San Diego'ya taşınmaya ikna etmişim ve bundan birkaç ay sonra da evlenmişim. Bizden sonra taşındığında Kate'i görmezden geldim - benim için geleceğinden biraz endişeliydim - ama o tek kelime etmedi. İlk birkaç yıldan sonra temkinli tavrım ilgisizliğe dönüşmüştü ve Kate'in ben yokken Rachel'la takılıyor gibi görünmesi artık beni rahatsız etmiyordu.

Rachel'a nasıl bir pislik olduğumu anlatmayı planlasaydı, düğünden önce anlatırdı diye düşünmüştüm.

Yıllarca onun hayatımızdaki varlığını görmezden gelmiş, Rachel ondan bahsetmeye çalıştığında her konuşmaya kulak tıkamış ve o hiç yokmuş gibi davranmışım.

Geriye dönüp baktığımda, bunu nasıl yaptığımı anlayamadım. Kate bir odayı aydınlattı. Çok mutlu ve eğlenceliydi. Onu bu kadar uzun süre nasıl görmezden geldiğime emin değildim.

Onu Rachel'la kıyaslamamak için gerçekten çok uğraşım. Bu adil bir şey değildi ama kadınlar arasındaki farklılıkları fark etmekten kendimi alamadım.

Rachel'ın çekingen olduğu yerde Kate dışı dönüktü. Rachel bir Disney filmi boyunca çocuklarla oturmaya istekliken, Kate atıştırmalıklar ve bir battaniye kalesinin tüm malzemeleriyle oradaydı. Rachel bir sorun olduğunda bana asla söylemez, bunun yerine kendi kendine halletmeyi ya da ben neyi yanlış yaptığımı bulup düzeltene kadar benden tamamen uzaklaşmayı tercih ederdi. Kate canını sıkan bir şey olduğunda bana doğrudan söylerdi.

ve sonra yoluna devam etti, neredeyse bir şeyleri düzeltmem için çok hızlıydı.

Kate'le olan küçük ilişkim Rachel'la olan ilişkimden o kadar farklıydı ki ayak uydurmakta zorlanıyordum. Kate sürekli geri geliyordu. Onun bu yönünü seviyordum. Birini önemseydiğinde çok inatçı oluyordu.

Ben de ondan nefret ediyordum. Böyle bir pislik olduğum için nefret ediyordum ve bana *izin verdiği için* nefret ediyordum.

Son birkaç gecedir, o uyuduktan sonra yanına uzandığımda ve beni duyamayacağını bildiğimde, eğer son bir kez yapabilirse beni bir daha asla affetmek zorunda kalmayacağına dair ona söz vermiştim.

Sonunda koşumu bitirdim ve son çeyrek mili yürüyerek evimize döndüm. Garip bir şekilde Miles'ın cipi garaj yoluna park edilmişti.

"Ben geldim," diye seslendim ön kapıyı açarken. Kimse cevap vermeyince eve girdim ve Kate ile Miles'ı verandadaki masada oturmuş gülerken ve çocukların oyununu izlerken buldum.

Midem bulandı ama sürgülü cam kapının koluna uzandığımda durakladım. Göt gibi kokuyordum.

Döndüm ve merdivenleri ikişer ikişer koşarak çıktım, odama varır varmaz üzerimdekileri çıkardım. Hızlı bir duştan sonra üzerime basketbol shortu ve tişört geçirdim, boxer giyme zahmetine bile girmedim. Dışarı çıkmak ve Kate'in neye güldüğünü anlamak istiyordum.

Koridora çıktığımda Iris'in Kate'in odasında telaşlandığını duydum. Onu lanet evde mi bırakmıştı?

"Sorun yok prenses," diye seslendim usulca, açık kapıdan içeri girdiğimde Iris'in beşiğinde kollarını ve bacaklarını öfkeyle salladığını gördüm. "Annem seni burada yalnız mı bıraktı?"

Onu yataktan kaldırdım ve hıçkırırken bir dakika boyunca sırtını ovdum.

"Baban geldi," diye mırıldandım kel kafasına doğru, onu bir o yana bir bu yana sallayarak. "Hadi şu ıslak bezi çıkaralım."

Onu yatağa yatırdım ve Kate'in şifonyerinin üstünden bir bebek bezi aldım, tüm bu süre boyunca konuştum. "Annen prensesimi burada tek başına bırakırken ne düşünüyordu bilmiyorum," diye mırıldandım, sesim bir şekilde Iris'i sakinleştiriyordu. "Dışarıda kardeşlerinle ve babanın arkadaşı Miles'la birlikte. O tam bir ahmak. Ondan uzak dur, tamam mı?"

Iris dikkatle dinliyormuş gibi donup kalınca gülümsedim.

"Babam pek iyi biri değildi," dedim küçük pantolonunu bacaklarından aşağı indirip tulumunun düğmelerini açarak. "Sen doğduğunda yanında bile değildim ve bunun için gerçekten üzgünüm. Ama annen yine de benimle eve geldi, yani bir şansımız var, değil mi? Miles bilmem nesini pantolonunun içinde tuttuğu sürece."

Iris elini yüzüne götürdü ve ağzına götürmek için gerçekten çok uğraştı, ben gevezelik ederken gözleri odaklanmamıştı.

"Çok iyi gidiyorsun prenses. Şu haline bak, üstünü değiştirirken ağlamıyorsun bile. Ne kadar büyük bir kızsın." Onu yeniden giydirmeyi bitirdim ve göğsüme çektim. "Sence annen beni tekrar sevebilir mi?" Küçük yanağını öperek sordum. "Muhtemelen sevmez, ha? Sonsuza kadar babanla yaşayabilmen için çalışmaya devam etmemiz gerekecek."

İçimi çektim ve yataktan kirli bezi alıp odadan çıktım. Merdivenlerden yavaşça indim, Iris'le geçirdiğim birkaç dakikanın tadını çıkarıyordum. Evde o kadar çok insan varken ve Iris zamanın yarısında Kate'in göğsüne bağlıyken, onunla bire bir fazla zaman geçirememiştim.

Bebek bezini çöpe attım ve Kate ile Miles'ın bana baktığını görünce onunla birlikte dışarı çıktım.

Dondum kaldım, neye baktıklarını anlamaya çalışıyordum -pantolon giydiğimi biliyordum- ta ki Kate elini kaldırına kadar.

Lanet bir bebek telsizi tutuyorsun.

Miles boğazını temizledi. "Tebrikler, ahmak," dedi sessizce ve söylediğim her kelimeyi duyduklarını belli etti.

Orospu çocuğu. Yüzüm ve boynum aniden yanıyormuş gibi hissetti.

* * *

"Iris'i burada tek başına bırakmazdım," dedi Kate o gece ben arkasından yatağa girerken usulca. "Ve onu asla senden ayırmam."

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki?

"Rachel'ın bir çeşit dublörü olamam," diye fısıldadı, kalbim mideme battı. "Ben o değilim. Onun gibi olmak istemiyorum." Burnunu çekti ve ben de ona yaklaşarak kolumu sessizce beline doladım. "Ben kendim olmak istiyorum."

"Yaptığım şey bu değil Katie," diye mırıldandım, onu tekrar göğsüme çekerek. "Sadece bir şans istiyorum."

"Ne için bir şans, Shane? Benimle yatmak için bir şans mı? Bir oral seks şansı daha mı? Ben zaten anneyim, o kısmı zaten yapıyorum. Peki tam olarak ne istiyorsun?"

"Seninle birlikte olmak istiyorum." Sözcüklerimin üzerinde tökezledim, düşüncelerim onları dile getirmeye çalıştıkça daha da karmakarışık hale geldi.

Sadece onu istedim. Çocuklar olmasa bile onu isterdim. Çocuklar bu bağı bir milyon kat daha güçlendirdi. Bana aptal gençlerken baktığı gibi bakmasını istiyordum, sanki her şeyi yapabilmişim gibi. Iris'i taşımanın vücudunda yaptığı tüm değişiklikleri görmek istiyordum. Parmaklarımla kıvrımlarının haritasını çıkarmak ve ne zaman regl olmaya başlayacağını bilmek istiyordum çünkü onunla o kadar uzun süredir birlikteydim ki işaretleri tanıyabiliyordum. Küçük şeyleri ve büyük şeyleri istiyordum.

Ama bunu ona anlatmaya çalışsam bana asla inanmazdı.

Onu o kadar uzun süre bir kenara itmiştim ki üzerine inşa edebileceğim bir temel kalmamıştı. Sadece, bana rahat edebileceğimden daha fazla yaklaştığı her seferinde balyozla ezdiğim paramparça parçalardan oluşan bir karmaşa vardı.

Kate gibi biriyle nasıl birlikte olacağımı bilmiyordum. Benden daha önce hiç kimsenin talep etmediği kadar çok şey talep ediyordu ve bu korkutucuydu. Çünkü aramızdaki geçmiş onun hiçbir yere gitmeyeceğini kanıtlamış olsa da, hayatım boyunca insanların gittiğini öğrenmiştim.

"Bir ev kadını istiyorsun ve ben buna uygunum," diye fısıldadı, başını yastığına doğru sallayarak. "Benimle evlenmene bile gerek yok. Ben zaten buradayım. Iris'le hiçbir yere gitmeyeceğimizi biliyorsun. Bir eşin varken neden başkasını arayasın ki-"

"O cümleyi sakın bitirme," diye homurdandım, sözleri kanımı kaynatıyordu. "Kolay mı? Sen hayatımda tanıdığım en rahat insansın."

Kate'den uzaklaştım ve onu sırt üstü ittim, böylece beline binerek üzerine çıkabildim. Burunlarımız neredeyse birbirine değene kadar eğildim.

"Ne yaptığımı bilmiyorum Kate," dedim usulca, gözlerine bakarak. "Ama seni istediğimi biliyorum. *Bana yardım et.*"

"Çocukluğumuzdan beri sana yardım ediyorum Shane," diye cevap verdi yorgun bir omuz silkmeye. "Sadece elimde bir şey kaldığını sanmıyorum."

"İstiyorsun," diye fısıldadım, dirseklerimin üzerine eğilerek dudaklarımı onunkilere değdirebildim. "Seviyorsun. Sevdiğini biliyorum."

"Bir gün uyanacağımdan ve senin bana

Onları tekrar al," diye titrek bir sesle itiraf etti. "Başka birini istediğine karar vereceksin ve bana yer kalmayacak."

"Hayır Katie," dedim sertçe, başını ellerimin arasına alarak. "Böyle bir şey olmayacak."

"Bunu nereden biliyorsun?" diye itiraz etti, gözleri yaşlarla dolmuştu. "İki haftadan daha kısa bir süre önce yaptığın şey buydu."

Alnım onunkine düştü ve titrek bir nefes aldım. "Olan şey bu değildi. Senden başka kimse yok Kate."

Gözlerini kapattı ve gözyaşları köşelerden sızdı. "Sana güvenemem."

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum," diye fısıldadım çılgınca, o pasif bir şekilde altımda yatarken yüzünü öptüm. "Sorun sen değildin. Bendim. Bencilce davrandım. Onları yanımda istedim ve her şeyi berbat ettim."

"Mesele de bu," diye cevap verdi, sözlerini yenilgi kaplamıştı. "Bu güce sahipsin. Çocuklar söz konusu olduğunda hiçbir hakkım yok ve herhangi bir noktada beni hiç var olmamışım gibi silebilirsin."

"Yapmazdım. Arkamızdan geleceğini düşünmüştüm Kate. *Yemin ederim*. Bunun sadece sen Iris'i alana kadar kısa bir süre için olduğunu düşünmüştüm. Hiç planlamamıştım-"

"Sana inanmıyorum."

Sözleri yüzüme tokat gibi çarptı. Hâlâ bana bakmıyordu ve beni bu şekilde engellemesinden nefret ediyordum. Etrafını sarmıştım, vücudum her yanından ona doğru bastırıyordu ama o yine de kendini uzak tutmanın bir yolunu bulmuştu.

"Bunu sana kanıtlayacağım," dedim kararlılıkla.

Gözleri yavaşça açıldı ve gözleri bir kez daha Iris doğduğundan beri sahip olduğu perili bakışa bürünmeden önce eskiden tanıdığım Katie'ye bir göz attım.

"Lütfen yap," diye fısıldadı usulca, eli kaburgalarımaya dayanmak için kalktı. "Eğer yapmazsan ne yaparım bilmiyorum."

Eğilip dudaklarımı onunkilere bastırdığımda ve dilimi onun ayırık dudaklarının arasından geçici olarak kaydırduğımda ikimiz de hırıltılı bir şekilde nefes alıyorduk.

Altı aydan uzun bir süredir onu ilk kez gerçekten öpüyordum ve saniyeler içinde kaya gibi sertleşmişim. Zihnim daha ileri gidemeyeceğimizi biliyordu ama elini yavaşça göğsümden yukarı kaydırıp parmaklarını boğazımın ön kısmına doladığında vücudumun geri kalanı *Kate, Kate, Kate diye bağırıyor* gibiydi. Bunu neden yaptığından emin değildim ama bu hareket beni hem tahrik ediyor hem de

ve garip bir şekilde beni ortaladı.

Iris yatağında yaygara koparmaya başlayınca kendimi geri çektim ve Kate'i uyuması gerekirken uyanık tuttuğum için hemen suçluluk duydum. "Onu ben alırım," dedim ve yataktan sürünerek kalkmadan önce Kate'in dudağını bir kez daha ağzıma almak için geriye doğru eğildim.

Iris'e ulaştığımında, Kate'e bakmaktan kendimi alamadım.

Yine yan yatmış, bebeği getirmemi beklerken yüzünde küçük uyku bir gülümseme vardı. Emzirme atletin bir yarısı çoktan çözülmüş ve üst kısmı açılmıştı ve ben onun üzerindeyken bir noktada battaniyeler kalçalarından aşağıya doğru itilmiş, yatarken giydiği pazen pijama altları ve onların üzerindeki yumuşak göbeği bir anlığına görünmüştü.

Ona bir yere gitmediğimi kanıtlamak hayatımın geri kalanını alsa da umurumda değildi; yeter ki gecenin bir yarısı dönüp onu o zamanki haliyle görmeme izin versin.

* * *

Ertesi sabah, alarmım çalmadan önce Kate'den uzaklaşmak için yataktan çıktım.

Beni öldürüyordu ve bir gece önce onu öptüğümde ereksiyonum uykuya dalmama yetecek kadar azalmış ve rüya görmeye başladığımda tekrar sertleşmişti. Çılgıncaydı.

Eski yatak odama girdim ve yatağın kenarına oturup ereksiyonumu yumruklamadan önce aceleyle şortumu çıkardım.

Tanrım, o kadar sertleşmişim ki ağrıyordu.

İşimi halletmek için muhtemelen duş a gitmeliydim ama suyun ısınması için yeterince beklemek istemedim. Altı saat önce gelmem gerekiyordu. Daha fazla bekleyemezdim.

Kate'in vücudunun Iris'i doğurduğundan beri nasıl daha kıvrımlı ve yuvarlak hale geldiğini düşünürken gözlerimi kapattım ve birlikte olduğumuz ilk geceki gibi göğüslerini siktiğimi hayal ederken nefes nefese kaldım.

Nefesim kesildi ve sikim sarsılırken bir inilti tuttum. "Shane, sen-"

Kate'in içeri girdiğini görmedim ama kekeleyerek kapıyı arkasından kapattığında gözlerim fal taşı gibi açıldı.

"Oh, kahretsin," diye nefes aldı, elime baktı ve sonra tekrar gözlerime baktı, yüzü kızarmıştı.

Durmalıydım. Yakalandıktan sonra yapılacak en doğru şey bu olurdu. Ama kendimi şaftımı sertçe çekmeyi bırakmaya zorlayamadım.

-Hiçbir şey saklamayan beyaz atletiyile orada durmuş beni izlerken değil. Bunun yerine kendimi daha sıkı kavradım ve elimi daha hızlı hareket ettirdim, göğüs uçları tişörtünün altında sertleşirken ve elleri yanlarında yumruk olurken neredeyse anında taşaklarımın yukarı kalktığını hissettim.

Dudaklarını yalamasını izledim ve aynı şekilde orgazmım vurdu, meni elimi kaplarken bacak ve kık kaslarımı sıktı.

Kate'in yüzüne bakmıyor olsaydım, çıkardığı alçak sesi ve hareketimi izlerken gözlerinin nasıl ısındığını kaçırabilirdim. Çünkü sözümü bitirir bitirmez kapıyı arkasından çarparak kaçmaya bağıladı.

Sikeyim.

Bölüm 16

Kate

O kadar meşgulken zaman hızla geçiyor ki önünüzü bile zor görüyorsunuz ve bir de baktım ki dördüncü sınıfa giden bir çocuğum, anaokuluna giden bir çocuğum, dört yaşında bir çocuğum, iki yaşında bir çocuğum ve iki aylık bir bebeğim var.

Mümkün olan en iyi şekilde yorucuydu. Iris biraz daha büyüdükçe kendimi daha çok eski ben gibi hissettim ve hatta eski iş bağlantılarımla e-posta yoluyla yeniden tanışmaya başladım. Shane'in görevi sırasında para biriktirdiğim için Tanrı'ya her gün şükreliyordum çünkü yatak istirahatine başladığım anda tüm müşterilerime e-posta göndererek güvendiğim diğer web tasarımcılarının iletişim bilgilerini vermek zorunda kalmıştım. Aylardır çalışmıyordum ve tutumlu olmama rağmen birikimlerim azalmaya başlamıştı.

Henüz işe geri dönmeye hazır olduğumdan emin değildim - hala denizdeki ayaklarımızı bulmaya çalışıyorduk - ama eninde sonunda bir program belirleyeceğimizi ve ellerimde biraz daha fazla zaman olacağını biliyordum.

Iris'i mutfığa çektiğim bebek salıncağına bindirirken ona şarkı söyledim, sonra topuklarımın üzerinde dönerek Gunner'ı yerden kaldırdım ve mutfak masasının etrafında dans ettirdim. Gülünç derecede iyi bir ruh hali içindeydim. Elimde değildi.

Cuma gecesi idi, ödevler bitmiş, büyük çocuklar Wii'de oynuyordu, Gunner neredeyse başını döndüren üç saatlik bir uyku çekmişti ve güneş mutfak penceresinden parlarken ailem için ev yapımı pizzalar yapmaya hazırdım.

Gunner kıkırdarken onu bir o yana bir bu yana sallayarak şarkı söyledim.

Shane garajdan kapıdan içeri girdiğinde koroya ulaştım ve Gunner ellerini havaya kaldırıp "Baba!" diye bağırdığında gülmekten kendimi alamadım.

Ben şarkı söylemeye devam ederken Shane gülümsedi, gözleri yüzümde yumuşacıktı. "Çok güzel," diye sessizce mırıldandı, büyük çocuklar hışımla mutfığa girerken gözlerini yüzümden ayırmadı.

Kızardım ve göz temasını keserek Gunner'ı kendi etrafımda döndürdüm.

Shane ve ben birbirimizin etrafında dans ediyor gibiydik, itiyor ve

yeni normalimizi bulduğumuzda. Daha önce hiç birlikte yaşamamıştık, düşündüğümde bu bana tuhaf geliyordu. Onun çocuğunu doğurmuştum ve bir yıldır birbirimizin etrafında dönüp duruyorduk ama her sabah banyoda onunla karşılaşmak yeni ve biraz da utanç vericiydi.

Tekrar gözüme girmek için o kadar çok çabalıyordu ki bu biraz sevimli bir durumdu. Çocuklarla ilgileniyor, büyük çocuklar uyuduktan sonra benim için banyo yapıyor, birkaç dakika sessiz kalabileyim diye Iris'le ilgileniyordu. Bazen kendimi koca bir insan yığını gibi hissettiğimde bana güzel olduğumu söylüyordu.

Denemesini seviyordum ama ona anlatmaya çalıştığım şeyi kaçırmış gibi hissetmekten de kendimi alamıyordum. Ona kızgın değildim, artık değildim. Hayır, bundan daha derindi. Shane'i seviyordum, onu her zaman sevmiştim, onu boğabileceğim zamanlarda bile. Ama içimde bir türlü atamadığım derin bir yorgunluk vardı.

Sanki ne kadar uğraşırsam uğraşayım, beni tekrar terk edeceği ve çocukları da yanında götüreceği korkusundan kurtulamıyordum. Hayatta kalabileceğimi sanmıyordum.

Bu yüzden, onu ne kadar yıpratıldığını görmeme rağmen, onu bir kol boyu uzakta tuttum. Ne kadar istesem de bu mesafeyi kapatmasına izin veremezdim.

Bir çıkmazdaydık, ikimiz de aynı şey için yanıp tutuşuyor ama ona ulaşamıyorduk.

Çocuklar ona günleriyle ilgili her şeyi anlattıktan sonra Shane, "Çocuklar, Kate Teyze yemek hazırlarken oturma odasına geçin," diye seslendi. Zavallı Gavin'in evin dış duvarında bulunduğu büyük örümcek dışında anlatacak çok az şeyi vardı.

Gunner'ı ayağa kaldırdım ve Shane'e bakmadan önce kardeşlerinin peşinden beceriksizce koşmasını izledim. "Pizza iyi mi?"

"Pizza kulağa harika geliyor," diye cevap verdi boğuk bir sesle ve kalbimin küt küt atmasına neden oldu. "Buraya gel."

Ağzı küçük bir sırtışla yukarı kalkarken sessizce başımı salladım. O da bana doğru bir adım atarak başını salladı.

"Yemeğe başlamam gerekiyor," diye mırıldandım, olduğum yerde donakalmıştım. "On dakika bekleyebilirsin."

"Çocuklar-" Cümlemi tamamlayamadan bana ulaştı ve aniden göğsüne doğru sıkıca çekildim.

"Ah," diye tısladım, geri çekildim.

Ellerimi göğüslerimi örtmek için kaldırdığımda şaşkınlıkla "Sorun ne?" diye sordu.

"Iris yaklaşık üç saattir bir şey yemek istemiyor," dedim başımı sallayarak. "Ben sadece biraz... tokum."

"Dikkatli olacağım." İkimiz de mutfak penceresine bakacak şekilde beni döndürdü ve bir o yana bir bu yana sallanmaya başladı. "Kadınım la dans etmek istiyorum."

"Senin kadının mı?" Homurdandım.

"Bebeğimin annesi mi?" diye sordu küçük bir kıkırdamayla.

"Bu iş e yarar." Kolları kalçalarım dan önü me doğru kayarken nefesim kesildi.

"Çocuklara şarkı söylem ene bayılıyorum," diye kulağı ma fısıldadı ve boynum da tüylerimin diken diken olmasına neden oldu. "Bu benim en sevdiğim şeylerden biri."

"Listeniz var mı?" Başparmağı göğsümün alt kısmında ileri geri g e z i n m e y e başladığında nefes nefese sordum.

Kulağı ma usulca şarkı söylemeye başlamadan önce "Mmhmm," diye mırıldandı.

İlk mısrayı bitirdikten sonra mahcup bir ifadeyle, "Sesim pek beğenilmiyor," dedi ve ben dönüp ona bakmaya çalışırken bana daha sıkı sarıldı. "Seninki gibi değil."

"Hoşuma gitti."

"Yalancı." Kıkırdadı ve gitmeme izin verdi.

"Yaptım," diye ısrar ettim, yüzünü ona dönerek.

"Ben duş almaya gidiyorum," dedi rahatsız bir şekilde ve beni güldürdü.

"Küçük bir kız gibi kızarıyorsun," diye iğneledim onu, bana doğru bir adım attığında zıpladım.

"Benim yüzüm kızarmaz," diye itiraz etti.

"Evet, öyle. Domates gibi kızarıyorsun."

Bana doğru hareketlendiğinde çığlık attım ve beni masanın etrafında kovalarken histerik bir şekilde güldüm.

"Yakalayın onu!" Keller odaya koşarak bağırdı.

"Oha!" Shane bağırdı, kalçalarımı tuttu ve Keller içime girmeden beni arkasına itti. "Bu gece Kate Teyze'yle dalaşmak yok, tamam mı dostum?"

"Ah adamım!"

"Biliyorum. Babam onu kovalamamalıydı," diye ciddi bir şekilde cevap verdi Shane,

omzunun üzerinden bakarak bana sinsi bir gülümseme attı. "Ben duş alacağım. Neden Kate Teyze'ye yardım edebileceğin bir şey var mı diye bakmıyorsun?"

Shane arkasına uzandı ve mutfaktan çıkmadan önce kalçama hafif bir şaplak attı. Artık göremeyene kadar kışına baktım. *Kahretsin.*

Başımı salladım ve yüzünde tuhaf bir ifadeyle beni izleyen Keller'a gülümsedim.

* * *

"Vay anasını," diye inledim o gece duşta. Çocuklar nihayet gece için yataklarındaydı ve Iris akşam yemeğinden hemen sonra biraz emzirdikten sonra sızmıştı. Aradan saatler geçmişti ve Gunner için defalarca aradığım için beni isimle tanıyan danışma hemşiresiyle konuştuğumda, Iris'in beslenmeler arasında iki saatten daha uzun süre kalabileceğine dair bana güvence vermişti.

Ne yazık ki göğüslerim bu mesajı almamıştı. Kaya gibi serttiler ve o kadar çok acıyorlardı ki gözyaşları içindeydim. Göğüs pompamı çıkardım, bir göz attım ve bu kadar ağrırken o şeyin kızların yanına bile yaklaşamayacağını fark ettim. Hemşireye göre bir sonraki en iyi şey ılık bir duştı, ben de biraz süt sağmalarını sağlamak ve beni biraz rahatlatmak amacıyla duşa girdim ve sıcak suyun vücudumdan aşağı akmasına izin verdim. Pek işe yaramış gibi görünmüyordu.

"Kate?" Shane seslenerek beni irkiltti. Kollarımdan biri göğsümün yan tarafına değdiğinde tısladım. Tanrım, acı veriyordu.

"Evet?" Titreyerek seslendim.

"Bir süredir buradasın, bebeğim. Her şey yolunda mı?" Sesi giderek yaklaşıyordu.

"Evet, bir dakika içinde çıkacağım," diye karşılık verdim.

Sesimden bir şeyler duymuş olmalı ki, birkaç saniye içinde perdeyi biraz geriye itti ve başını buharlı duşun içine soktu. "Neyin var?"

Ona doğru döndüm ve gözleri irileşirken yanağımın içini ısırdım.

"Aman Tanrım!" dedi. "Ne oluyor lan?"

"Iris aç değil," diye burnumu çektim. "Çok kötü acıyorlar."

Perdenin dışına çıktı ve birkaç dakika içinde çıplak bir şekilde duşa girip göğüslerime bakmaya başladı.

"İyi bakın," diye şaka yaptım, kızları göstererek. "Onları bir daha asla bu kadar canlı göremeyeceksin." Son kelime neredeyse bir hıçkırıktı, o kadar perişandım ki.

"Tanrım, görünüyorlar-"

"İğrenç," diye araya girdim, başımı sallayarak. Göğüslerimdeki mavi damarlar tenimin solgunluğuna karşı canlıydı. Sanki üzerlerini keskin bir pastel boyayla çizmişim de hafif kabarık bir görünüm vermişim gibiydi.

"Acı verici," diye düzeltti usulca. "Hemşireyle konuştun mu?"

"Sıcak bir duş almamı söyledi," diye cevap verdim hayal kırıklığı içinde, bana dokunmak için elini kaldırdığında geri çekildim. "Belli ki işe yaramıyor. Fırsatın varken gitmek isteyebilirsin. Tanrım, ne zamandır tıraş olmadım, bilmiyorum bile.

-Çok yakında bu bebekler tamamen patlayacak ve banyonun her yerine kan ve süt sıçrayacak."

"Patlamayacaklarından oldukça eminim," dedi dehşete düşmüş bir eğlenceyle.

"Bu noktadan sonra Iris'i bağlayabileceğimi bile sanmıyorum. Sonsuza dek bu şekilde kalacaklar." Başımı salladım. "Ve korkunç bir déjà vu hissine kapılıyorum. Buraya daha önce gelmemiş miydik?"

"Yanlışı duş," diye yanıtladı ciddi bir şekilde. "Ve geçen sefer ayaklarıma kusmuştun."

"Rica ederim," dedim sertçe. "Tanrım, bu çok utanç verici."

"Hayır, kusmuk utanç vericiydi. Bu değil."

"Aynı derecede utanç verici."

"Hayır. Kahretsin, gerçekten tıraş olmamışsın," diye mırıldandı, yere bakarak. "Tanrım, Shane! Çık dışarı!" Ellerimle kasıklarımı kapatarak tısladım.

Kollarımın iç kısımları göğüslerimin yanlarına bastırırken tıslıyordu.

"Kes ş u n u , " diye azarladı, kollarımı iki yana çekti, gözleri beni hiç bırakmadı. "Saçların burada daha kızıl."

Parmakları kasık kemiğime değdi ve karnım zıpladı. "Odaklan, Dirk Digglers."

"Odaklandım." Gözleri tekrar benimkilere kaydı. "Ne yapacağız?"

"Bilmiyorum! Sonsuza dek bu lanet düşün içindeydim." Kırışmış elimi yüzüne doğru kaldırdım. "Parmaklarım asla iyileşmeyebilir."

Parmaklarımı öptü, gözlerinin kenarları kırıştı.

"Kıpırdama," diye mırıldandı ve ellerini kaldırarak parmaklarını hafifçe

üzerinde gezdirdi.

Göğüslerim. Tam olarak acımadı ama yine de her ihtimale karşı vücudumu sıkı ve hareketsiz tuttum.

"Ah," dedi usulca, gözlerime bakmak için başını kaldırdı.

"Ah'tan daha kötü bir şey var mı?"

"Orospu çocuğu."

"Evet, bu hemen hemen her şeyi kapsıyor." Biraz güldüm.

Parmakları göğüslerimden kaydı ve beni öpmek için yavaşça öne eğildi, bunu yaparken ellerini sırtımda dolaştırdı. Ona doğru eğilmeyi çok istiyordum ama bunun inanılmaz derecede acı verici olacağını biliyordum.

"Kıpırdama," diye hatırlattı dudaklarıma karşı, sonra geri çekildi.

Ne yaptığını anlayamadan ağzı meme uçlarımdan birinin üzerindeydi. Sarsıldım ama kolları beni hareketsiz tutarken nazıkçe bir kez, sonra iki kez emdi. Sonunda geri çekildiğinde, ağzının memnun bir sırıtışa dönüşmesini izledim. Sonra diğer göğsüme geçti ve aynı şeyi yaptı.

İşi bittiğinde sütüm akıyordu ve anne sütü yavaşça gövdemden aşağı akıyor, düşün serin suyuna karışıyordu.

"Vay anasını."

"Tamir ettim," dedi gururla, ellerimi kaldırıp göğüslerime nazıkçe masaj yaptı.

"Aman Tanrım, şimdiden daha iyi hissetmeye başladım," diye inledim, rahatlayarak gözlerimi kapattım. "Teşekkür ederim. Bu çok garipti ama yine de *teşekkür ederim*."

"Neden tuhaftı?" diye sordu gülerek ve gözlerimin açılmasına neden oldu. "Az önce meme uçlarımdan anne sütü emdin."

"Başka yerlerden emmenin aksine mi?" diye sordu tek kaşını kaldırarak.

"Uh, hayır. Anne sütü. Ağzında."

"Ve?"

"Ve ne? Ağzında anne sütü!" Ben söyledikçe yüzüm daha da kızardı.

"Katie, yüzümü amına soktum," diye açık açık cevap verince ağzım açık kaldı. "Yüzümü vücudunun hemen hemen her yerine soktum. Biraz anne sütü bir şey değil."

"Tadı neye benziyor?" Çırpınarak sordum.

"Biraz tatlı," dedi başını yana eğerek. "Gerçekten hiçbir şey gibi değil."

"Huh."

"Daha iyi hissediyor musun?"

Göğüslerimi ovmak için uzandım. "Evet, kahretsin. Çok daha iyi," diye nefes aldım. "Güzel."

Hızla eğildi ve beni sertçe öptü, parmakları uyluklarımın arasındaki kıllara ulaşana kadar vücudumda aşağı doğru kaydı.

"Bu çok seksi," diye mırıldandı, elini kalçalarımın arasına daha fazla kaydırarak. "Bu neden bu kadar seksi?"

"Kasık kılları olan bir kadını nadiren gördüğün için mi?" Parmakları klitorisimi bulurken dengemi korumaya çalışarak sordum.

"Şu anda o kadar olgunlaşmışsın ki," diye inleyerek ağzımı yaladı. "Tanrım, emzirmen bittiğinde seni tekrar hamile bırakmak zorunda kalacağım. Seninle böyle daha çok zaman geçirmeliyim."

"Yavaşla, turbo," diye soludum, üzerimizden akan su soğuktan soğuğa dönerken titriyordum. "Beş çocuğumuz var. Başka yok."

Ben daha konuşmamı bitirmeden arkamdan uzanıp duşu kapattı ve ellerini çekerek duş perdesini açtı.

"Başka yok mu?" diye sordu sessizce, duştan çıkmama yardım edip beni kurulamaya başlarken.

"Tanrım, şu anda daha fazlasını düşünemiyorum bile." "Yani bu bir belki mi?"

"Iris'i ilk doğum gününden sonraya bırakabilir miyiz? Doğumdan sonra hâlâ iyileşme sürecindeyim."

Shane yüzünü buruşturdu ve hızla yere baktı.

"Hayır!" Ağzımdan kaçırdım. "Hayır, hepsi iyileşti.

Gitmeye hazır." Güldü. "Bunu bilmek güzel."

"Öyle demek

istemedim-" "Hı-

hı."

"Sen öyle san," dedim kibirli bir şekilde, o hâlâ sırılsıklam dururken banyonun kapısını açtım.

"Kahretsin, Kate! Soğuk!"

Güldüm ve parmak uçlarımda Shane'in odasından çıkıp kendi odama girdim. Iris'e hamile kaldığımdan beri ana banyodaki duşu kullanıyordum ve Shane dönmüş olsa da bırakmamıştım. Zaten hiç kendi odasında uyumuyordu, her gece misafir odasında yanımda kıvrılıp yatıyordu.

Odama döndüğümde Iris uyanıktı ama neyse ki ağlamıyordu.

Kapıyı arkamdan sıkıca kapattım, havlumu bıraktım ve onu kucağıma aldım, hemen başını çevirip meme ucuma yapıştığında neredeyse minnettarlıktan ağlayacaktım. Ah, mutluluk.

Shane odama girip kapıyı arkasından kapatırken, "Aferin kızıma, Iris," dedi.

"O bir köpek değil," diye karşılık verdim gözlerimi devirerek.

"Evet, ama seni boşaltıyor, bu da birkaç dakika içinde acı içinde uyanmayacağın anlamına geliyor... Lanet olsun, şu anda inanılmaz görünüyorsun," diye nefes aldı, bakıyordu.

"Saçım-"

"Çıplaksın ve emziriyorsun," diye araya girdi. "Bir tür bereket tanrıçası gibi görünüyorsun."

"Şey... Bir gecelik seksten sonra hamile kaldım. Bu oldukça doğurgan." Başını sallayarak homurdandı.

"Süper gücüm bebek yapmak."

Yanımızdaki yatağa uzanırken kaşlarını aşağı yukarı kaldırarak, "Bu konuda oldukça iyisin," diye cevap verdi.

"Kahretsin," diye güldüm. "Bunun içine doğru yürüdüm."

"Mutluyum," diye açıkladı Shane, sırt üstü yuvarlanırken memnun bir iç geçirdi. "Sen mutlu musun?"

"Evet." Iris'e baktım ve bana nasıl baktığını görünce gülümsedim.

"Mutluluğun da ötesinde."

"Seni mutlu ediyor muyum?" diye sordu

usulca. "Seni ve çocuklarımızı."

"Seni her zaman mutlu edeceğim," diye söz verdi ve elini kalçama koymak için uzandı.

"Kokmuş spor kıyafetlerini banyoda yerde bırakana kadar," diye cevap verdim alaycı bir şekilde.

"O zaman hariç."

"Sanırım bununla yaşayabilirim." Iris'i diğer tarafa geçirdim ve sonra onu tekrar yatağına yatırdım. Neyse ki gece boyunca çoğunlukla uyumaya başlamıştı, bu da beni tekrar uyandırmadan önce tam altı saat uyuyacağım anlamına geliyordu.

Şifonyere doğru yürüdüm ama Shane'in boğuk sesi beni olduğum yerde durdurdu.

"Üzerine bir şey giyme."

"Bu sorumsuzluk olur," diye fısıldadım beceriksizce. "Ya yangın çıkarsa?"

"Uyumadan önce seni giydireceğim," diye söz verdi, yatakta doğrulup otururken. "Beni giydirecek misin?"

"Kendin yapmak için çok yorgun olacaksın," dedi kendinden emin bir şekilde, vücudumdan aşağı kaymadan önce gözleri benimkilerle buluştu.

Sözleri üzerine göğüs uçlarım gerildi ve gözleri tepki olarak parladı. "Buraya gel Kate."

Bilinçli bir düşünce olmadan ona doğru hareket ettim ve bana ulaşabildiğinde, beni açık kalçalarının arasına çekti.

"Beni istiyor musun?" diye sordu usulca, ellerini bacaklarımın dış kısımlarında gezdirirken.

"Bacaklarımı tıraş etmedim," diye cevap verdim ellerini iterek. Tanrım, neden bu bok sadece benim başıma geliyordu?

"Kes şunu Kate," diye emretti Shane, sırtını kalçalarımaya dayayabilmek için ellerime hafifçe vurarak. "Bacakların için endişelenmeyi bırak. Onlar iyi. Yumuşak."

Ellerimi zorla yanlarıma indirdim ve gözleriyle buluştum.

"Beni istiyor musun?" diye tekrar sordu, elleri uyluklarımın dış taraflarına geri kaymadan önce içeri doğru hareket ediyordu.

"Evet," diye fısıldadım, kalbim hızla çarpıyordu. Tanrım, seks yapmayalı uzun zaman olmuştu. Bu bağa duyduğum ihtiyaç neredeyse kendimi korumamın önüne geçmişti. Shane beni en kötü halimde bile görmüştü - hatta sabahları dişlerimi fırçalamaya fırsat bulamadan bile görmüştü- ama yine de beni istiyordu. Tüm sırlarımı ve tuhaflıklarımı biliyordu. Ama yine de onunla seks yapmaktan korkuyordum.

Çizgiyi bir kez daha geçtikten sonra geri dönüşün olmayacağını biliyordum.

"Benim için hazır mısın?" diye sordu, elleri karnımın küçük kesesinde ve belimin kıvrımlarında gezinirken gözlerimi aradı.

"Hayır," diye cevap verdim, gözlerim sulanmaya başlamıştı.

"Sorun değil bebeğim," dedi nazikçe, ama sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum. "Dünya kadar vaktimiz var."

"Özür dilerim," diye inledim ve ellerimi kısa saçlarına sürmek için uzandım. "Ben sadece-"

"Hazır değil," diye bitirdi başını sallayarak.

"Saçmalıyorum."

"Hayır, temkinli davranıyorsun. Anlıyorum, Katiebear."

"Ne için bekliyorum?" Elleri etrafımda ve kığımın kıvrımları üzerinde hafifçe kayarken nefesimin altında sordum.

"Bilmiyorum bebeğim," diye yanıtladı ciddi bir şekilde. "Ama gerçekleştiğinde anlayacaksın."

"Yorgunum," dedim bitkin bir şekilde, ellerimi tekrar yanlarıma bırakarak.

"Hadi uyuyalım o zaman." Yataktan kalktı ve kığma hafifçe vurdu, etrafımda dolaşarak şifonyerimden bir gecelik ve bir çift külot aldı.

Beni nazıkçe giydirdi ve alnımdan öptü. "Seni giydireceğimi söylemiştim."

Yatağa döndüğümüzde bana sarıldı ve çabucak uykuya daldı ama ben uzun süre uyuyamadım. Onu bir kez daha geri çevirdiğim için kendimi bok gibi hissediyordum ama Shane'le seks yapma düşüncesi karnımın derinliklerinde görmezden gelemediğim garip bir paniğe neden oldu.

İçgüdülerime güvendim.

Bölüm 17

Kate

Ne oluyor, Keller?" İki hafta sonra hayal kırıklığı içinde bağırdım, sesimi alçaltmam gerektiğini biliyordum ama kendimi sakinleştiremiyordum.

Okuldan eve getirdiği bir mektuba bakıyordum ve okuduklarıma inanamıyordum.

Benim oğlum, Gunner ve Iris'i kendi çocukları gibi koruyan tatlı, hassas oğlum, okulda bir *kabadayı*ydı.

"Neler oluyor?" Sesimi biraz yumuşatarak sordum.

Önümde durdu, kollarını göğsünde kavuşturdu -ki bu artık hiç de sevimli değildi- ve tek kelime etmeyi reddetti. Bunun yerine, sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi bana ters ters bakıyordu. Neler olduğunu anlamamıştım.

Okulun ilk ayı Keller için zor geçmişti. Bütün gün evden uzakta olmaktan hoşlanmıyordu ve sınıfında pek arkadaş edinmiş gibi görünmüyordu. Ama uyum sağladığını düşünmüştüm. İçinde bulunduğu bunalımdan kurtulmuş ve hepimizin tanıdığı ve sevdiği o şakacı gözüpek çocuk haline geri dönmüştü.

"Eee?" Keller'a dönmeden önce duvarın köşesinden bize bakmaya çalışan Sage ve Gavin'i işaret edip ters ters bakarak öfkeyle sordum. "Öğretmenin diğer çocuklara kötü davrandığını söylüyor. Onlara isimler takıyormuşsun. Bu doğru mu?"

Kaşlarını çattı, kaşları birbirine yaklaştı.

"Cevap ver bana," diye emrettim.

Birkaç dakikalık sessizlikten sonra açıkçası ne yapacağımı bilemedim. Onu odasına göndermek istedim ama bunun gerçek bir ceza olmadığını biliyordum. Gavin ve Keller'ın oyuncakları yatak odasının bir ucundan diğerine dağılmıştı. Aslında onu oynaması için yukarı gönderiyordum.

"Peki," diye mırıldandım, mutfak sandalyesine doğru yürüdüm ve onu duvara yasladım. "Otur."

Yerinden kıpırdamadı ve sonunda onu zorla elinden tutup sandalyeye götürmek zorunda kaldım.

Oturmuş.

"Konuşmaya hazır olana kadar orada kalabilirsin," dedim hayal kırıklığı içinde.

E-postalarımı kontrol edebileceğim ve Keller'ı izleyebileceğim masaya oturmadan önce yerde sessizce oynayan Gunner'ı ve salıncağında uyuklayan Iris'i kontrol ettim.

Hareket etmedi. Orada öylece oturup mutfığa baktı. Bir saat boyunca.

O zaman iki.

Shane eve geldiğinde neredeyse gözyaşlarına boğuluyordum, çok sinirlenmiştim. Ne yapacağımı bilemiyordum. Onu orada oturmaya devam ettirmek istemiyordum ama benden daha fazla dayanmasını da istemiyordum.

Shane ön kapıyı iterek içeri girerken, "Babam geldi," diye seslendi.

"Keller'ın başı dertte!" Gavin seslendi, sesi biraz titrekti. "Gavin!

Şışt," diye azarladı Sage.

Shane'i göremiyordum ama bir şekilde onları fark etmiş olmalıydı çünkü sessizleştiler. Az sonra Shane mutfığa doğru yürüyordu.

Mutfak sandalyesinde oturan Keller'a baktı, sonra da kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Ne zamandır orada?"

"Birkaç saat," dedim hayal kırıklığı içinde.

Sesimin tonunu yanlış yorumlamış olmalı, çünkü birden kaşlarını çattı.

"Odana çık dostum," dedi Keller'a, yüzünü ona dönerek. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Keller yerinden fırladı ve odadan hızla çıktı, geçerken bana zafer dolu bir bakış gönderdi. Şok içinde çenem düştü.

"Ne oluyor Shane?" Tıslayarak ayağa kalktım.

"Komik, benim sorum da bu olacaktı," dedi üniformasının düğmelerini açarak. "Saatler, Kate?"

"Şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Sesim kısık bir şekilde sordum.

"Altı yaşında ve saatlerdir tahta bir mutfak sandalyesinde mi oturuyor?" Shane alaycı bir tavırla bluzunu çıkararak sordu. "Biraz aşırı değil mi sence de?"

Bana dönmeden önce cüzdanını ve saatini tezgâhın üzerine koyarak mutfakta dolaşmasını izlerken kalbim hızla çarpıyordu. Konuşamadım. Kelimeler boğazıma düğümlenmiş gibiydi.

"Bunu bir daha yapma," dedi, bir süre sonra hala ona cevap vermediğimde.

birkaç dakika. Mutfaktan çıkmak için hamle yaptı, ben de tersledim.

"Seni lanet olası pislik," diye bağırdım, gözlerim yaşlarla dolmuştu.

"Ayağa kalkma şansı vardı. Tek yapması gereken benimle konuşmaktı."

"Ne?"

"Sana inanamıyorum." Başımı salladım, dizüstü bilgisayarımı kapatıp kolumun altına sıkıştırdım. "Keller hâlâ oradaydı çünkü çok inatçı davranıyordu. Tek yapması gereken, öğretmeninin neden Keller'ın zorbalık yaptığını belirten bir notu okuldan eve gönderdiğine dair tek bir kelime söylemekti."

"Ne oluyor be?" Shane başını geriye atarak sordu.

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm," diye cevap verdim. Dizüstü bilgisayarımı çocukların ulaşamayacağı bir yere, tezgâhın üzerindeki dolaba yerleştirdim ve anahtarlarımı aldım. "Ben markete gidiyorum. Iris'i yeni besledim, bir süre idare eder."

"Kate," diye seslendi Shane, ama oturma odasına doğru ilerlerken hiç duraksamadım, giderken çocuklara veda ettim. O kadar öfkeliydim ki, istemediğim bir şey söylemeden önce oradan çıkmam gerekiyordu.

* * *

Markette çok zaman harcadım. Markette çok *uzun zaman* geçirdim.

Eve döndüğümde çocukların yatma saati geçmişti ve Shane'in Iris için buzdolabında sakladığım anne sütünü ısıtmak zorunda kaldığından emindim. Saatlerdir yoktum.

Öfkem hayal kırıklığına, o da incinmeye dönüşmüştü. Shane'in Keller'ı disipline soktuğum için hemen kalpsiz bir sürtükmüşüm gibi davrandığına inanmadığımı söylemek istedim ama yapamadım. Bu konudaki görüşlerini uzun zaman önce açıkça belirtmişti ve bir daha hiç karşılaşmadığımız için bunu unutmama izin vermiştim.

Gerçeğe dönmek zor oldu.

SUV'umu garaj yoluna geri sürdüm ve inmeden önce kapağı açtım. Aldığım tüm yiyecekleri içeri taşıma düşüncesi omuzlarımdan çökmesine neden oldu ama yine de içeri girerken kocaman bir paket tuvalet kağıdı ve iki galon süt aldım.

Çocuklarla market alışverişi yapmaktan nefret ederdim ama arabayı boşaltmama yardım ettiklerinde ne kadar kolay olduğunu inkar edemezdim.

"Hey," diye seslendi Shane, ben geçerken televizyonu kapattı.

oturma odası.

"Hey," diye cevap verdim, sütü tezgâha ve tuvalet kâğıdını yere koyduktan sonra arkamı döndüm. "Arabada bir ton yiyecek var."

Başını salladı ve beni dışarı kadar takip ederek bagajımın içindekilerin yarısını tek seferde aldı. Birbirimizin etrafında sessizce dolaşarak eşyaları yerleştirdik. Onunla normal bir şekilde sohbet edemeyecek kadar yorgundum.

Her şeyi yerli yerine koymayı bitirdikten sonra döndüm ve tek kelime etmeden odama doğru yürüdüm. Hayatımda ilk kez kapıyı arkamdan kilitledim. Gece çocukların bir şeye ihtiyacı olursa Shane halledebilirdi.

Huzur içinde uyuyan Iris'i kontrol etmeden önce tişörtüm ve iç çamaşırama kadar soyundum. Sonra çarşafın arasına girdim.

Ben sadece... melankoliydim. Bunun için en iyi kelime buydu. O kadar uzun zamandır o kadar iyi işliyorduk ki, her şeyi olduğu gibi kabullenmeye başlamıştım. Keller'ı o sandalyeye oturturken iki kere bile düşünmemiştim. Bundan nefret etmişim ama lanet olsun, tek yapması gereken konuşmaktı. Okulda nasıl davrandığını düşündükçe midem bulanıyordu. Ona bir şeyler mi oluyordu? Öğretmeninden gelen notu sorana kadar iyi görünüyordu. Bir şey mi kaçırmıştım? Neyi yanlış yapıyordum?

Kapı tokmağı tıkırdadı ve gözlerimi kapatıp yorganı omuzlarıma çekmeden önce o tarafa baktım. Sadece uyumak ve sabaha yeni bir başlangıç yapmak istiyordum. Sabah her şey daha güzel görünüyordu.

Birkaç dakika içinde kapıda bir ses daha duydum ve koridordan gelen ışığın Shane'in çıplak gövdesini ortaya çıkarmasıyla kapı açılırken şaşkınlıkla izledim.

"Bunu yapamazsın," dedi sessizce, ileri doğru yürüdü ve kapıyı sadece bir ışık çatlağı kalana kadar kapattı. "Benimle yatacaksın - kızgın olduğunda bile."

"Seninle yatmak istemedim," diye cevap verdim, battaniyenin altında kımıldamadan yatarken. Eğer o akşam yaptığı pisliği görmezden geleceğimi düşündüyse fena halde yanılmıştı.

"Kızdığın zaman artık çekip gidemezsin." Yatağın etrafında döndü ve bedenlerimizi birkaç santim ayırarak arkama uzandı.

Homurdandım.

"Bu işte benimle birlikte olduğunu sanıyordum Kate," dedi sessizce, hayal kırıklığıyla

Her kelimeyi bağlayan.

"Evet, ben de öyle."

"Bu da ne demek şimdi?" Yan döndü ve yüzümü görebilmek için bir dirseğinin üzerine eğildi.

"Çocukları disipline etmemi istemediğinizi unutmuşum," diye acı acı cevap verdim. "Sorun değil patron."

"Yapma. Yapma şunu. Seninle konuşmaya çalışıyorum."

"Bunu bana kendimi bok gibi hissettirmeden önce yapmalıydın," dedim, sesimin titremesine sessizce küfrederek. "Onun orada kalmasını istemedim, Shane. Ama onu hayal kırıklığına uğratsaydım, bu saçmalığı tekrar yapabileceğini bilirdi."

"Bilmiyordum-"

"Sormadın ki. Sadece içeri girdin ve beni kötü adam gibi gösterdin - bir kez daha söylediğim her şeyi geçersiz kıldın. Bu saçmalığı geride bıraktığımızı sanıyordum. Çok aptalca."

"Özür dilerim!" diye hırladı. "Ama öylece çekip gittiğinde duruma yardımcı olmuyorsun. Saatlerdir yoktun Kate!"

"Nefes almak için bir dakikaya ihtiyacım vardı."

"Onunla konuşmaya çalıştığım süre boyunca tamamen sessiz kalan altı yaşındaki çocuğumuzla ilgili biraz yardım alabilirdim." Yatakta sarsılarak doğrulurken sesi yükseldi ve aniden Iris'in feryatları odayı doldurdu.

"Onu getireceğim," diye homurdandı ve ben yataktan kalkamadan battaniyeleri geriye attı.

Onu yatağa yatırıp bezini değiştirirken sesi yatıştırıcı bir mırıltıya dönüştü ve onu bana verip sırtını bana dönerek tekrar uzandığında boğazımda Teksas büyüklüğünde bir yumru vardı.

"Onunla konuşmaya çalıştığında hiçbir şey söylemedi mi?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra sordum.

"Hayır. Sadece bana bir pislikmişim gibi baktı," diye cevap verdi.

"Tanrım, acaba ona neler oluyor?" Iris üzerimden kaydı göğsü, ağzı gevşekti. Aç olmadığını, sadece babası onu uyandırdığı için kızgın olduğunu tahmin ettim.

Onu yatağına yatırdım ve Shane'in yanına, arkası dönük bir şekilde süründüm. Uzanıp ona dokunmak istedim ama hâlâ çok kızgındım ve eve geldiğinde takındığı tavır beni hayal kırıklığına uğratmıştı.

"Bazen düşünmeden bir şeyler söylüyorum," dedi sessizce, sesi

Özür dileyerek. "Ama anladım ve özür dilerim. Sen burada değilken senden özür dileyemem Katie."

Gözlerim sulanırken ve burnum akmaya başlarken yanağımın içini çiğnedim. "Çocuklar konusunda bana destek olmanı istiyorum Shane. İstisna yok."

Arkasını dönmedi. "Döneceğim. Araya girmek benim için bir içgüdü, kendimi durdurmakta zorlanıyorum. Özellikle de çocuklar söz konusu olduğunda. Koruyucu ailede gördüğüm şeyler-"

Sözlerinin ardındaki anlam bana bir balyoz gibi çarptı ve yumruklarımı o kadar sert sıktım ki tırnaklarım derimi ısırdı. İleri doğru hareket ettim ve kolumu beline dolayarak kendimi sırtına yasladım.

"Sana güveniyorum Katie. Neden hemen bir sonuca vardığımı bilmiyorum-" "Anlıyorum," diye mırıldandım, sırtını öperek.

"Gittiğim için özür dilerim."

"Lütfen artık bunu yapma." Sözlerindeki acı nefesimin kesilmesine neden oldu.

"Öpmeyeceğim," diye söz verdim ve sırtını tekrar öptüm.

"Yorgunum," dedi sonunda, elini kaldırıp benimkini karnına yasladı. "Keller meselesini sabah halledelim."

Başımı salladım ve gözlerimi kapatarak karşımdaki adamın kokusunu içime çektim.

* * *

Keller tüm elektronik cihazlardan süresiz olarak men edilmişti ama yine de benimle ya da Shane'le neler olduğu hakkında konuşmayı reddediyordu. Onunla ne yapacağımı bilmiyordum.

Bir süre için her şey normale döndü.

Sonra bir gün kanepede çamaşırları katlarken kapı çaldı.

Keller ve Sage hâlâ okuldaydı, Gunner ve Iris uyukluyordu - Tanrım, uyku saatlerini ne kadar çok seviyordum - ve Gavin sehpa da oturmuş sessizce boyama yapıyordu. Koltuktan zıpladım ve kapıya doğru koştum, orada her kim varsa zili tekrar çalıp bebekleri uyandıracak ve tadını çıkarmaya başladığım birkaç sessiz anı mahvedecek diye korkuyordum.

"Ne oluyor be?" Kuzenim Henry kollarını bana dolayıp beni bir çemberin içinde döndürürken mutlulukla haykırdım.

"Hey, Katiebear!" dedi genişçe sırtarak.

"Siz burada ne halt ediyorsunuz?"

Onun yanından geçerken Bram, Anita ve Trevor'ın ayaklarının dibinde çantalarıyla dikildiklerini gördüm.

"Kirli otuzunu kutlamaya geldim," diye duyurdu Anita, Henry'yi yolumdan çekip bana sarılabilmek için bir adım öne çıkarak. "Şimdi benim güzel yeğenim nerede?" Beni iterek evin içine girdi ve gitmesine izin vermek zorunda kaldım çünkü Bram ve ardından Trevor bana sarılıp merhaba diyorlardı.

"Burada olduğunuza inanamıyorum," diye seslendim ve Anita'nın çantasını Bram kollarımdan çekmeden önce kaptım. "Bu harika bir şey. İçeri gelin."

Anita Iris'i kucağında merdivenlerden inerken çocuklar da beni eve kadar takip etti. "Uyandı," dedi Anita mutlu bir ifadeyle, bebeğe bakarak.

"Çok saçmalıyorsun," diye güldüm, beklenmedik misafirliğim karşısında sersemlemiştim.

"Bram Amca! Trev Amca!" Gavin yerdeki yerinden zıplayarak bağırdı.

"Hey, küçük adam," dedi Bram usulca, Gavin'i kollarının arasına çekerek.

Girişteki kalabalığa baktım, o kadar heyecanlıydım ki ne yapacağımı bilemiyordum. Tüm dünyada en sevdiğim insanlar aynı yerdeydi. Alex de onlarla gelseydi, her şey mükemmel olurdu.

"Alex gelmek istedi ama izni yokmuş." Henry aklımdan geçenleri okuyarak kolunu omzuma doladı. "Şimdi, bu evde bira var mı, yoksa hepsi elma suyu ve anne sütü mü?"

Göğsüne hafifçe yumruk attım ve onu mutfığa doğru sürükledim. O öğleden sonra Keller ve Sage'in otobüsten inmesini bekleyemedim.

"Shane eve ne zaman dönüyor?" Tüm grup mutfak masasına geçerken Trevor sordu.

Buzdolabımızdaki son birayı uzatırken Bram'in kaşlarını çatmasını görmezden geldim. O şeyin ne zamandır orada olduğundan bile emin değildim. Shane ve ben nadiren içki içerdik. "Genelde eve dört buçuk ile beş arasında gelir," diye cevap verdim. "O da bu işin içinde miydi?"

"Hayatta olmaz," diye homurdandı Bram, masada bir yer seçerken Gavin'i ayağa kaldırdı.

"Oh, adamım. Çok sevinecek," diye haykırdım ellerimi birbirine vurarak.

"Şüpheli."

"Yapma, Bram," diye azarladım ama sesimde pek sıcaklık yoktu. Hepsinin orada olduğuna, mutfağında oturup ileri geri şakalaştıklarına inanamıyordum. Buna bayılıyordum.

"Doğum günün için planın nedir?" Henry koltuğunda arkasına yaslanarak sordu. "Buralarda iyi bir bar var mı?"

"Hiçbir fikrim yok." Kıkırdadım. "Pek dışarı çıkmam ve daha önce Carlsbad'da yaşıyordum."

"Peki, bir tane buluruz. Karaoke bar mı?" Anita sırtarak sordu.

"Olmaz." Trevor kaşlarını çatı.

"Bawk!"

"Gerçekten olgusun, Ani."

Sonraki iki saat boyunca masanın etrafında oturduk, Gunner uyandı ve çocuklar kafaları kesilmiş tavuklar gibi koşturdular. Akşam yemeğine Camden ailesi ya da Miles'tan başkası nadiren gelirdi. Mutfak aynı anda bu kadar çok insanı kaldırdığından emin değildim.

Sage ve Keller otobüsten inip ön verandada kendilerini bekleyen teyze ve amcalarını görünce aynı derecede heyecanlandılar. Keller ön bahçede Trevor ve Bram ile güreşirken, kıkırdamaları tüm mahallede yankılanırken mutlulukla iç çektim.

Buna ihtiyacımız vardı ve çocukların ne kadar mutlu olduğunu görene kadar ne kadar kötü olduğunu fark etmemiştim.

Anita ve Henry o öğleden sonra Sage'i malzeme almak için dükkâna götürdüler. Shane o gece eve geldiğinde ocakta kocaman bir tencere spagetti kaynıyordu ve gülümsemekten yüzüm ağrıyordu.

"Ne oluyor be?" Shane ön kapıdan içeri girerken gülerek sordu. Gözleri hemen odanın öbür ucundaki benimkileri buldu. "İstila edildik."

"Hey, dostum!" Henry koltuktan kalkarak seslendi. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu."

"Sen buraya nasıl geldin?" Kollarını birbirlerine dolayıp erkeklerin yaptığı o garip sırt sıvazlama hareketini yaparken Shane hayretle sordu.

Henry gülümseyerek, "Biraz zamanım vardı, en sevdiğim kuzenimi ziyaret etmeye karar verdim," diye cevap verdi. "Buraya yerleşmeye çalışıyorum. Nasıl gideceğini göreceğiz."

Shane başını sallayarak, "Kate buna bayılırdı," dedi.

Odadaki gürültü herkesin birbiriyle konuşmasıyla arttı ve ben koltukta kardeşimin yanına uzandım. O kadar mutluydum ki

çığlık atabilirdi.

* * *

"Burada mı kalıyorsunuz?" Herkese yerde ve koltuklarda yattıkları yerlere bakarak sordum.

"Onlara bunun kötü bir fikir olduğunu söylemiştim," diye seslendi Anita başını Trevor'ın karnına yasladığı yerden. Oturma odasının yarısını kaplayan dev bir T gibi görünüyorlardı. "Kimse beni dinlemiyor."

"O kadar çok yatağımız yok," dedim usulca, Henry ve Shane'in odanın öbür ucunda konuştukları yere bakarak.

"Kanepe!" Bram ve Trevor aynı anda bağırarak gece uyumak için yerlerine kilitlendiler.

"Güzel çocuklar," diye homurdandı Anita. "Gerçek beyefendiler."

Henry kıkırdayarak, "Her yerde uyuyabilirim," dedi. "Yerler kuş tüyü yatak gibi olacak."

"Ani benim odamda uyuyabilir," dedi Shane, elindeki bira şişesini ona doğru eğerek.

"Ne oluyor lan?" Bram, Shane ve benim aramda dolaşarak homurdandı.

Shane alaycı bir gülümsemeyle, "Orada onunla yatmayacağım, göt herif," dedi. "Zaten o odayı kullanmıyoruz."

Ona baktığımda Ani'nin kaşları bir aşağı bir yukarı kalktı ve ben de sinirlenerek başımı salladım. Ziyaretlerinden duyduğum heyecan yavaş yavaş azalıyordu.

Çocukların sabah okulları vardı ve o gece yatma saatlerini çoktan geçtikleri için sabahları tam bir dehşet saçacaklardı. Evdeki her yüzeyde uyuyan insanlar varken onları nasıl hazırlayacaktım?

Yüzümdeki paniği gören Shane aniden, "Biz yukarı çıkıyoruz," dedi. "Sana nerede uyuyacağını göstereceğim, Ani."

Herkes yatma vaktinin geldiği konusunda hemfikirdi ve yatmaya hazırlanmak için evin içinde sessizce dolaşmaya başladılar. Neyse ki herkes için battaniye ve yastıklarımız vardı ve çok geçmeden ışıklar kapatıldı ve Shane, Ani ve ben merdivenlerden yukarı çıktık.

"Ebeveyn yatak odasında uyumuyor musun?" Shane çocukları kontrol ederken onu Shane'in odasına götürdüğümde Anita sessizce sordu.

"Hayır," diye cevap verdim. "Benim kendi odam var." "GörünüŖe göre Shane'in uyuduğu oda mı?"

"Evet."

"Bu çok tuhaf," diye düşündü ve pijamalarını giyebilmek için kapıyı kapattı.

"Burada uyumayacağım," diye mırıldandım ve dişlerimi fırçalamak için banyoya girdim.

"Evet," dedi arkamdan gelerek. "Ben de Rachel'in odasında uyumak istemezdim."

Fırçama biraz diş macunu sürdüm ve cevap vermeden ağzıma tıktırdım. Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Shane, göreve başlamadan çok önce Rachel'a ait olan her şeyi alıp götürmüştü ve oda her zaman sadece ona aitmiş gibi görünüyordu... ama ben Rachel'la birlikte sayamayacağım kadar çok kez orada bulunmuştum.

Ağzımdaki beyaz köpüğün etrafında, "Çok önemli bir şey değil," diye mırıldandım. "Bu konu hiç açılmadı ve ben de bu konuyu açmayacağımdan eminim. Sanırım beni burada isteseydi şimdiye kadar sorardı."

"Ne yani, ebeveyn yatak odasını boş mu bırakacaksın? Bu pek mantıklı değil."

"Kahretsin, bilmiyorum." Tükürdüm ve ağzımı musluktan akan suyla çalkaladım. "Aranız şimdi iyi mi?" Ani beni takip ederek sordu ve diş macununu tükürüyordu.

"Sanırım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kate, yatmaya hazır mısınız?" Shane kafasını kapıdan içeri sokarak sordu.

"Evet." Ani'ye döndüm ve ona sıkıca sarıldım. "Burada olduğun için çok mutluyum."

"Ben de."

Shane yanından geçebilmem için kapıyı ardına kadar açtı, sonra da beni odama kadar takip etti.

"Hepsinin burada olduğuna inanamıyorum," diye gülümseyerek fısıldadım, yoga pantolonumu bacaklarımdan aşağı indirirken Shane'in gözleriyle buluştum.

"Hepsinin bizim evde kaldığına inanamıyorum," diye kıs kıs güldü Shane, tişörtünü kafasına geçirirken. "Ani'ye benim yatağımı alabileceğini söylediğimde Bram'in kafası patlayacak sandım."

"Bunu bilerek yaptın." Gözlerimi devirdim.

"Evet, öyle yaptım. Tanrım, kardeşin tam bir pislik."

Iris kıpırdandı ve ikimiz de donup kaldık, gözlerimiz yatakla duvar arasına sıkışmış beşiğe takıldı. Tekrar gevşemeden önce kolları sarsıldı ve hareketsiz kalır kalmaz yatağa tırmandık, birbirimize bakacak şekilde uzandık.

Shane beni kendine çekerken, "O sadece koruyucu," diye fısıldadım. "O benim lanet olası evimde," diye cevap verdi inanamayarak.

"Evet, kötü biçim." Sessizce kıkırdadım ve uzanıp bir elimle kısa saçlarını okşadım. Saçlarını yeni kestirmişti ve avuçlarımda bıraktığı his çok hoşuma gitmişti.

"Bu atlete bayıldım," dedi Shane birdenbire, burun delikleri alevlenmişti.

"Ne?" Üzerimdeki emzirme atletine baktım. Dört tane falan vardı ve onları sürekli giydiğim için biraz yırtık pırtık görünüyorlardı.

"Sadece küçük bir çekiş..." Parmağını köprücük kemiğimin yanındaki küçük çıtçıtın altına kaydırды.

Yüzünü izlerken nefesim kesildi, parmağı kayışı koparıp açıyordu. İnce bir çizgide ilerliyorduk, bazen cinsel gerilimden neredeyse titreyerek yatağa giriyorduk ama hâlâ seks yapmamıştık. Shane hazır olmanın ötesindeydi ama ben onu hâlâ erteliyordum.

Sonunda çıtçıtını açık bıraktı ve parmakları kumaşı aşağı çekerken yüzüme baktı.

"Ne yapıyorsun?" Nefes nefese fısıldadım.

"Bütün gece seni izledim," dedi usulca. "Çok güzel. Gülümsüyor ve kahkahalar atıyordun -ve emzirme örtünü kullanıyordun, bu yüzden bir an bile göremedim-"

Kumaş meme ucuma takıldı ve sonunda göğsümün altına düştü. "Ah, işte orada," diye nefes aldı Shane, parmakları meme ucumun üzerinde geziniyordu.

"Sanırım bunun içtiğin birayla daha çok ilgisi var," diye cevap verdim zorlukla yutkunarak.

Shane o anı seçerek eğildi ve dudaklarını meme ucuma dolayarak kalçalarımın öne doğru sarsılmasını sağladı. Boğazının derinliklerinde inledi, bacağıma kendi bacağının üzerine çekmek için uzanırken meme ucumu keskin bir noktaya çekmek için hafifçe emdi.

Eli aramızdan aşağı kayarken boynum dikleşti ve nefessiz kaldım.

parmakları iç uyluğumun üzerinde kaydı. Parmakları iç çamaşırımın kumaşının altından geçerken, *yataarken pantolon* giymeliydim, diye düşündüm. *Ateşle oynuyorum.* "Bu iyi bir fikir değil," demeye çalıştım parmakları iç çamaşırımın üzerinde gezinirken.

Giriş.

"Harika bir fikir," diye mırıldandı Shane göğsümün etrafında. "Bak ne kadar ıslaksın. Sadece izin ver-" Bir parmağı içime kayarak ikimizin de inlemesine neden olunca konuşmayı kesti.

"Kahretsin," diye soludum, kalçalarımı yuvarlayarak. O kadar uzun zaman olmuştu ki, sadece bu küçük temas noktasından bile tüm vücudum alev alacakmış gibi hissediyordum.

"İşte böyle," diye fısıldadı, bir parmak daha eklerken dudaklarımı dudaklarıyla yakalamak için başını kaldırdı.

Ben titremeye başladığımda dilini ağzımın içine soktu ve ben de aynı anda hem ağzına hem de eline konsantre olamayana kadar onu öptüm.

"Daha sert," diye emrettim, dişlerimi o kadar sert sıkıyordum ki kırılmamaları mucizeydi.

"Lanet olsun," diye inledi, ben gittikçe kenara yaklaşırken omzumu emiyordu.

Gövdesinin tamamına aynı anda dokunmaya çalışırken ellerim çılgına dönmüştü, bir elimin tırnakları aramızdaki ön kola batıyor, tekrar tekrar esnetiyordu. Parmakları içimde kıvrılmıştı ve elini her yukarı kaldırdığında avuç içi şişmiş klitorisime sürtünüyordu.

Sertçe boşaldım, ses çıkarmamaya çalışırken ağzım boğazındaydı.

"Yapamam-" diye başladım, parmakları nihayet iç çamaşırımdan dışarı kayarken, ıslak eli hafifçe karnımın alt kısmına geldi.

"Biliyorum bebeğim," dedi zor nefes alarak. "Siktir. Tek istediğim buydu."

Şaşkınlıkla ona baktım ve inlemeden önce kıkırdadı. "Başka bir şey beklemiyordum."

"İşte şimdi kendimi gerçekten bir pislik gibi hissediyorum," diye mırıldandım. "Bunca beklemeden sonra, evimiz bir sürü kadınla doluyken seni sikmeyeceğim.

Aile," dedi başını sallayarak. "Kötü zamanlama."

"Peki bu neydi?" Ellerini temizlemek için bir bebek mendili almak üzere yataktan inerken sordum.

"Seni susturabileceğimi biliyordum ama hiçbir şekilde yapamayacaktım," dedi hınzır bir gülümsemeyle, elleri ve dizleri üzerinde yatağa geri sürünerek.

"Seks konusunda oldukça iyiyimdir," diye ciddi bir ekilde cevap verdim, başımı sallarken vücutumu yatağı a d o ğ r u evşetiyordum.

Yüzünde bir an için şaşkınlık ifadesi belirdi, sonra yüksek sesle gülmeye başladı ve yatakta yan yattı.

Onu izledim, karnını tutuşuna kıkırdadım. "Öylesin," diye kıkırdayarak kabul etti.

Iris uyanıp beşiğinden m ı r ı l d a n m a y a aşladığında hayal kırıklığına uğramadım bile.

En son ne zaman bu kadar harika bir gün geçirdiğimi hatırlamıyordum.

Bölüm 18

Shane

Cuma öğleden sonra işten eve döndüğümde Kate neredeyse evin içinde zıplıyordu. O ve Anita o gece doğum günü için dışarı çıktığımızda ne giyeceklerine karar veriyorlardı.

Aslında Pazartesi gününe kadar otuz yaşına basmayacaktı ama herkesin işi olduğu için Ellie ve Liz'in bir süredir yetişkin olmamıza rağmen "çocuklar" olarak adlandırdıkları grubun hafta sonu ziyareti daha mantıklı gelmişti.

Kate, ziyaretlerinin ilk heyecanı biraz azaldıktan sonra bebek bakıcısı konusunda endişelenmişti ama ona bu işi halledeceğime dair söz vermiştim. Trevor beni kenara çekti ve Kate'in sürprizlerinin henüz bitmediğini söyledi.

Katie, Anita'yla mutfak masasında oturmuş, makyaj malzemelerini önlerine sermişti ki evin önünden heyecanlı bağrıışmalar yükseldi.

"Ne?" Kate şaşkınlıkla sordu, yeni gelenler görüş alanına girdiğinde tüm yüzü aydınlandı.

"Vay anasını!" diye bağırarak ayağa kalktı.

Liz ellerini kaldırıp iki yana sallayarak, "Mutlu yıllar," diye seslendi.

"Buna inanamıyorum!" Kate annesine sarıldı ve omzunun üzerinden bana kocaman bir gülümseme attı.

Hiçbir şey yapmamış olmama rağmen bana bir hastalığı iyileştirmişim gibi bakıyordu. Umurumda değildi, bana böyle bakacaksa ben de bundan payımı alırdım.

Kate mutlu bir şekilde sohbet ederken koruyucu babama, Dan'e, Ellie'ye ve Mike'a sarılarak etrafta dolaştı.

"Selam evlat," dedi Mike, tezgâha yaslandığım yere doğru ilerleyerek. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim," dedim ve sarılmak için yanına gittim. "Ne kadar kalacaksın?"

"Sadece Pazar gününe kadar," diyerek bana göz kırptı. "Ellie ve Liz

biraz daha kalacağız. Herkes gittikten sonra biraz daha zaman istedik."

"Burada mı kalıyorsunuz?" Katie gürültü üzerine endişeyle seslendi. "Bir otel odasında kalmak varken neden böyle bir şey yapalım ki?"

Oda servisi mi?" diye sordu babası gülerek.

"Şey, diğer herkes burada kalıyor-"

"Abraham!" Liz oğluna ters ters bakarak azarladı. "Kız kardeşinin elleri zaten dolu."

"Sadece birkaç günlüğüne buradayız," diye homurdandı Bram. "Ona söylemeye çalıştım," diye gevezelik etti Anita.

"Hay Allah," diye tersledi Ellie, bana doğru ilerlerken. "Biz sizi çekirge sürüsü gibi davranasınız diye yetiştirmedik. İçeri gelin," diye emretti bana ulaştığında, kollarını kaldırarak.

"Selam anne," dedim usulca, eğilip ona sarılmak için. "Nasılsın?"

"İyi," diye başımı sallayarak cevap verdim. "Öyle mi?"

Odanın diğer ucunda babasıyla gülüşen Kate'e baktım ve gülümsedim. "Evet."

* * *

O gecenin ilerleyen saatlerinde, Anita ve Henry en arkada oturmak zorunda oldukları için söylenirken biz Kate'in SUV'una doluştuk. Neden rahatsız olduklarını bilmiyordum; en küçükler olarak her zaman en son pizzayı ya da arabadaki en kötü koltukları almaları için zorbalığa maruz kalmışlardı.

"Karaoke!" Garaj yolundan çıkarken Anita bağırdı.

"Buralarda bir karaoke bar biliyor musun?" Kate yüzünü bana dönerek heyecanla sordu.

"Oraya mı gitmek istiyorsun?" Elini elime almak için uzanarak sordum.

Normalde herkesin önünde sevgi gösterisi yapmazdık. Kate bu tür şeyler için çok gergindi, sanki uzun vadede insanların ilişkimiz hakkında ne düşündüğü önemliymiş gibi. Bu yüzden elini çevirip parmaklarını benimkilerin arasından geçirdiğinde şaşırdım.

"Evet!"

"Tamam, bir tane biliyorum. İşte-" Cebimden telefonumu çıkardım.
"Miles'ı ara ve ona nereye gittiğimizi söyle."

"Çok iyi vakit geçiriyorum," dedi telefonumda gezinirken. "Evden daha yeni çıktık." Güldüm.

"Önemli değil." Gülümsedi ve telefonu kulağına götürdü. "Şimdiden gelmiş geçmiş en iyi doğum günü oldu."

* * *

Trevor şoför olmayı kabul etti ve birkaç bira içtiğimde bunun kötü bir fikir olduğunu anladım.

Kızlar mutluydu, isimleri her çağrıldığında 1980'lerin pop şarkılarını söylüyorlardı. Yaklaşık her yarım saatte bir gerçekleşen sıraları arasında bar boyunca dans edip gülüşüyorlardı.

Gözlerim Kate'i eğlenirken odanın içinde takip etti, ama ne kadar uzun kalırsak ve ne kadar çok alkol tüketirsek, masadaki ruh hali o kadar değişti.

Miles yanıma oturmuş, Anita'nın kıcını sallamasını izliyordu, yanında oturan adamın Miles'ı izlediğinden tamamen habersizdi.

Henry kalabalığın gürültüsü arasında neşeyle, "Demek sen ve Katie," dedi. "Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

Bram'in gözleri Miles'tan bana kayarken, "Evet," diye mırıldandım. "Bu nasıl oldu?"

Anita'nın söylediği bir şeye gülen Kate'e baktım ve soruyu duymazdan geldim. Bir barda yüzlerce yabancıнын arasında bu hikâyeye girmeyecektim. Zaten Henry'yi de ilgilendirmezdi.

"Onu becerdi," dedi Bram garip bir sessizlikten sonra iğrenç bir şekilde. "Sarhoş oldu ve onu hamile bıraktı."

"Kapa çeneni, Abraham," diye homurdandım, ona doğru bakmayı reddederek.

"Gerçek bu," diye kıkırdadı sarhoşça. "Hem de Rachel'ın ölüm yıldönümünde. İyi zamanlama."

Kate bana baktı ve ben aniden masadan kalkarken gözleri büyüdü.

"Kapa o lanet çeneni," dedim masanın karşısındaki pisliğe.

Bram ayağa fırlarken Trevor sessizce, "Haydi Bram, kes şunu," dedi.

Bram beni bir aşağı bir yukarı süzerek, "Acaba ne zamandır bekliyordun?" diye düşündü. "Aletini ıslatmayalı uzun zaman olmuş olmalı. Kate'in tam orada, evinde kaşınıntını kaşımaya hazır ve istekli olması iyi bir şanstı."

Kendimi masanın üzerinden fırlattım ve vücudumun tüm ağırlığıyla Bram'i yere çarptım. "Hiçbir şey bilmiyorsun," dedim ağzına yumruk atarak. "O lanet çeneni kapalı tut!"

Vücudunu sarsarak beni savurdu ve çok geçmeden yerde yuvarlanmaya başladık, kavga ederken sandalyeleri ve masaları deviriyorduk.

Birkaç dakikadan fazla sürmüş olamazdı ama Miles beni kanlı Abraham'ın üzerinden çektiğinde Kate hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu.

Bir fedai bize ulaştığında "Dışarı," diye bağırdı.

Trevor, Bram'i arkadan kucaklayan Henry'ye başıyla işaret ederek, "Evet dostum, gidiyoruz," dedi.

Kate'e doğru ilerlemeye çalışırken Miles beni itti. "Burası yeri değil, dostum.

Dışarı çıkana kadar bekle," diye sessizce uyardı ve beni bardan dışarı çıkardı.

Burnumun altındaki kanı elimin tersiyle sildim ve Anita Kate'i önümüzden geçirirken onu takip ettim. Kate gözyaşlarını yüzünden silerken onlar sessizce konuşuyorlardı.

"Miles, Shane'i aldın mı?" Dışarı çıktığımızda Trevor sordu. "Yok artık," diye mırıldandım, Kate'in cipine doğru ilerlerken.

Trevor başını sallayarak, "Şu anda Bram'le arabaya binmeyeceğin kesin," dedi.

"Ne oluyor, Trev? Ne dediğini duydun mu?" Gözleriyle buluşmak için başımı çevirerek sordum.

"Onu duydum. Aptal herif buraya geldiğimizden beri kavga etmek için kaşınıyor." Trevor ensesini ovuşturdu. "İkinizi de Anita ve Kate'le birlikte kapalı bir alana koymayacağım, dostum. Böyle bir şey olmayacak."

"Peki." Cipe doğru baktım ve Kate'in hüznü gözleriyle karşılaşmış iç geçirdim.

Ne harika bir doğum günü. "Gidelim Miles."

Miles'ın kamyonetine bindik ve grubun geri kalanını evime kadar takip ettik.

"Senin evinde mi kalıyor?" Miles başını sallayarak sordu.

"Evet. Hepsi öyle."

"Seninle ne işi var?"

"Benden nefret ediyor. Kate'le olanlar iyi değildi. I

çok fena çuvalladı-"

Miles, "Ayrıntıları bilmeme gerek yok," diye araya girdi.

"Evet, Bram de bilmiyordu ama anlaşılan o benim sandığımdan daha çok şey biliyor."

Evimin önündeki kaldırıma yanaştık ve kapımı açtım. "Bıraktığın için teşekkürler."

"Kalmamı ister misin?" Bram önümüzdeki cipten tökezleyerek inerken Miles sordu.

"Hayır, kardeşleri onu hizada tutacaktır ve ebeveynleri evde çocuklarla birlikte."

"Emin misin?"

"Evet, Bram bile oradaki çocuklarla kavga etmezdi."

Evin önüne doğru yürürken el salladım ve Kate'in cipinin yolcu kapısının önünde durdum. Kendinden geçmişti, başı koltuğa yaslanmıştı.

"Onu içeri taşımak ister misin?" Anita ve Henry tökezleyen Bram'i içeri götürürken Trevor sessizce sordu.

"Evet, onu getireceğim."

Kapıyı açtım ve Katie'nin kemerini çözdüm, onu kaldırabilmek için kollarımı altından geçirdim.

Kate'i arabadan indirdikten sonra arabanın kapısını kapatan Trevor, "Bram sabah kendini bok gibi hissedecek," dedi.

"Lanet olası doğum gününü mahvetti," diye homurdandım ve kollarını boynuma dolayan Kate'i göğsüme daha sıkı yasladım. "Kendine çeki düzen vermesi lazım. Kate ve ben iyiyiz, neden bu konuyu açıp duruyor ki?"

Eve doğru yürüdüm ve Dan kapıyı açık tutarken yanlamasına içeri girdim.

"İyi vakit geçirmişe benziyor," dedi sessizce.

"Evet, oğlun aklını kaçırana kadar." "Ne oldu?"

Başımı salladım ve Kate'i merdivenlerden yukarı, yatağa doğru yürüttüm. Ellerini boynumdan çektiğimde yine kıpırdamadı ve ben de sütyenini açıp kot pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarmaktan başka bir şey yapmaya zahmet etmedim. Bu gecelik dışarıdaydı.

Islak bir bez alıp yüzümü temizledim ve her birini kontrol ettim.

çocukların. Geceleri yatağa girmeden önce her birinin güvende olduğundan ve uyuduğundan emin olmak için her zaman etrafta dolaşırdım. Çoğu zaman kontrol ettiğimde çocuklardan biri yerde olurdu ve onları tekrar yataklarına yatırmak zorunda kalırdım.

Sage'in kapısını kapatırken seslerin mırıltısını duyabiliyordum, ben de aşağıya indim.

Bram oturma odasında yere uzanmış, başının altına bir yastık sıkıştırmıştı. Onu tekmelemek istedim ama yapmadım.

"Kahve?" Ben mutfığa doğru ilerlerken Ellie sordu. "Evet, teşekkürler."

Herkes mutfak masasının etrafında toplanmış, Trevor ve Henry de tezgahın yanındaki bar taburelerine oturmuşlardı.

"İyi misin?" Dan yüzümden elimdeki kanlı beze bakarak sordu.

"Evet, iyiyim," diye homurdandım, boş bir koltuk buldum ve homurdanarak içine gömüldüm. Bram beni bir masanın ayaklarına çarpmıştı ve belimde oluşan morlukları şimdiden hissedebiliyordum.

"Ne oldu böyle?" Liz kaşlarını birbirine yaklaştırarak sordu. "Siz ikiniz yumruklaşmaya mı başladınız?"

Başımı salladım ve Ellie'ye önümdeki masaya koyduğu kahve fincanı için teşekkür ettim.

Henry öfkeyle, "Bram çenesini tutamıyordu," dedi ve dönüp bana baktı. "Konuyu açtığım için özür dilerim dostum. Bu kadar boktan bir fırtınaya neden olacağını hiç düşünmemiştim."

"Senin hatan değil, Hen."

"Kate'in aranızla gireceğini sanıyordum," dedi Anita sessizce, gözleri yorgun ve makyaj lekeleriyle doluydu. "Tanrım, Bram bazen tam bir pislik oluyor."

"Ona vurmamalıydım," dedim, Kate uyandığında onunla yapacağım konuşmayı düşündükçe midem sıkıştıyordu.

"Sen yapmasaydın, ben yapardım," dedi Trevor. "Ve ben sarhoş bile değilim."

Sohbet kızların müzik yeteneklerine ve söyledikleri şarkılara yöneldi ve çok geçmeden Ellie, Dan ve Liz grubun geri kalanı yataklarını hazırlarken ayrıldılar.

"Neden kalıyorsun?" Ellie'ye veda öpücüğü verip mutfığa döndükten sonra Mike'a sordum.

"Bram'e göz kulak olacağım," dedi ve yanımdan geçerken sırtımı sıvazladı. "Dan kendi yatağında olmadığı zaman uyumakta güçlük çekiyor, bu yüzden Liz'le gitmesi onun için daha iyi oldu."

"Bu geceki saçmalığa inanmadım," diye homurdandım, sandalyeme çöktüm. "Bir kavga çıkardı ve ben de hemen içine girdim."

"Annen gittiğine göre, neden bana onun ne dediğini söylemiyorsun?"

"Ne söylediği değil, nasıl söylediği önemliydi," dedim babama, elimi yumruk yapıp sıkarak. Parmak eklemlerim yırtılmıştı. "Aletimi ıslatmakla ve Kate'in onunla ilgilenmek için nasıl beklediğiyle ilgili bir yorum yaptı."

Mike tiksintiyle, "Tanrı aşkına," diye tersledi.

"Geri kalan saçmalıkları görmezden gelirdim. Sarhoştı ve pisliğin tekiydi ama Kate'i zavallı biri gibi gösterdi." Babamın gözleriyle karşılaştım. "O zavallı falan değil."

"Beni buna ikna etmene gerek yok."

"Kate'le fena çuvalladım, bunu biliyorum. Ama benim saçmalıklarına katlanıyor olması onun paspas olduğu anlamına gelmez."

"Seni seviyor," dedi Mike sessizce. "Sevgi pek çok şeyi görmezden gelebilir." "İyi gidiyorduk."

"Oh, öyle mi?"

"Evet. Sanırım bana yeniden güvenmeye başladı. Daha önce yaptıklarımı telafi etmek için gerçekten çok uğraşıyorum."

"İşe yarıyor gibi görünüyor. Daha önce uyku düzeniyle ilgili bir uyarı almıştım."

Yüzüm kızardı ve Mike kıkırdadı. "Utanmana gerek yok." "Bu konuyu seninle konuşmayacağım."

Mike küçük bir gülümsemeyle, "Güven zaman alır evlat," dedi. "Sen sadece yaptığın şeyi yapmaya devam et ve her şey yoluna girecektir."

"Sen ve annem hiç-"

"Lanet olsun, ben senden çok daha kötüydüm," dedi ciddi bir şekilde. "Ama bu, oğullarımla asla tartışacağım bir konu değil."

Kate ile olan geçmişimi çocuklarımdan herhangi biriyle konuşmayı düşündüğümde yüzümü buruşturdum. "Yeterince adil."

"Sen yukarı çıkıp biraz uyusan iyi olur. Ben bir süre bulm a c a m üzerinde çalışacağım."

* * *

Ertesi sabah, biri yatak odamızın kapısını iterek açtığında, Kate bana sınıksıkı sarılmış bir halde uyandım.

"Ben Iris'i almaya gidiyorum," diye fısıldadı Liz usulca, parmak uçlarında yatağın kenarına doğru ilerleyerek. "Böylece sen ve Katie biraz daha uyuyabilirsiniz."

Gülümseyen bebeği beşiğinden kaldırırken, "Teşekkürler Liz," diye mırıldandım.

Çıkarken kapıyı arkasından kapattı ve gürültü Kate'i sabahki ereksiyonuma karşı kalçalarının seğirmesine yetecek kadar uyandırdı. *Kahretsin.*

Sabahları benim için her zaman en zoruydu, kelime oyunu yapmak istemedim. Kate tamamen uyanmadan önce bana karşı nasıl hareket ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Akli bağına gelmeden önce onu o kadar azdırabilirdim ki istediğim her şeyi yapmama izin verirdi... ama bu şekilde bağlamak istemiyordum.

Her ne sebeple olursa olsun beklemek istiyordu ve ben de hazır olduğunda bana gelmesini istiyordum. Bana tekrar tam olarak güvenmeden önce onu becermek o an için harika hissettirecekti ama kalıcı etkileri hoş olmayacaktı. Henüz emin değildi ve seks onun kararını değiştirmeyecekti.

Seks her şeyi çok daha iyi yapıyordu ama hiçbir şeyi düzeltmiyordu.

Onu her gün yatağa atsam bile yine başladığımız yerde olurduk.

Tanrım, o kalçalarını bana doğru eğerken içine girmeyi düşünmeyi bırakmam gerekiyordu.

"Tanrım, bağım ağrıyor," diye homurdandı Kate, sonunda tamamen uyanmıştı. "Çok fazla içki içtim."

Gözlerini kapatmak için elini kaldırdığında boynunun yan tarafını öptüm. "Epeyce yedin," diye usulca onayladım. "Karnın nasıl?"

"İşin tuhafı, senin dölün içimde büyümediği zaman demir gibi bir midem var."

Bir gece önceki olayları tam olarak hatırladığı anı biliyordum çünkü tüm vücudu bana karşı kaskatı kesilmişti.

"Kavga ne hakkındaydı?" diye fısıldadı, ben uzaklaşmaya çalışırken kolumu tutmak için uzandı.

"Sadece aptalca bir şey," dedim, onun bedenine geri dönerek. "Abraham kötü bir sarhoş."

"Genelde değil," diye karşı çıktı, sesi sakindi. "Aşağıya indiğimizde bunu duyacağımı biliyorsun. Senden duymamı tercih etmez miydin?"

"Hiç duymamanı tercih ederim," diye homurdandım, yüzümü saçlarına bastırarak.

"Benim hakkımdaydı, ha?"

Duygularını incitmek istemediğim için, "Tam olarak değil," diye geçiştirdim. "Benimle ve seninle ilgili geçmişte yaşadığı ve bir türlü unutamadığı şeylerle ilgiliydi."

"Anlamıştım." İç çekti. "Onunla konuşacağım."

"Yapma," diye emrettim, yüzünü görebilmem için arkama yaslandım. "Sen ve ben iyiyiz, değil mi? Beni ona karşı savunmak zorunda değilsin."

Tartışmak için ağzını açtı ve ben de avucumla ağzını kapattım. Makyajlı rakun gözleri şaşkınlıkla açılırken çok sevimli görünüyordu.

"İlişkimiz hakkında benden başka kimseyle konuşmak zorunda değilsin," dedim elimi çekip dudaklarını öpebilmek için. "Bu bizden başka kimseyi ilgilendirmez."

"Sence özür dileyecek mi?" diye sordu boğuk bir sesle, boğazını temizleyerek. "Öyle ya da böyle fark etmez, önemli olan tek şey biziz, Değil mi? Eninde sonunda yola gelecek ya da çenesini kapalı tutmayı öğrenecek."

Kollarını gövdemin etrafına doladı ve parmaklarını sırtımın derisine geçirerek beni üstüne çekti.

"Doğum günün mahvolduğu için üzgünüm bebeğim," diye mırıldandım onu öperken.

"Şaka mı yapıyorsun? İlk iki saat boyunca harika vakit geçirdim. Ben buna başarı derim," diye karşılık verdi kocaman bir gülümsemeyle.

"Ebeveynler vardır alarak Bakım . ve Çocuklar
Bu Sabah." I Ona kaşlarını oynatarak imalı bir şekilde fısıldadım.

"Öyle mi?"

Kalçalarımı bir kez aşağı salladım ve geri çekilip bir kalçamı onun yanındaki yatağa bırakmadan önce kalçalarımı onunkilere bastırdım. "Benimle tekrar kıvrılmak ve bir kez olsun gerçekten uyumak ister misin?"

Sözlerim karşısında şaşkınlıktan ağzı açık kaldı ve kıkırdayarak tüm yatağı salladı. "Ah evet," diye fısıldadı, bana boğucu bir gülümseme verdi.

Sabah 10'a kadar uyuduk ve harikaydı.

* * *

Kate ve Bram'ı garaj yolunda sessizce konuşurlarken izledim. Herkes birkaç saat içinde eve gitmek üzere yola çıkacaktı ve Kate

hafta sonunun geri kalanında Bram'e normal davranmış olsa da, bir noktada onu köşeye sıkıştıracağını biliyordum.

Ondan yapmamasını istememe rağmen.

Yine de bu konuda kızgın değildim. O onun kardeşiydi, benim ve Kate'in ilişkisinden tamamen ayrı bir ilişkileri vardı. Eğer aralarındaki havayı yumuşatmaya ihtiyacı varsa, ben de buna varım. Onun bu konuda endişelenmesini istemiyordum ve endişelendiğini de biliyordum.

Onlar konuşurken Bram uzanıp Kate'in saçlarını düzeltiyor, arada bir biri diğerine hak verircesine başını sallıyordu. Küçük sohbetleri uzun sürmedi: Yaklaşık on beş dakika sonra Kate, ensesini rahatsız edici bir şekilde ovuşturarak Bram'e sırtıyordu. Uzaklaşmak için döndü ve omzunun üzerinden bir Geyler söyleyerek Kate'i yüksek sesle güldürdü.

Bram ne olduğunu anlayamadan Kate onun sırtına atladı.

-Neredeyse onu yere düşürüyordu ve histerik bir şekilde gülerken ona gerçekten acı verici gibi görünen bir noogie veriyordu.

Ne kadar çekincem varsa tamamen yok olmuştu.

Onu sevmiştim.

Bölüm 19

Kate

Hey, Katie?" Ellie Teyze arka kapıdan seslendi. "Az önce okuldan aradılar. Gelip Keller'ı alman gerektiğini söylediler."

Kafamı, verandadaki mobilyalara sprey sıkıttığım yerden kaldırdım. "O iyi mi?"

"Evet, başı belaya girmiş gibi görünüyor."

"Siktir," diye tısladım ve hortumu kapatmak için evin kenarına doğru yürüdüm.

Merdivenleri koşarak çıkarken annem "Seninle gelmemi ister misin?" diye seslendi. Üzerimde kısa bir şort ve bir çift Crocs vardı; evden bu şekilde çıkmamın imkânı yoktu.

"Hayır!" Odama ulaştığımda ona geri seslendim. "Gidip onu alacağım."

Keller ve Sage'in okuluna varmam uzun sürmedi ve otoparka girdiğimde hem öfkeli hem de utanç içindeydim. Keller'ın ne yaptığından henüz emin değildim, ama eve not göndermekten çocuğu eve göndermeye geçtiklerine göre, oldukça kötü bir şey olmalı diye düşündüm.

Ofise ulaştığımda Keller'ı duvara dayalı sandalyelerden birinde tek başına otururken buldum, yüzü kir içindeydi ve gözyaşlarına bulanmıştı.

"Kate Teyze!" diye haykırdı, ayağa fırlayıp bana doğru koştu. Kollarını kalçalarımın doladı ve yüzünü belime gömdü, tam o sırada uzun boylu bir kadın müdürün odasından çıktı.

"Merhaba, ben Susan McCauley," diye kendini tanıttı ve elimi sıkmak için uzandı. "Okulda danışman olarak çalışıyorum."

"Kate Evans," diye cevap verdim, elini Keller'ın omuzlarına koyabilmek için bıraktım. "Ne oldu?"

"Keller'ın babası yakında burada olacak mı?" diye sordu, omzumun arkasından bakarken sorumu kabaca görmezden geldi. "Keller'ın ailesiyle konuşurken kendimi daha rahat hissediyorum."

Yüzüme bir tokat yemiş gibi hissettim; ses tonu beni çok şaşırtmıştı. Ne oluyor be?

"Keller'ın babası işte," diye cevap verdim.

"Benimle konuşmak için gelmesi çok önemli. Lütfen onu arayıp gelmesini söyler misiniz? Görünüşe göre kayıtlarımızda telefon numarası yok."

Dişlerimi gıcırdatarak, "Muhtemelen işten sonra gelebilir," dedim.

"Çalışma saatleri dörtte bitiyor, yani o saatten önce buraya gelemezse bu pek işe yaramayacak."

"Yeni misin?" Açıkça sordum, cüretine hayran kalmıştım. "Birkaç aydır buradayım. Neden?"

"Aklınızda bulunsun, bu çocukların çoğunun anne babası orduda. Çoğu zaman iş gününün ortasında çekip gidemiyorlar."

Ben ona bakarken telaşlandı, sonra omuzlarını dikleştirdi. Benden daha genç olmalıydı ama kendini çok daha yaşlı biri gibi tutuyordu.

"Peki, onun için ne zaman uygun olur?" diye sordu ve bana samimiyetsiz bir gülümseme verdi.

Keller'ı kollarıma alarak, "Muhtemelen beş civarı," diye cevap verdim. "İşimiz bitti mi?"

Keller'ın ağır bedeni ve büyük çantamla hokkabazlık yapmaya çalışarak hızlıca çıkış imzasını attım ve birkaç dakika içinde arabaya binip eve doğru yola koyulduk.

"Ne oldu dostum?" Dikiz aynasından Keller'a bakarak sordum.

"Bir kavgaya karıştım," diye mırıldandı, gözlerimin içine bakarak.

Son birkaç aydır başı her derde girdiğinde takındığı kayıtsızlık maskesi yüzünden yavaşça kayboldu ve gözyaşlarına boğuldu.

"Bunu neden yaptın ki?" Otoyola çıkarken nazikçe sordum.

"Nathan bana Küçük Yetim Annie derdi," diye ısırdı, elini öfkeyle yüzünde gezdirerek.

"Bu çok saçma," dedim. "Sen yetim değilsin. Yetimlerin ebeveynleri yoktur."

"Ve ben bir kız değilim!"

"Bu da doğru," dedim, yüzündeki tiksintiye gülmemeye çalışarak. "Ama kavgaya karışamazsın küçük adam, çünkü o zaman başın belaya girer."

"Babam bana çok kızacak," dedi usulca ve kalbimi sızlattı. Yolun geri kalanında sessiz kaldık. Sonunda eve vardığımızda, Keller oturduğu yerden fırladı ve arabadan sürünerek çıktı, koşmaya başladı çantamdan cep telefonumu çıkarırken. "Alo?"

Shane birkaç kez çaldıktan sonra cevap verdi.

"Hey, Keller'ı okuldan yeni aldım..."

"Kahretsin." İç çekti. "Ne oldu, o iyi mi?"

"Evet, o iyi. Keller'a göre, küçük bir sümüklü ona Küçük Yetim Annie dediği için kavgaya karışmış."

"Bu pek de hakaret sayılmaz." "Altı yaşındayken öyle."

"Ofis ne dedi? Uzaklaştırılmış falan mı?"

"Bilmiyorum, benimle konuşmadılar," diye cevap verdim bıkkınlıkla, o küstah danışman yüzünden yeniden hüsrana uğramıştım.

"Ne? Neden?"

"Danışman *seninle* konuşmak istedi."

"Ama sen zaten oradaydın."

"İşten sonra içeri girip onunla konuşmanı istiyor."

"Siktir. Saat dördü geçene kadar işten çıkmayacağım."

Annem ön verandaya çıkarken ben de arabadan indim. "Evet, bekleyeceğini söyledi."

"Tamam, o zaman saat dört buçuk gibi orada buluşuruz. Kahretsin, gitmem gerek. Birkaç saat sonra görüşürüz."

Telefon kapandı ve kolumu yanıma doğru indirdim. O öğleden sonra Snots McCauley ile tekrar uğraşmak zorunda kalacağımı tahmin ediyordum.

* * *

"Selam güzelim," diye seslendi Shane, arabayı park ederken kapımı açarak. "Günün geri kalanı nasıldı?"

"Eh. Keller günün çoğunu Ellie Teyze ile lego oynayarak geçirdi. Zavallı çocuk celladı bekliyormuş gibi görünüyordu; seni görmekten çok korkuyor."

"Neden bilmiyorum, sen çok daha korkutucusun," dedi ve bir elini sırtıma koyarak beni okulun içine götürdü.

"Merhaba, Bay Anderson. Ben Susan McCauley, buranın danışmanıyım." Shane kibarca, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi ve elini sıkmak için uzandı.

"Neden ofisime gelmiyorsunuz?" dedi ve kolunu sağdaki kapıya doğru salladı.

Shane beni nazıkçe ileri itti ve Susan onu geçerken bana bakmadı bile. Eğlenceli zamanlardı.

"Beni görmeye gelmenizi istedim çünkü Keller'ın okul yılının büyük bir bölümünde bazı davranış sorunları yaşadığı anlaşılıyor."

"Ne?" Şaşkınlıkla sordum. "Sadece bir notumuz var."

Susan beni tamamen görmezden gelerek Shane'e, "Başta isim takmaydı ama bugün gerçek fiziksel şiddete dönüştü," dedi. "Tolerans göstermeme kuralımız var. Bu yüzden Keller'ı Bayan Evans'la birlikte eve gönderdik. Ama Keller'a yardım etmek için birlikte çalışabilmemiz için seninle bire bir konuşmak istedim."

"Keller'ın söylediğine göre, bir çocuk ona isimler takıyormuş-"

Susan başını sallayarak, "Ben de öyle duydum," dedi. "Ama küçük bir isim takma yüzünden şiddeti mazur göremeyiz."

"Keller'ın kollarının her yerinde çizikler var. Diğer çocuğu da eve mi gönderdin?" Ellerimi kucağımda kenetleyerek sordum. Kadın bir robot gibi davranıyordu.

-Küçük çocuklara nasıl danışmanlık yaptığını anlamadım.

"Bayan Evans, lütfen Bay Anderson'la konuşmama izin verin," diye azarladı Snotty McCauley, gözlerini tekrar Shane'e çevirmeden önce kısa bir süre bana baktı.

Boğazından bir inanmazlık sesi çıkardı ve şaşkınlıkla bana baktı.

"Kate'in de burada benim kadar söyleyecek sözü var," diye savundu Shane, kaşları birbirine çarparak.

"Bu gibi durumlarda doğrudan çocuğun ailesiyle konuşmanın daha faydalı olduğunu düşünüyorum Bay Anderson," dedi basitçe. "Saygısızlık etmek istemedim."

Shane, "O onun annesi," diye karşı çıkınca nefesim kesildi. "Onunla konuşmakla ilgili neden bir sorunun olduğunu anlamıyorum."

"Ah." Susan bir an için başını çevirdi ve masasındaki bazı kâğıtları karıştırmak için yere baktı. "Keller daha önce onu almaya geldiğinde teyzesini aramış, ben de Keller ve Sage'in annesinin iki yıl önce bir araba kazasında öldüğünü sanıyordum."

Rachel'ın kazasından lakayt bir şekilde bahsettiğinde nefesim kesildi. Masasından başını kaldırdığında, yüzlerimizdeki ifadeye bakarak gözleri büyüdü.

Shane usulca, "Evet, öyle," diye onayladı. "Ama Kate doğduğundan beri Keller'a bakıyor. Kelimenin tam anlamıyla onun annesi."

Susan bir an kekeleydi, sonra sinirlerini kontrol altına almış gibi göründü. "Fark etmemiştim," dedi, kötü bir koku almış gibi burnunu kırıştırmadan önce. "Bazen geleneksel olmayan ev yaşamları davranış sorunlarının kaynağı olabilir. Belki Keller-"

Shane tiksintiyle, "Evet, burada işimiz bitti," dedi ve ayağa kalkıp beni yanına çekerken başını salladı. "Ofis yarın Kate'i arasın ve Keller'ın okula ne zaman dönebileceğini bize bildirsin."

"Bay Anderson!" Shane ofisinin kapısını açarken Susan seslendi. "Gerçekten de herhangi bir saldırı planına karar veremedik-"

Shane ona dönerek, "Keller'ın davranış sorunlarıyla *annesi* ve ben ilgileneceğiz," dedi. "Okula girdiğimiz andan beri küçümseyici ve kabasın ve Kate'le daha önce konuşabilecekken buraya gelmek zorunda bile kalmamalıydım. Senin derdin ne bilmiyorum ama umarım gözetimindeki çocuklara, onların ilgili ebeveynlerine davrandığından daha iyi davranıyordursundur."

Elimi tuttu ve beni o kadar hızlı arabama çekti ki ona yetişmek için neredeyse koşuyordum.

"Siktiğimin orospusu!" diye mırıldandı, arabanın kilidini açabilmek için anahtarları elimden aldı. "Bu saçmalığa inanabiliyor musun?"

"Keller'ı aldığında da böyleydi." "Neden beni uyarmadın?"

Omuz silktim ve uzanıp dudaklarına küçük bir öpücük kondurdum. "İcabına baktın."

Arabaya tırmandım ve o kapıyı kapatırken çalıştırdım.

Kamyonetine doğru yürümeden önce camdan "Seni takip edeceğim," diye seslendi.

Otoparktan çıkarken ellerim adrenalinden titriyordu ve sinirlerimi yatıştırmak için derin bir nefes aldım. Yüzleşmekten her zaman nefret etmişimdir. İnsanların bana kızmasından hoşlanmazdım ve birinin benden hoşlanmadığını bilmek tüylerimi diken diken ederdi. Sanırım bu yüzden çocukken insanları memnun eden biriydim.

Büyürken evimize o kadar çok çocuk girip çıkmıştı ki - Keller'inkileri aratmayacak davranış sorunları olan çocuklar - her türlü çatışmadan nasıl kaçınacağını erkenden öğrenmiştim. Kaçınılması mümkün olmadığında, kardeşlerim her zaman devreye girerdi, önce Alex cazibesiyle, o da işe yaramazsa Bram yumruklarıyla.

Bir yetişkin olup iş dünyasına girdiğimde korkularıyla başa çıkmayı öğrenmiştim. Ama hoşnutsuz bir müşteriyle e-posta yoluyla ileri geri konuşmak, birinin yüzüme karşı hoşnutsuzluğuyla başa çıkmaya benzemiyordu.

O küçük ofisin içinde donup kalmıştım, yüzüm utançtan yanıyordu. O kadına hiçbir şey yapmamıştım ama yine de benden hoşlanmıyor gibiydi. Shane konuşana kadar bana kendimi küçük hissettirmişti. Onun sözleri beni başka hiçbir şeyin yatıştıramayacağı kadar yatıştırmıştı.

Bana daha önce hiç vermediği bir onaylanma hissi vermişti.

Arkamdaki kamyonu kontrol etmek için aynaya baktım ve onu radyoda şarkı söylerken, güneş gözlükleriyle gözlerini kapatırken gördüm. Beklediğim şeyin o küçük parçası aniden yerine oturdu.

Otoyoldan çıkıp küçük bir benzin istasyonunun otoparkına girdiğimde içim şefkatle doldu.

Ben arabamdan inip kapısına doğru ilerleyene kadar kamyonu ancak durdurabilmişti.

"Ne var ne yok?" diye sordu, ben ona ulaştığımda kapıyı açtı.

Ön panonun üzerine çıktım ve yüzünü kendime çektim, kamyonu kapatmaya çalışırken onu sertçe öptüm.

"Seni seviyorum," diye fısıldadım ağzına.

O inerken bir eli kışımı kavradı ve aniden diğeri koltuğunun altındaki kolu çekerek geriye doğru kaymasını sağladı ve beni kucağına çekmesi için yer açtı. Üstüne çıkmak için çabaladım ve alt yarılarımız buluştuğunda ikimiz de inledik.

"Bu da ne demek oluyor?" diye sordu, saçlarımı kavrayarak başımı eğdi ve dudaklarını boynuma bastırdı. "Siktir, boş ver beni," diye soludu tenime karşı. "Umurumda bile değil."

Nefes nefese güldüm, ondan uzaklaştım ve irileşmiş gözlerine baktım. "Bu gece *çok* şanslısın," dedim kalçalarımı ona doğru bastırarak.

"Her gece şanslıyım," dedi yumuşak bir sesle ve beni tekrar öpebilmek için başımı geriye doğru çekti.

* * *

Shane o gece duştan sonra odamıza girerken "Çıplak," diye sordu.

"Kahretsin, patronluk taslıyorsun," diye karşılık verdim, saçlarımı atkuyruğu yaparak.

O akşam eve giderken yüzümüz kızarmış ve tahrik olmuştuk ama Keller'la konuşup çocuklar ve annelerimizle akşam yemeği yediğimizde aramızdaki gerilim oldukça yatışmıştı.

Hâlâ oradaydı, yüzeyin hemen altındaydı ama hayat ve aile bir süreliğine onu gölgede bırakmıştı.

"Eğer önümüzdeki on beş saniye içinde çıplak olmazsan, seni yatağa yatırıp kıyafetlerin üzerindeyken sikeceğim," dedi havluyu belinden indirerek. "Bu noktada seçici değilim."

O bana bakarken usulca güldüm ve pantolonumu kalçalarımın altına aşağı indirdim.

"Bacaklarımı tıraş ettim," dedim sırtarak ve gömleğimi çıkardım. "Bugün senin şanslı günün."

"Kesinlikle öyle," diye nefes aldı, vücudumu bir aşağı bir yukarı süzerken.

"Sence annelerimiz bir şeyler döndüğünü biliyor muydu ve bu yüzden mi Iris'i gece için yanlarına aldılar?" Bana doğru ilerlerken sordum.

"Tamamen çıplakken ve bir yılı aşkın süredir seks yapmamışken seninle Ellie ve Liz hakkında konuşmayacağım," diye mırıldandı ve kalçalarını kavrayarak beni yatağa doğru itti. "Söyleyebileceğin tek şey *beni daha sert becer Shane*, yoksa aletinin *ne kadar büyük olduğunu unuturum*." Üstüme tırmanırken güldüm. "Sen de dua edebilirsin. Bir *Oh Tanrım!* yanlış gitmezdi."

"Çok büyüksün," diye fısıldadım boğuk bir sesle, yüzümde küçük bir gülümsemeyle. "Oh Shane, nasıl sığacaksın?"

"Evet, öyle olsun," diye mırıldandı dalgınca, dudaklarını dudaklarıma bastırmak için eğildi.

Dirseklerinin üzerine çöküp dilini ağzıma soktuğunda mutluluktan neredeyse köpürecektim.

"Mmm, tadın sarımsaklı ekmek gibi," diye mırıldandım o hafifçe uzaklaşırken.

"Kahretsin." Bir kahkaha patlattı ve başını omzuma bıraktı, tüm vücudu neşeyle titriyordu.

"Ne?" diye sordum. Onu iterek sordum. "Sarımsaklı ekmeği *severim!*" Sözlerim sadece

Onu daha çok güldürdü ve kısa süre sonra ben de kıkırdamaya başladım çünkü ses çok bulaşıcıydı.

"Senin yanında kendimi *hiç* havalı hissedecek miyim?" diye sordu geniş bir gülümsemeyle, nihayet nefesini toplayabildiğinde. "Tüm iyi hareketlerimi kullanıyorum ve sen sarımsaklı nefesim hakkında yorum yapıyorsun."

"En iyi hareketlerin bunlar mıydı?" Aptalca sordum ve bir kahkaha daha atmasına neden oldum. "Yani, *tabii ki* iyi hareketlerdi. Müthiş hareketler _."

"Sana çok aşığım," diyerek saçmalamamı kesti. "Bu iyi," diye mırıldandım, gözlerim kocaman açılmıştı.

"Gerçekten çok iyi," diye onayladı ve kalçalarımın arasına girene kadar beni yatakta yukarı çekti.

"Ben de seni seviyorum."

"Biliyorum."

"Yani sence-"

"Artık konuşmak yok Kate," diye emretti ve beni sertçe öptü.

Birkaç saniye içinde zaten konuşamayacaktım çünkü bir dirseğinin üzerine yaslanmış, diğer eliyle de meme uçlarımı sert, küçük noktalar haline getirmeye çalışıyordu.

Kalçalarım ona doğru yuvarlandı ve dizlerimi yukarı çekerek onu daha da yaklaştırdım. Sırtındaki ve kollarındaki kasların çıkıntılarını izlerken teni avuçlarımın altında sıcacıktı.

"Tanrım, çok seksisin," diye homurdandı ve ağzını benimkinden çekerek boynuma doğru ilerledi. Dudakları meme ucuma ulaşarak beni nefessiz bıraktı ve parmaklarını bacaklarımın arasına kaydırırken karanlık bir şekilde kıkırdadı. Parmaklarını içeri kaydırırken eline karşı sarsıldım, başparmağı klitorisimi küçük daireler çizerek ovuşturdu.

"Siktir," diye soludum, elini çektiğinde inledim. "Bir dahaki sefere," diye soludu, nefesi sertleşmişti, "acele etmeyeceğim."

Bacaklarımın arasına diz çöktü ve iki eliyle kalçalarımı kavradı, kalçalarım başımdan biraz daha yukarıda olacak şekilde eğildim. "Bu sefer sabırsızlanıyorum." Sikini girişime yerleştirmek için aramıza uzanırken gözlerime baktı. "Ve ben de izlemek istiyorum."

Kalçalarını ileri doğru savururken aşağıya baktı ve içime girdiğini hissettiğimde sırtım yataktan tamamen kalktı.

Dibe vurduğunda durakladı ve elleri kalçalarımın arasına sıkışırken göğsü kabardı. "Doğum kontrolü mü?"

"RİA taktırdım," diye tersledim, kalçalarımı onun güçlü kavrayışına karşı oynatmaya çalışıyordum. "Sorun yok."

"Tanrıya şükür." Geri çekildi ve durmadan önce birkaç kez tekrar ileri itti.

"Ne oluyor Shane?" Dirseklerimin üzerine eğilerek kızgınlıkla sordum.

"Daha yakına ihtiyacım var," diye mırıldandı, beni göğsüne doğru çekmek için altıma uzandı. "Siktir," diye inledi biraz daha derine kayarken. "Evet."

Elimi boğazının ön tarafına dolayarak uzandım ve gözleri benimkilerle buluştuğunda avucuma karşı sertçe yutkunduğunu hissettim. Hareket etmeye başladı ve ben de ona karşılık verdim, kalçalarımı hafifçe döndürdüm, böylece klitorisim kalçalarının her itişinde kasık kemiğine sürtünecekti. "Beni daha sert becer, Shane," dedim küçük bir gülümsemeyle, daha önceki sözlerini tekrarlayarak. "Aletinin ne kadar büyük olduğunu unutmuşum."

Genişçe gülümsedi ve daha sert itti.

Çok geçmeden, boşalırken onun sırtını tırmalamaya başladım. "Aman Tanrım," diye mırıldandım, nefesim kesilmişti.

Birkaç saniye sonra beni tekrar yatırdığında şakaklarından ter damlıyordu ve kalçalarını tekrar tekrar ileri doğru sarsarken çıkardığı gürültüyü tamamen görmezden geldi ve sonunda derin, tatmin edici bir inilti ile boşalana kadar yatağımı arkamızdaki duvara çarptı.

"Vay canına," diye mırıldandı ve bir taş gibi üzerime düştü.

"Gerçekten iyi hareketler," diye cevap verdim, kıkırdarken gözlerimi kapattım.

* * *

Saatler sonra hala uyanıktık ve en sevdiğimiz cinsel pozisyonlardan çocukluk hikayelerimize kadar her şey hakkında sessizce konuşuyorduk.

Shane parmaklarını karnımdaki birkaç çatlak üzerinde gezdirirken inleyerek, "Eminim annelerimiz daha önce bilmiyorlarsa bile şimdi ne yaptığımızı biliyorlardır," dedim.

"Sonunda biraz gürültü yaptık," diye kabul etti ve dudaklarını göbek deliğimin üzerinde gezdirmek için eğildi.

"Biz mi? Ne *biz*, kemosabe? Sadece sen vardın. Ben sessizdim."

"Evet, evet."

"Dostum, spora başlamam gerekecek," diye homurdandım. "Bacaklarım çok ağrıyor."

"Uyluk mu, baldır mı?" diye sordu doğrulup. "Evet," diye yanıtladım ve gülümsemesini sağladım.

Uzandı ve kalçalarımın başlayarak bacaklarıma masaj yapmaya başladı. Sessiz geçen birkaç dakikanın ardından "Evi satmalıyız," dedi.

"Ne?" Ona bakmak için dirseklerimin üzerinde doğruldum.

"Ebeveyn yatak odasını kullanmıyoruz." Bacaklarıma ne yaptığına bakmadan önce bana baktı. "Bize ait bir evimiz olmalı."

"Emin misiniz? Yani, o odayı kullanmak istemediğini biliyorum, ama -"

"Düşündüğün bu muydu?" diye sordu bana şaşkınlıkla bakarak. "Hangi odada olduğumuz umurumda değil. Ama başlangıçta geceleri buraya gizlice giriyor ve beni dışarı atmaman için dua ediyordum. Senden oda değiştirmeni isteyerek bunu zorlamayacaktım."

"Oh," diye sessizce karşılık verdim.

"Sahip olduğum her şey senin Katie, tamam mı? Bu konuda hiçbir takıntım yok."

"Bilmiyorum. Sadece biraz garip." Rahatsız bir şekilde omuz silktim. "Muhtemelen beni rahatsız etmemeli."

"Ama öyle."

Başımı salladım ve ona yarım bir gülümseme verdim.

"O halde kendi evimizi almalıyız," dedi bacak değiştirerek. "Gerçi bunu satmak muhtemelen biraz zaman alacak."

"Acelem yok," diye onu temin ettim.

Sessizleştik, ikimiz de kendi düşüncelerimizde kaybolduk.

Rachel'ın yedeği olma hissini aşmışım - Shane'le ilişkimin onunla çok az ilgisi vardı - ama bazen duşu kullanmak için yatak odalarına girdiğimde ya da dolabın arkasında onun aldığı bir şeyi bulduğumda hâlâ kendimi tuhaf hissediyordum. Bu tür şeylerin zamanla geçeceğini düşünmüştüm ama henüz o noktaya gelmemiştim.

Shane yanıma uzanırken sessizce, "Bazen her zaman sana geri dönmenin bir yolunu bulacağımı düşünüyorum," dedi. "Bu da beni bok gibi hissettiriyor."

"Böyle düşünmen için bir neden yok," diye fısıldadım, elimi çıplak göğsünden yukarı ve boynuna doğru kaydırarak.

"Iris'i Rachel'a değişmezdim," dedi usulca. "Iris'i hiçbir şeye değişmezdim."

"Shane," dedim, boğazım duygularla tıkanmıştı, "Rachel ölmemiş olsaydı, Iris'i tanımayacaktın bile. Bu tür karşılaştırmalar yapmak anlamsız. Yapma bunu."

"Seni seviyorum. Hayatımızı seviyorum. Geri dönebileceğimi sanmıyorum," dedi boğuk bir sesle.

"Bu bir seçenek bile değil, o yüzden kes şunu."

Gözlerini sıkıca kapattı ve yutkunurken elimi boğazının önüne kaydardım.

"Bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, bileğimi kavramak için uzanırken gözlerini tekrar yavaşça açtı.

Başparmağımla boynunun yan tarafını aşağı yukarı ovup boğazımı temizlerken yüzüm ısındı. "Ellie Teyze ve Mike Amca'ya ilk geldiğinde çok sessizdin," dedim duygu dolu gözlerine bakarak. "Genelde insanları okuyabilirim ama sen ne düşündüğünü anlayamadım. Seni izledim, biliyor musun?"

Hafifçe gülümseyerek başını salladı.

"Sonunda fark ettim ki üzgün ya da kızgın olduğunda, hatta mutlu olduğunda bile sertçe yutkunuyorsun. Bazen sadece bir kez, ama bu hep oluyordu. Bunu izlemeyi öğrendim."

"Tuhaf," diye fısıldadı.

"Seni Rachel'ı öperken yakaladığımda ne yaptığını biliyordum çünkü yüzleriniz birbirine çok yakındı ama bir an için başını kaldırdın ve sertçe yutkunduğunu gördüm."

"Bu yaptığın çok boktan bir şeydi."

"Evet, tam bir pisliktin," diye kabul ettim, elimi göğsünde gezdirip meme ucunu çimdikledim.

"Ah!" diye bağırdı, elimi yakaladı ve tekrar boynuna götürdü.

"Elimi boğazına koyuyorum" -kelimeleri hareketle takip ettim- "çünkü hiçbir şey söylemesen bile duygularını fiziksel olarak hissedebiliyorum. O duygunun benim için olduğunu bilmek milyonlarca kez daha iyi."

"Evlen benimle," diye fısıldadı kısık sesle, elini gözlerimin içine yerleştirirken

elini benimkinin üzerine koydu ve adem elmasının titrediğini
hissettim. "Karım ol." "Evet."

Sonsöz

Shane

Yüzünde neden o kadar ıvır zıvır olduğunu bir daha söylesene," dedim kız arkadaşşıma, otoyoldan çıkabilmek için şerit değıştirirken.

"Çünkü Kate Teyze yapabileceğimi söyledi!" Sage bana bakarak cevap verdi. "Bu özel bir gece olduğu için."

Kate evlendikten bir ay sonra çocukları evlat edinmişti ve küçük çocuklar ona hemen "Anne" demeye başladılar - muhtemelen Iris dediğı için. Keller'ın bu fikre alışması biraz daha uzun sürmüştü ama o da sonunda bunu yapmaya başlamıştı. Sage ise annesini çok net hatırlıyordu ve evlat edinildikten çok sonra Kate'e "Kate Teyze" demeye devam ettiğinde bundan hiç bahsetmemiştik. Bu onun kararıydı. Kate'e ne dediğı önemli değildi; aralarındaki bağ sabitti.

"Bir kahvehaneye gitmek için neden makyaj yapman gerektiğini anlamıyorum," diye homurdandım. "Orası zaten karanlık."

"Çünkü ben bir kızım ve kızlar makyaj yapar," dedi bana karşı sabrı tükenerek.

"On üç yaşında değil."

"Şunu bırakabilir misin? Tanrım, baba!"

"Peki," dedim ve kamyonetimi zaten arabalarla dolu olan otoparka çektim.

Kamyondan atladım ve Sage'e yardım etmek için kaputun etrafında yürüdüm. Böyle şeyler yapmamdan nefret ederdi ama kendime engel olamıyordum. O benim küçük kızımdı ve eğer ona kapıları açmaya devam eder ve kaldırımın dışından yürüdüğümünden emin olursam, çıkmaya başladığında ve zamanını hangi erkeklerle geçireceğine karar vermek zorunda kaldığında bunu hatırlayacağını umuyordum.

Tutması için dirseğimi büktüğümde bana "Tam bir ahmaksın," dedi.

"Harika olduğumu düşünüyorsun, yalan söyleme," diye karşılık verdim, ön kapıyı açıp onu içeri buyur ettim.

Odanın kenarında bir masa bulduk ve izlerken gülümsedim

Sage etrafımızdaki tüm gençlere baktı. oğundan biraz daha gençti ve orada babasıyla birlikte olduğu için biraz gergin hissettiğini biliyordum.

"Hey, çocuklar, size içecek bir şey getireyim mi?" diye sordu önlüklü genç bir çocuk, biz oturduktan hemen sonra, Sage'e bakarken perçemlerini alnından savurarak.

"Sıcak çikolata alabilir miyim?" Sage kızarak usulca sordu.

Olamaz.

"Sade kahve," diye bağırdım ve çocuğun sıçramasına neden oldum.

"Elbette," diye mırıldandı, arkasını dönmeden önce bir adım geri çekildi.

"Ciddi misin baba?" Sage etrafımıza bakarak tısladı.

"Ne?" Tam olarak ne olduğunu biliyordum. Ahmaklık etmiştim ama o çocuğun gözümün önünde *on üç yaşındaki* kızımı süzdüğünü açıklayacak değildim. Karşı cins üzerindeki etkisi hakkında hiçbir fikri olmaması daha iyiydi.

"Hey, San Diego," diye seslendi tanıdık bir ses hoparlörlerden. "Bu gece nasılsınız?"

Salon alkışlarla doldu ve Sage'in yüzü benim yanımdan sahneye doğru bakarken aydınlandı.

"Ne kadar tatlısınız değil mi?" Kate kısa bir kıkırdamayla homurdandı. "Sizin için oynamaya gelmeyi seviyorum. Egoma iyi geliyorsunuz."

Kalabalığın sesi daha da yükseldi ve yüzüme yayılan gülümsemeye engel olamadım.

"Küçük açık mikrofon gecemizde yeniyseniz, elden ele dolaşan bir kahve kutusu var. Kimde var?" Durakladı. "Tamam, sarı tişörtlü çocuğu görüyor musun? Elini kaldır, Colby. İşte, şu adam. O kahve kutusunu ele geçirdiğinde, eğer yapabilirsen birkaç dolar bırak ve ver."

Kalabalık alkışladı ve ses sisteminden tekrar kıkırdadı.

Hoparlörlerden tek bir gitarın net notaları geldi ve tüm oda sessizliğe gömülürken Sage'in donup kalmasını izledim. Tezgâhın arkasındaki baristalar bile Kate şarkı söylemeye başladığında sahneyi izlemek için ne yaptıklarını bıraktılar.

Kate'in sesi beni her zamanki gibi çarparken gözlerim Sage'e takılı kalmıştı.

Birlikte geçirdiğimiz beş yıldan sonra bile şarkı söylerken nefesimi keserdi. İnanılmazdı. Gözlerim sonunda Sage'in büyülenmiş yüzünü terk etti ve ben

Döndüğünde Kate'in kırmızı çiçekli elbisesi içinde, dudakları ve gözleri koyu renge boyanmış olduğunu gördü. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve odanın etrafındaki çocuklar ona bayılıyordu.

Iris doğduktan sonra uzunca bir süre toplum içinde şarkı söylememiştii, ancak bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce tekrar yaratıcı bir çıkış yolu bulmak istediğinden bahsetmişti. Onu tüm kalbimle destekledim.

Onun sahnedeki özgüveninde beni etkileyen bir şey vardı ve yeni mahallemizdeki birkaç kıza çocuklara bir ya da iki saat bakmaları için para ödemeye hazırdım, böylece onu ayda bir ya da iki kez gece dışarı çıkarabilirdim.

Iris doğduktan neredeyse bir yıl sonra Oceanside'dan taşındığımızda, Kate çocukların hiç arkadaş edinemeyeceğinden ve bir daha asla bebek bakıcısı bulamayacağımızdan endişelenmişti. Neyse ki her iki konuda da yanılmıştı ve küçük çıkmaz sokağımız hem küçük çocukları hem de gençleri olan ailelerle doluydu. Seçebileceğimiz en iyi mahalleydi.

Hızlı bir akşam yemeği için bile olsa haftada bir kez dışarı çıkabiliyorduk ve bazen sonrasında sinemaya bile gidebiliyorduk. Ama en sevdiğim geceler karımı sahnede izlediğim gecelerdi. Kate sahne almayı, özellikle de hayır işleri için sahne almayı severdi, ben de onun eğlenmesini izlemeyi severdim. Her iki taraf da kazanıyordu.

"Oldukça havalı, değil mi?" Sage'e içkilerimizi getiren çocuk onunla sahne arasına girdiğinde el sallarken gülümseyerek sordum.

"Şşş, baba! Bu Ella Henderson şarkısı üzerinde *uzun zamandır* çalışıyor. Tempoyu tamamen düşürdü. Dinlemek istiyorum!"

"Özür dilerim," diye mırıldandım, biraz da gülerek.

Sage enstrüman çalma konusunda pek yetenekli değildi - Gunner bu konuda çok başarılıydı - ama gerçekten iyi bir kulağı vardı. Kate'le konuştuklarının çoğunu anlamıyordum ama görünüşe bakılırsa Sage müzik bestelerini onun iki katı yaşındaki pek çok insandan daha iyi anlıyordu. Kate, Sage'e bir pikap ve mikser almam için bana yalvarıyordu ama ben ayak diriyordum... Karımın beni bir şeylere ikna etmeye çalışmasını seviyordum.

Kate ara vermeden başka bir şarkıya geçti ve Sage oturduğu yerde biraz zıplayıp masaya çarptı, böylece içkilerimiz döküldü. Dağınıklığı temizlemek için peçete kullanırken fark etmedi bile.

"Hey, siz ikiniz köşeye!" Kate mikrofona seslendi.

pisliği temizlettim. "Onun için biraz yaşı değil misin?"

Kalabalık Kate'in kimden bahsettiğini anlayınca gülmeye başladı ve Sage kızaran yüzünü ellerinin arasına bıraktı - tamamen mahcup olmuştı.

Kate o kadar parlak gülümsüyordu ki sersemlemiş gibiydi. "İşte benim küçük kızım. Muhteşem değil mi?"

Sage'in yüzü şaşkınlıkla açıldı ve kalabalık sessizce güldü ve tezahürat yaptı.

"O adamın kim olduğunu bilmek istiyorum!" diye seslendi bir kız odanın öbür ucundan ve herkesi güldürdü.

"Eh, o sadece benim kocam," diye cevap veren Kate kalabalığın kıs kıs gülmesine neden oldu.

Odanın diğer ucunda gözlerime baktı, ışıl ışıl gülümsedi ve elini gitarının arkasına kaydırđı, orada hafif bir yuvarlaklık sakladığını biliyordum. Henüz kimseye hamile olduğunu sylememiştik, bunun yerine bu haberin tadını gizlice çıkarmak için biraz zaman ayırmıştık. Bu bizim son bebeğimiz olacaktı ve paylaşmak zorunda kalmadan onun ilk birkaç ayının mahremiyetinin tadını çıkarmak istiyorduk.

Karım göz kırptı ve bana bir öpücük kondurdu, sonra sırtarak gözlerini kaçırdı

-Sanki az önce midemi bulandırmamış gibi bir sonraki şarkıya başladı.

Etrafıma bakındım ve elimi yüzüme sürdüm, kendimi oraya gitmemeye ve onu bir tür mağara adamı gibi tabureden çekip almamaya zorladım. O koyu kırmızı dudaklarını sikimin etrafına sarabilsin diye onu eve, yatağa gtrdğm hayal etmemeye çalışıyordum.

Yeni şarkının nakaratını söylerken Kate'in gözleri tekrar benimkileri buldu ve gülümsemesi genişledi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu ve bunu çok komik buluyordu.

Bunun bedelini daha sonra ödeyecekti.

Bram ve Anita yağ ve su gibi olabilirler, ama ürettikleri kıvılcımlar zıt kutupların birbirini çektiğini kanıtlıyor. Ancak hayat onları ters köşeye yatırdığında, karşılıksız bir ilişki artık yeterli olmayabilir...

Önizleme için lütfen sayfayı çevirin

Kalp Değişimi.

Bölüm 2

Anita

Dikkatimi dağıtıyordum. Aptalcaydı. Bram'ı Portland şehir merkezinin sokaklarında takip etmemem gerektiğini biliyordum ama evden bu kadar aceleyle çıktığında merak etmiştim.

Tamam, nereye gittiğini öğrenmek için *ölüyordum*.

Bram pek sosyal biri sayılmazdı. Sahip olduğu arkadaş sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi ve eve hiç kadın getirmemişti. Elbette, onu yerel barlardan birinden piliçlerle çıkarken görmüştüm ama onları bizimle hiç tanıştırmamıştı. Cuma akşamı saat dokuzda nereye gidiyordu?

Bram bir barın karşısına paralel park ederken, bu sorunun beynimde dönüp durmasına izin verdim ve aklımı asıl endişelenmem *gereken* şeylerden uzaklaştırdım. Bu da ne böyle? Sokakta başka pek bir şey yoktu, bu yüzden oraya gitmesi gerektiğini biliyordum, ama neden?

Köşeyi döndükten sonra, şimdiye kadar yapılmış en küçük park yerine park ettim ve barın girişine doğru koştum. Bram çoktan içeri girmişti ve girişin yanında sigara içen müşterilere baktığımda homurdandım ve kendime baktım. Kot pantolonum ve flanel gömleğim Evans'ların evindeki akşam yemeği için mükemmeldi ama içeri girmeye çalışırsam göze batacaktım.

Üstümün düğmelerini açarken köşeden hızla geri döndüm ve sokağın aşağısındaki evsiz bir adama kurt ıslığı çaldırdım. Tanrım. Bir gözümü kaldırımda oturan adamdan ayırmadan gömleğimi omuzlarımdan aşağı indirip belime bağladım ve üzerimde siyah bir tişört kaldı. Bu işe yarayacaktır. Eğildim

Belime doğru eğildim ve parmaklarımı kısa, siyah saçlarımın arasından geçirdim, sonra tekrar ayağa kalkarak burnumun içine uzandım ve septum piercingimi görünür olacak şekilde aşağı çektim. Dan ve Liz'in yanındayken tutucu kolayca gizlenebiliyordu ve ikisinin de piercing taktırdığımı bildiklerini sanmıyordum. Çok hoşuma gitmişti, çok havalı göründüğünü düşünüyordum ama koruyucu ailem bunu gerçekten istemiyordu ve ben de onların "güzel yüzüm" hakkındaki nazik ama azarlayıcı yorumlarıyla uğraşmak istemiyordum. Üniversite ikinci sınıftayken saçımı maviye boyattığımda bu yorumlardan yeterince nasibimi almıştım.

Çantamı karıştırarak koyu mor bir dudak kalemi çıkardım ve dikiz aynasını kullanarak dudaklarımı renklendirdim ve çılgın saçlarımı biraz düzelttim. Mükemmeldi. Binanın etrafından dolaşp kapıya doğru ilerlerken dil halkamı içeri kaydırđım ve sabitlemek için ucundaki topu birkaç kez çevirdim.

Kapıdaki hipster'lar ben geçerken beni görmezden geldiler, sanki lanet karanfil sigaraları evrenin cevaplarını tutuyormuş gibi davrandılar ve içeri adım attığımda homurdanmaktan kendimi alamadım. Umursamıyormuş gibi davranmak sizi havalı göstermez; sadece çok çabalıyormuşsunuz gibi gösterir. Gözlüklü bakışlarını pazen kaplı kıkımda hissedebiliyordum. *İyi bakın çocuklar.*

"Açık mikrofon gecesine hoş geldiniz," diye seslendi bir adam mikrofondan, ben bara yaklaşıp kıkımı bir tabureye kaydırırken. "Burada yeni olanlar için kurallar basit. Alaska'daki buzulların erimesi ya da VW otobüsünüzü Büyük Kanyon'a sürdüğünüz zaman hakkındaki şarkınızı duymak istemiyoruz. Sadece coverlar, millet. Orijinal bir şarkı söylerseniz, sizi sahneden yuhalayarak atarız."

Kalabalık güldü ve odanın karşısındaki küçük sahnedeki adama bakarken dudaklarım seğirdi. Uzun boylu ve sırık gibiydi, kısa bir sakalı ve üzerinde "BİRA BENİ" yazan bir tişörtü vardı. Sıska erkeklerden hoşlanıyorsanız iyi görünüyordu.

"Siz korkaklar imza atmak için cesaretinizi toplarken bu gece bizi başlatacak bir arkadaşım var. Abraham?" diye seslendi adam, sahnenin karanlık tarafına bakarak.

Bram sahneye çıktığında ağzım açık kaldı, elinde yıpranmış bir gitar sallanıyordu. Ne oluyor lan?

"Hefeweizen," diye seslendim, yanımdaki bar tezgahına yaslanmış olan güzel, dövmele barmene bakarak. "Bir shot da tekila lütfen."

Başını salladı ve içkilerimi almak için gözlerini Bram'den ayırdı. "Merhaba Portland," dedi Bram yumuşak bir sesle ve midemin garip bir şekilde takla. "Bir süredir sahneye çıkmadım, bu yüzden bana katlanmanız gerekecek."

"Evet, çünkü sen bir pisliksin," diye seslendi uzun boylu, sıska adam.

"Evet, evet. Artık buradayım," diye homurdanan Bram kalabalığın kıkırdamasına neden oldu. "Şarkı söyleyebilir miyim, yoksa çeneni çalıştırmaya devam edecek misin?"

"Elbette," diye yanıtladı Uzun Sıska Adam kollarını açarak. "İlk şarkı, bilmiyor olabilirsin-"

"Orijinal yok!" Barmen içkilerimi tezgâhın üzerinden kaydırırken Uzun Sıska Adam bağırdı.

Bram tamamen hareketsiz kaldı ve kalabalık kıs kıs gülerken başını yavaşça sahnenin kenarına doğru çevirdi.

"İyi, iyi. Güzel. Devam et," dedi Uzun Sıska Adam kalabalığın arasından. "Tanrım." Bram başını salladı. "Ben de geç kalacağım diye endişeleniyordum."

Kalabalığın Bram'i nasıl yediğini görünce gülümsemekten kendimi alamadım. Onlarla çalışıyordu -kimseyle nadiren anlaşılan ve sürekli çatık kaşlarla dolaşan Bram- ve kalabalık barı avucunun içinde tutuyordu.

"Dediğim gibi, bu şarkıyı tanımayabilirsiniz ama benim şarkılarımdan biri değil, o yüzden Jay çenesini kapatıp şarkıyı okumama izin verebilir," dedi Bram ve tünediği bar taburesine daha rahat bir şekilde yerleşirken yüzünde küçük bir gülümsemeyle mikrofona doğru eğildi. "Bu Jeffrey Martin'den 'Hırsız ve Yalancı'."

Kalabalığın gürültüsünden kimden bahsettiğini bildiklerini tahmin ettim ama adını hiç duymamıştım.

Bram çalmaya başladığı anda kalbim göğsümde sertçe çarpmaya başladı. Bunun gerginlik mi yoksa heyecan mı olduğunu anlayamadım. Sesi hoparlörlerden tekrar duyulduğunda sanırım nefesim kesildi.

Şarkı söylüyordu, sesi biraz kısıktı ama cidden iyiydi ve ben döndüm, biramla kovalamadan önce hızlıca shot'ı aldım. Portakalı bardağımın kenarından çekip bardağa bırakırken ellerim titriyordu. Arkamı dönüp onu görmek istedim ama bara girdiğimden beri ilk defa onu takip etme şeklimden dolayı kendimi tuhaf hissettim.

Garipti. Bram'in belli ki bilmemizi istemediği bir şeyi yapmasını izliyordum ama kendini çıplak hisseden bendim.

Birkaç dakika sonra, ellerimle yapacak bir şeyim olsun diye biramı önümde tutarak geri döndüm ve odanın diğer ucundan Bram'ın gözleriyle karşılaştım.

Aman Tanrım. Üzerindeki loş spot ışığının beni gözden saklayacağını düşünmüştüm ama bara oturduğumda arkasındaki ışıklar beni aydınlatmıştı.

"Ben bir hırsızım ve en kötü türden bir yalancıyım. Kırıklara satarım ve onları soyup soğana çeviririm. Sana kendi ellerimle bir ev inşa edeceğim ve sonra onu elimden geldiğince çabuk yakıp kül edeceğim." Bram'ın sesi hiç titremedi, kaşlarını *seni yakaladım der* gibi kaldırdığında bile.

Sertçe yutkundum ve bakışlarımı kaçırdım, tabureden yavaşça kayarken hiçbir şey olmamış gibi biramı dudaklarıma götürdüm. Acaba o beni yakalamadan kapıdan çıkabilecek miydim? Bir yanım gidişimi görmezden gelip yoluna devam edeceğini düşünüyordu ama diğer yanım bar taburemden bir adım bile uzaklaşsam lanet olası hoparlör sisteminden beni çağıracağını biliyordu.

Bram şarkının son akorunu tıngırdatırken kalabalıktan alkış sesleri yükseldi ve Bram önüne bakarak genişçe gülümsedi.

"Kahretsin, çok enerjiksınız. Sabahın dördünden beri ayaktayım. Sanırım yatma zamanım geçti," dedi sakalını kaşırken şakayla karışık. "Bir tane daha ister misin?"

Islık ve tezahürat sesleri odaya yayılıyordu ve onun bu bara şarkı söylemek için ne sıklıkla geldiğini merak ediyordum. İnsanlar onu tanıyor ya da en azından tanıyor gibiydi.

"Pekâlâ. Bir tane daha." Taburesinde yeniden konumlandı. "Bunu bildiğine eminim. Cold War Kids'ten 'First'."

Bram'ın gözleri tekrar bana döndü ve boş bira bardağını el yordamıyla arkamdaki barın üzerine koydum.

Tanıdık şarkıyı yavaşlatarak mikrofona mırıldandı.

Vay anasını. Beni öldürecekti.

Tüm şarkı boyunca donup kaldım ve Bram'ın gözleri beni hiç terk etmedi. İş bittiğinde tabureden indi ve ben de ön kapıdan uzaklığımı hesaplayarak çantamdan yirmi dolarlık bir banknot çıkarıp barın üzerine attım.

Özgürlüğe doğru bir adım attım, gözlerim Bram'deydi, başını yavaşça iki yana sallayarak beni olduğum yerde kalmam için uyardı.

"Beni eğlendirme sırası sende," dedi Bram, aşağıya doğru eğilerek.

Mikrofon. Kalabalık alkışladı ama sözleri benim içindi.

"Sizi eğlendireceğiz," diye seslendi uzun boylu bir kız, sallanırken kolunu kendisinden çok daha kısa olan arkadaşına dolamıştı. Tüm bar kahkahalara boğuldu ve kızın yüzü düştü, gözleri kocaman oldu. Sarhoştı ama görünüşe göre az önce kendini rezil ettiği gerçeğini görmezden gelecek kadar sarhoş değildi.

Bram şöyle bir bakınca gözleri yumuşadı, sonra tekrar mikrofona doğru eğildi ve bana doğru başını salladı. "Üzgünüm güzelim ama sevgilim beni barda bekliyor."

Bana doğru ilerlerken ağzım bir karış açık kaldı ve midem bulandı ama daha kalabalığın yarısını geçmeden ağzımı tekrar kapattım ve kollarımı göğsümde kavuşturdum. Bardaki başka bir kadından bahsediyor olsa iyi olurdu. Eğer bu saçma anonsuna uyacağımı düşündüyse, fena halde yanılıyordu.

"Sen di-" Daha kelimeler ağzımdan çıkmamıştı ki eli boğazımın ön tarafına hafifçe dolandı, parmakları ve başparmağı çenemin dibinde duruyordu.

"Hey bebeğim," diye mırıldandı, hiçbir uyarıda bulunmadan eğildi ve beni nazikçe öptü.

Farklı bir şey bekliyordum. Cezalandırıcı bir şey. Sert bir şey. Belki bir ısırik. Sanırım bu yüzden, o uzaklaşmaya başladığında, ağzım onunkini takip etti.

Bu bir içgüdüydü. Başka bir şey değildi. Ama dudakların yumuşak fırçası yeterli olmamıştı.

Kollarım inip ona sarılınca Bram boğazından şaşkın bir ses çıkardı. İnleyip beni tekrar bara doğru itmeden önce gözlerimiz bir anlığına buluştu.

Sonra ağzı tekrar benimkinin üzerindeydi ve bunda yumuşak bir şey yoktu. Alt dudağımı çekti ve ağzımı açtım, dili içeri kayarken nefesim kesildi. Vay anasını, Bram öpüşebiliyordu.

Nerede olduğumuzu unuttum. Onun kim olduğunu unuttum. Ben de kim olduğumu unuttum.

Temas noktalarımız dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Kalçaları belime bastırıyor, sert sırtı avuçlarımın altında, bir eli boğazımda, diğeri parmaklarını başımın arkasındaki kısa saçların arasından geçirebilmek için gitarını arkamdaki barın üzerine koyuyordu.

"Bunu arka odaya koyacağım," dedi uzun boylu adamın sesi alaycı bir şekilde.

arkamda, gitar hakkında konuştuğumu varsaydım.

Bram başını salladı, beni öpmeye devam ediyordu ve sonra eli kıcımdaydı, zıplayıp bacaklarımı beline doladığımda beni kaldırdı.

Tanrım, bu çok daha iyiydi. Bardan uzaklaşıp ağzını benimkinden çekerken ona karşı koydum. Elini başımın arkasına götürdü ve barda ilerlerken yüzümü boynuna doğru itti.

Kahretsin. Ne halt ediyorduk biz? Sıkıca tutundum, yüzüm gizli olmasına rağmen utançtan yanıyordu ve attığı her adımda amım onun sikine sürtünüyordu.

Serin gece havasına girdiğimizde ikimiz de ağır ağır nefes alıyorduk ve bana nereye park ettiğimi sorduğunda titredim.

"Köşeyi dönünce," diye mırıldandım, dudaklarım tenine sürtünürken titremesine neden oldum.

Köşeyi dönüp yüksek binanın gölgesinde kalana kadar beni hiç bırakmadan kaldırımda ilerledi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye sordu beni ayağa düşürürken.

"O da neydi öyle?" Dengemi kaybettiğim için biraz tökezleyerek karşılık verdim.

"Burada olmanı isteseydim, seni davet ederdim." Sorumu duymazdan geldi ve düşmemem için kolumu tutarken kaşlarını çattı.

"Böyle şarkı söyleyebildiğini bilmiyordum."

"Katie'ye kim öğretti sanıyorsun?" Üvey kardeşim Kate gitarda inanılmazdı ve onu tanıdığımdan beri harika bir sesi vardı. Nasıl öğrendiğini hiç merak etmemiştim; bu her zaman doğruydı.

"Oh," diye mırıldandım, onu atlatarak.

"Beni takip mi ettin?" diye sordu kuşkuyla, önümde geri çekilerek. "Senin derdin ne lan?"

"Benimle mi? Evet, bu gece her şeyi berbat eden *benim*. Doğru," dedim alaycı bir şekilde. "Az önce beni öptün!"

"Bu şekilde mi oynamak istiyorsun?" diye mırıldandı, sakalını kaşırken başını salladı. "Elbette. Bar sineklerini sırtımdan atıyordum ve bunu yapmak için seni kullandım, ama geri kalan her şey sendin."

"Ben mi?" diye bağırdım ve sokağın aşağısındaki evsiz adamın onu uyandırmak için bağırmaya başlamasına neden oldum.

"Kapa çeneni," diye bağırdı Bram adama ve adam sustu. "Ben bir bok yapmadım!" Tısladım, ellerim iki yanımda yumruk olmuştu.

"Beni tutup kendine çeken, bana sık beni bakışları atan sen değil miydin?"

"Gözlerimi mi sikeyim?" Tekrar çığlık attım.

"Hâlâ yapıyorsun lan!" Bram eğilerek karşılık verdi. İkimiz de uzun bir süre sessiz kaldık, birbirimize baktık.

Hangimizin önce hareket ettiğinden emin değilim ama aniden Bram'ın ağzı tekrar benimkine yapıştı ve beni arkamdaki binanın tuğla duvarına doğru itmeye başladı.

"Ne zaman dil halkası taktırdın lan sen?" diye ağzımın içine doğru soludu ve kalçalarından birini benimkinin arasına kaydırarak vücudumu hafifçe yukarı kaldırdı.

"Birkaç yıl önce," diye inledim ve ona doğru sallandım.

"Hiç görmedim." Elleri gövdemde gezindi ve tişörtümün üzerinden göğüslerimi kavramak için yukarı uzandı.

"Biliyorum." Ellerimi tişörtünün altına kaydardım ve parmaklarımı yanlarındaki sıcak tene soktum.

Sokağın aşağısından gelen tanıdık bir kurt ıslığı bizi duraksattı.

Ağzını tekrar benimkine bastırmadan önce "Anahtarlar," diye mırıldandı.

"Anahtarlar.

Şimdi."

Omzumda asılı duran çantayı karıştırdım ve cipimin anahtarlarını bulurken dudaklarımı onunkilerden çektim.

Bram şingirtılarını duyar duymaz geri çekilip onları yakaladı. Tek kelime etmeden elimi tuttu ve beni arabama doğru götürdü. Arabaya ulaştığımızda durdu ve başını çevirip bana baktı.

Uzaktan kumandaya basıp sürücü kapısının kilidini açarken nefesimi tuttum.

Sonra tekrar tıkladı, diğer kilitleri açtı ve arka koltuğun kapısını açtı. Orada durdu, kıpırdamadı, kararı benim vermeme izin verdi. Anahtarları elinden kapıp kendi cipimin önüne geçebilirdim. Bu daha akıllıca olurdu.

Onun yerine, yanından geçip arka koltuğa tırmandım.

Gerçekten kötü bir karar veriyordum. Bunu biliyordum. Sanırım ikimiz de biliyorduk. Bram'a bulaşmak iyi bir şey değildi. En iyi ihtimalle, daha sonra aramızdaki şeyler daha da garipleşecekti. En kötü ihtimalle de

Daha önce yaptığımız gönülsüz atışmalar yerine birbirimizden gerçekten nefret ediyorduk.

Ama umurumda değildi.

Yazar Hakkında

Nicole Jacquelyn sekiz yaşındayken kendisine büyüyünce ne olmak istediğı sorulduğunda anne olmak istediğini söylemiş. On iki yaşına geldiğinde cevabı yazar olarak değışti. Hayalleri hep sabit kaldı. Önce anne oldu, sonra da üniversite son sınıftayken -bir kızı birinci sınıfta, diğeri anaokulundayken- oturup bir hikaye yazdı.

Hachette Digital tarafından yayınlanan bu e-kitabı satın aldığınız için teşekkür ederiz.

Özel teklifler, bonus içerikler ve en yeni e-kitaplarımız ve uygulamalarımız hakkında haberler almak için haber bültenlerimize kaydolun.

Kaydolun

Veya bizi hachettebookgroup.com/newsletters adresinde ziyaret edin

İçindekiler

[Kapak](#)

[Başlık](#)

[Sayfası](#)

[Hoş](#)

[Geldiniz](#)

[İthafı](#)

[Teşekkür Önsöz](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Sonsöz](#)

[A Change of Heart'ın Önizlemesi](#)

[Yazar Hakkında](#)

[Haber Bültenleri](#)

[Telif Hakkı](#)

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar kurgu ürünüdür. yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2016 Nicole Jacquelyn tarafından

Change of Heart © 2016 Nicole Jacquelyn'den alıntıdır

Kapak tasarımı FaceOut tarafından yapılmıştır. Kapak fotoğrafı © Chris

Gramly/Getty Images. Kapak telif hakkı © 2016 Hachette Book Group, Inc.

tarafından alınmıştır.

Hachette Book Group özgür ifade hakkını ve telif hakkının değerini desteklemektedir. Telif hakkının amacı, yazarları ve sanatçıları kültürümüzü zenginleştiren yaratıcı eserler üretmeye teşvik etmektir.

Bu kitabın izinsiz olarak taranması, yüklenmesi ve dağıtılması yazarın fikri mülkiyetinin çalınmasıdır. Kitaptan materyal kullanmak için izin almak istiyorsanız (inceleme amacı dışında), lütfen permissions@hbgusa.com adresiyle iletişime geçin. Yazarın haklarına verdiğiniz destek için teşekkür ederiz.

Sonsuza dek

Hachette Kitap Grubu

1290 Avenue of the Americas

New York, NY 10104

forever-romance.com

twitter.com/foreverromance

Birinci Baskı: Haziran 2016

Forever, Grand Central Publishing'in bir baskısıdır.

Forever adı ve logosu Hachette Book Group, Inc. şirketinin ticari markalarıdır.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Hachette Konuşmacılar Bürosu, konuşma etkinlikleri için geniş bir yazar yelpazesi sunmaktadır. Daha fazla bilgi edinmek için www.hachettespeakersbureau.com adresine gidin veya (866) 376-6591 numaralı telefonu arayın.

"Thief and a Liar" şarkısının sözleri © 2012 Jeffrey Martin tarafından yazılmıştır. Tüm hakları saklıdır.

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

İsimler: Jacquelyn, Nicole.

Başlık: Kalbimi kırma / Nicole Jacquelyn.

Açıklama: New York : Forever, 2016.

Tanımlayıcılar: LCCN 2016001579 | ISBN 9781455537969 (ciltsiz)

Konular: LCSH: En iyi arkadaşlar--Kurgu. | Asker eşleri--Kurgu. | Bekar ebeveynler--

Kurgu. | Kadınlarda kendini gerçekleştirme--Kurgu. | Aşk hikayeleri. | BISAC: FICTION

/ Çağdaş Kadınlar. | FICTION / Romantik / Çağdaş. | FİKSİYON / Aile Hayatı.

Sınıflandırma: LCC PS3610.A35684 U53 2016 | DDC 813/.6-dc23 LC kaydı

<http://lcn.loc.gov/2016001579> adresinde mevcuttur.

ISBN'ler: 978-1-4555-3796-9 (ciltsiz ticari kitap), 978-1-4555-3797-6 (e-

kitap) E3 20160411-DA-PC

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.